

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati, postavljati na internetu ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

VADIM ZELAND
TRANSURFING REALNOSTI

ŠUM JUTARNJIH ZVEZDA

KNJIGA 2.

Beograd, oktobar 2019.

Naslov originala:

Трансерфинг реальности.

Ступень II: Шелест утренних звезд

© ОАО Издательская группа «Весь», 2005.

Copyright Serbiya © Aruna, 2019.

Prevod s ruskog: Slobodanka K. Vanjković

Izdavač: ARUNA, Beograd

Lektura: Aleksandar Dramičanin

Ilustracije: Natalija Ivanova

Plasman i distribucija: 064/15–77–045

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Predgovor

Dragi čitaoče,

Svi se mi, na ovaj ili onaj način, nalazimo pod vlašću okolnosti. Želje nam se ne ispunjavaju, snovi nam se ne ostvaruju, ali se zato, nažalost, obistinjuju najgora očekivanja. Zar je nemoguće da bude obrnuto? Ispostavilo se da je moguće. Saznaćete i kako.

Ova knjiga će vam otkriti vrlo čudan svet u kome se svakodnevna stvarnost obznanjuje u nepoznatom obliku. Brojna pitanja koja su od životne važnosti razmatraju se sa potpuno neočekivane tačke gledišta. Ali nije najupečatljivija neobičnost nove stvarnosti koliko činjenica da se njome može upravljati.

Transurfing je vrlo originalna tehnika upravljanja stvarnošću. U njoj se ne dostiže cilj, već se najvećim delom sam ostvaruje. Ovo zvuči neverovatno samo u okvirima uobičajenog pogleda na svet. Stoga nam predstoji da razrušimo zid utvrđenih stereotipa i lažnih ograničenja.

Zapravo, prilično je teško potčiniti stvarnost svojoj volji. Potajne želje i odvažni snovi postaju nam teško dostižni ukoliko sledimo opšteprihvачene norme i pravila. Dobro je poznato u kojoj meri su neefikasni i ponekad uzaludni pokušaji da promenimo sebe ili svet oko sebe.

Transurfing nam nudi fundamentalno drugačiji način razmišljanja i delovanja da bismo dobili ono što želimo. Ne da to postižemo, već baš da dobijemo. I ne da menjamo sebe, već da se vraćamo sebi.

Osnovna ideja Transurfinga temelji se na prepostavci postojanja prostranstva varijanti u kome se nalazi scenario svih mogućih događaja. Broj opcija je beskonačan, kao i broj mogućih položaja tačke u koordinatnom sistemu. U njemu je zapisano sve što je bilo, što jeste i što će biti. Energija čovekovih misli, pod izvesnim uslovima, može da materijalizuje određeni sektor prostranstva varijanti.

Potencijalna mogućnost se ostvaruje u zbilji, slično odrazu u ogledalu varijanti. Čovek može da oblikuje svoju stvarnost, ali to zahteva poštovanje određenih pravila. Ljudski um neuspešno pokušava da utiče na odraz, a potrebno je promeniti samu sliku.

Šta predstavlja ta slika? Kako je promeniti? Kako komunicirati s tim čudnim ogledalom? Transurfing odgovara na ta pitanja. I samo jedna stvar ostaje nerešena: šta se skriva tamo, s druge strane ogledala?

Uprkos fantastičnosti ideja koje su izložene u knjizi, one su već pronašle praktičnu potvrdu. Praktičari Transurfinga su doživeli iznenađenje koje se graničilo sa ushićenošću. Okruženje Transurfera se na neobjašnjiv način menjalo, i to bukvalno pred njihovim očima. Shvatili su da to više nije virtuelna mistika, već stvarnost kojom se može upravljati.

1.Namera

VAŠE MOGUĆNOSTI SU OGRANIČENE JEDINO VAŠOM NAMEROM

Odakle nam dolaze snovi? Da li su oni samo produkt imaginacije čovekovog uma? Šta je zajedničko snu i stvarnosti? Podiže se veo sa tajnih moći drevnih magova, koji su izgradili egipatske piramide i druge slične građevine.

Buđenje u snu

U ovom poglavlju ćemo se približiti rešavanju Čuvarove zagonetke: zašto nam je dato da izaberemo sve što poželimo i kako to da učinimo. Jedan od ključeva odgonetke se nalazi u fenomenu koji nazivamo snom. U snu čovek provede trećinu života. Sve što mu se događa u ovom graničnom stanju i dalje je obavijeno tajnom. Nažalost, naučna istraživanja u toj oblasti malo šta objašnjavaju. Filozofska tumačenja takođe osciluju iz jedne krajnosti u drugu. Neki kažu da su snovi iluzija, drugi čak tvrde da naš život i nije ništa drugo do san. Ko je u pravu? U okviru Transurfing modela nisu ni jedni ni drugi. Ali krenimo redom.

Odrasle osobe, prisećajući se svojih snova, shvataju da se ni-jedan sadržaj zapravo nije odigrao u stvarnosti. Razum ih tumači kao sopstvene fantazije, koje se na neki način odmotavaju u toku odmora, i tim odgovorom se zadovoljavaju. Poznato je da deca mlađa od četiri godine ne razlikuju san i budno stanje. Ona veruju da su snovi deo istog sveta kao i svakodnevni život. U tom uzrastu, budeći se usred košmara, dete veruje da se čudovišta iz sna nalaze u njegovoj sobi. I sva uveravanja roditelja da je to samo san, nemaju nikakvog efekta. Ali postepeno se detetov um navikava da je sve to nestvarno.

Već smo razgovarali o tome na koji način um razvrstava nove podatke po poličicama apstraktnih označavanja. On to čini vrlo brzo i dragovoljno. A sad zamislite: da

bismo ubedili razum u to da je san nestvaran, bilo nam je potrebno četiri godine. To je jedina stvar s kojom razum nikako nije mogao da se složi. Mi se ne sećamo šta nam se dešavalo do četvrte godine i zato ne možemo da posvedočimo o tome u kakvoj konfuziji je prebivao naš razum nakon buđenja.

Međutim, naš um i sad, kada se isključi, svakog dana naiv-no upada u jednu te istu zamku. Dok spavamo, nije nam ni na kraj pameti da kritički pogledamo na ono što se događa. Čak i kad se probudimo, začuđeni smo koliko je san bio stvaran. Virtuelna stvarnost se u snu modeluje na zadržavajuće prirodan način. Bez obzira na to što se u snovima često događaju neobične stvari, mi ih doživljavamo kao da su nešto uobičajeno. Takva sposobnost se zasniva na navici razuma da za sve pronalazi objašnjenje. Kad primećujemo nešto neobično, ili prolazimo kroz čudne situacije, spremni smo da u svakom trenutku to racionalizujemo. Takođe, kasnije, u svesnom stanju, nismo navikli da sumnjamo u stvarnost onoga što se događa. Zbog toga i u snu, po inerciji, sve uzimamo zdravo za gotovo. Um je navikao da kontroliše situaciju. Ali postoji jedno pitanje koje uvek prolazi kroz kontrolu bez provere: „Da li se to zaista događa?“ Upravo je to razlog zbog koga um stalno upada u zamku snova.

Ipak, ako nam se posreći, ponekad se dogodi čudo i mi po-sta-jemo svesni da se nalazimo u snu. Najčešće je to slučaj u situacijama kada sanjamo nešto potpuno neverovatno ili ima-mo noćne more. Tada um preuzima kontrolu i mi shvatamo šta treba da učinimo. Tako se nesvestan san pretvara u svestan. U svesnom snu čovek učestvuje u virtuelnoj igri i shvata da je to samo san. Ako vam se to nikada nije dogodilo, već prvi put čujete za tako nešto, ne sumnjate – nije reč o fantaziji. Svesnom sanjanju je posvećeno mnogo knjiga i u svetu postoje poklonici koji se redovno bave ovom praksom.

Da li biste voleli da pokušate? Da, svesno sanjanje se zaista može voljno izazvati. Da bi se to ostvarilo, potrebno je da izvezbamo um da postavlja pitanje: „Da li se to stvarno događa?“ To i nije tako teško učiniti, samo ako budete želeli. Postupak treniranja uma je jednostavan, ali zahteva usredsređenost pažnje. Potrebno je da najmanje deset puta dnevno postavite sebi pomenuto pitanje. U tome će vam pomoći vaš unutrašnji Ču-var. Naredite mu da vas stalno proverava pitanjem: spavate li ili ne? Potrebno je da krajnje svesno odgovorite na to pitanje, da to zaista bude kontrola, a ne rutinski postupak. Trgnite se, pogledajte oko

sebe i procenite situaciju: da li je sve zaista uobičajeno ili se događa nešto sumnjivo? Ako budete bili dovoljno uporni, uskoro ćete se probuditi u svom snu.

Uverićete se da je postavljanje pitanja bar deset puta dnevno prilično teško. Zaboravićete da to činite. Da biste postigli uspeh, potrebno je da to zaista i želite. U zavisnosti od snage vaše namere, u svestan san možete uploviti posle nekoliko dana, ili možda za nekoliko meseci.

Ako u kući imate zidni sat sa klatnom, on vam može pomoći. U toku dana, svaki put kada se začuje sat, uključite svog Čuvara koji će vam postaviti pitanje da li ste zaspali ili niste. Udarci sata će biti vaše sidro, udica za svesnost. Ukoliko i u snu čujete otkucaje sata, po navici ćete prodrmati Čuvara, a on će probuditi vaš um. Možete pronaći i neke druge meha-nizme, a jedini uslov je da možete da ih čujete za vreme spavanja. Međutim, nemojte vezivati pitanje za signale koje ne možete da čujete u toku spavanja. Na primer, ako pitanje povežete sa telefonskim zvonom, nećete moći da ga postavite sebi u snu sve dok ne budete sanjali telefonski poziv.

Generalno rečeno, princip se sastoji u tome da treba razviti naviku stalnog samoispitivanja o istinitosti onoga što se događa. Na pitanje nemojte odgovarati automatski, već svesno. Za mnoge snevače, faktor koji budi svesnost je prepoznavanje anomalija, nedoslednosti i čudnih stvari u snu. U većini slučajeva takve stvari se ne primećuju i snevač ih vidi kao potpuno normalnu pojavu. Upravo iz tog razloga trebalo bi da se naviknete da kritički procenjujete situaciju i da na pitanja odgovarate savesno.

Zašto je to potrebno? Kao prvo, zanimljivo je i zabavno kada se san ne samo „događa“, već kada i vi svesno igrate njegovu virtuelnu igru. Pritom, nije reč o fantastici i virtuelnoj stvarnosti. Nijedna kompjuterska igra ne može da se uporedi sa onim što vam je dostupno u svesnom snu. Možete da učinite sve što vam padne na pamet.

Kada u snu dođe do neprijatne situacije, ona se lako može ispraviti uz malo voljnog napora. Recimo, imate noćnu moru: neko vas prati a vi nikako ne možete da ga se rešite. Ako vam se učini da se to stvarno događa, teško ćete se rešiti progonitelja. Međutim, budete li postali svesni da je to samo san, najverovatnije ćete pokušati da se probudite, i to obično uz teškoće, ali ćete ipak uspeti. Međutim, postoji daleko efikasniji i zanimljiviji način. Ako ste postali svesni da je to san, dovoljno će biti da pogledate progonitelja i pomislite: „Gubi

se!“ (Crkni, iščezni, ispari) i progonitelj će odmah nestati. Možete ga podići u vazduh snagom misli i naterati ga da napravi salto.

Čovek može u potpunosti da kontroliše sve što se mu dešava u snu ukoliko ispunii dva jednostavna uslova. Kao prvo, trebalo bi da bude svestan da je to san. Kao drugo, trebalo bi da zna da „ovde“ može da radi sve što god zaželi. Na primer, probudili ste se u snu i poželeti da letite. Ne postoji ništa lakše, dovoljna je samo namera. Ovde se jasno primećuje razlika između želje i namere. Želja da poletimo nam ništa neće doneti, kako u stvarnosti, tako i u snu. Uzmimo na primer želju da podignite ruku. Govorite sebi da želite da podignite ruku, ali to još uvek ne činite. Ali kad prosto podignite ruku, želja se pretvara u dejstvo. Ne razmišljate o tome kako ćete podići ruku, već to učinite. Isto je i u snu: pomoću namere se jednostavno možete vinuti u vazduh i leteti gde god poželite.

Vratimo se noćnoj mori s progoniteljom. Treba da vam bude jasno da, ukoliko želite da se izbavite od njega, to nećete uspeti. Nalazeći se u kandžama straha, u mislima munjevito vrtite raznorazne scenarije, koji se odmah ostvaruju. Uvučeni ste u igru čija pravila određuje neko drugi, ili nešto drugo. Čak i ako ste shvatili da je to samo san, nećete moći ništa da učinite sve dok ne uzmete kontrolu u svoje ruke. Dok ste u ulozi pasivne žrtve, vi ste u vlasti igre. Nebitno je što je igra stvorena vašom sopstvenom imaginacijom. U datom trenutku ste rob svoje imaginacije – plašite se i bežite jer ste sami izabrali tu ulogu. Ako se zaustavite i poželite da zamenite uloge sa svojim progoniteljom, on će se velikodušno složiti s tim i pobeći će od vas. Da li vam je sad jasna sva komičnost situacije?

Na svako pitanje koje počinje sa „mogu li u snu da...?“, odgovor će biti potvrđan. Možete da komunicirate sa svim ljudima (živim i mrtvim), kao i da učinite bilo šta sa učesnicima i objektima u snu. Možete da letite na druge planete, da rešavate probleme, komponujete muziku, vežbate, putujete i tako dalje. U poređenju sa svim ovim, i najjači narkotici su prosto dečje igrarije. Pritom, ne postoji nikakva šteta po zdravlje. Iz snova možete da iznesete bilo kakvu informaciju. Nemoguće je samo jedno: da materijalni predmet prenesete u stvarnost. U svakom slučaju, o takvim pojavama nemam nikakva saznanja.

Ako se ne sećate onoga što ste sanjali, odredite u kakvom položaju spavate. Najbolje je da spavate glavom okrenutom ka severu, dok ka zapadu nije dobro – štetno je po zdravlje. Ne mogu da objasnim zašto je tako, ali je povezano s magnetnim poljem Zemlje.

Pokušajte da spavate glavom okrenutom ka severu i videćete da snovi postaju zanimljiviji i živopisniji.

Ukoliko ne možete da postignete svesno spavanje, ili nemate želju da se time bavite, ne brinite. Svesno spavanje ima određenu ulogu u Transurfing tehnici, ali možete i bez njega. Pored toga, svesni snovi skrivaju jednu pretnju u sebi. Pa evo, reći ćete, prvo nas je zainteresovao, a sad pokušava da nas zastraši. Međutim, nemam drugog izbora. Svesno sanjanje su tajanstvena vrata u nepoznati svet. Od mene bi bilo neodgovorno da vas ne upozorim na opasnost koja se možda krije iza ovih vrata. U čemu se sastoji ta opasnost, uskoro ćete saznati.

Prostranstvo snova

Da bismo objasnili Zagonetku Čuvara, potrebno je da odgovorimo na dva pitanja: zašto je u svesnom snu sve moguće i zašto se snovi čine tako stvarnim?

Isto kao u svesnom tako su i u nesvesnom snu slike vrlo precizne, do najsitnijih detalja. Ponekad snovi po jasnosti oblika i bogatstva boja prevazilaze stvarnost. Postoji hipoteza u skladu s kojom mozak sintetizuje slike snova i tokom sna ih doživljava na način na koji to čini i u budnom stanju. Ovo je ipak samo hipoteza. Do sada još нико nije dokazao da se sve događa upravo tako. Model Transurfinga daje potpuno drugačije tumačenje: podsvest ne zamišlja ništa samostalno, već se direktno povezuje sa prostranstvom varijanti u kome su sadržane sve informacije.

Pažljivo posmatrajte neki predmet, zatim zatvorite oči i pokušajte da ga zamislite. Čak i ako posedujete izuzetnu sposobnost vizualizacije, svejedno nećete moći da ga vidite zatvorenih očiju kao otvorenih. Slika koju beleži vaš mozak samo je fotografija vrlo loše rezolucije. Pretpostavimo da mozak takvu fotografiju skladišti kao određeno stanje neuronske grupe. Da bi se reprodukovale sve fotografije koje su pohranjene u sećanju, neurona neće biti dovoljno, bez obzira na njihov ogroman broj.

Ako naše uspomene i snovi predstavljaju reprodukovanje onoga što je zapisano u neuronima, koliko onda tih ćelija treba da bude u glavi? U okviru Transurfing modela, neuroni nisu nosioci informacija poput kompjuterskih bitova. Mozak ne pohranjuje samu informaciju, već svojevrsne adrese informacija u prostranstvu varijanti.

Možda je mozak sposoban da pohranjuje ograničenu količinu podataka. Međutim, čak i najsavršeniji biološki sistem nije u stanju da pohrani u sebe sve ono što možemo da reprodukujemo u sećanju. Štaviše, on ne može da sintetizuje takvu savršenu virtuelnu stvarnost kao što je san. Da li u budnom stanju podjednako lako i prirodno možete da zatvorite oči i zamislite slike kao kad ih vidite u snu? Nema potrebe zavaravati se neuverljivim argumentima da će mozak navodno, ukoliko se isključimo, biti sposoban da jasno percipira zamišljene slike.

Kao što je već pomenuto, um nije u stanju da stvori ništa fundamentalno novo. On može samo da izgradi novu verziju kuće od starih

kockica. On, dakle, poseduje primitivnu informaciju o tim kockicama, tj. na koji način treba da ih sklopi. Detaljnije podatke čuva na papiru, ili drugim nosačima. Sve druge informacije do njega dopiru kroz dušu, iz prostranstva varijanti.

Na taj način razum u modelu Transurfinga predstavlja prilično primitivan sistem čiji se rad može modelovati putem tehničkog izvođenja, što naučnici i pokušavaju da učine. Nastojanja da se kreira veštačka inteligencija do sada nisu urodila plodom. Um nekako i može da shvati samog sebe, ali nije u stanju da pronikne u prirodu duše. Tajna intelekta živih bića sastoji se u jedinstvu i interakciji duše i razuma. Do danas se napori kibernetičara svode na modelovanja procesa mišljenja, kao što čini razum. Ali možda će nekad nekome pasti na pamet da modeluje uređaj koji će moći da se podesi tako da izvuče informaciju iz prostranstva varijanti, kao što čini duša.

Na određeni način, um je sposoban da pamti adrese koje vode ka potrebnim sektorima prostranstva. Ako je potrebno da se nešto zapamti, um se okreće ka duši i ona se naštima na odgovarajući sektor. Međutim, problem je u tome što duša nije u stanju da se podesi na najbolji način, ili u tome što loše pamti adrese, ili što duša i razum ne mogu međusobno da se dogovore – napisletku imamo ono što imamo: naše pamćenje je nesavršeno.

Međutim, duša može nehotično da se podesi na nerealizovane sektore prostranstva varijanti. Upravo te slike mi i vidimo u našim snovima i zbog toga granično prostranstvo izgleda tako stvarno. Snovi nisu iluzije u uobičajenom smislu reči. Um ih ne zamišlja, već ih zaista vidi.

Poznato je da čovek u snu može da vidi slike koje kao da ne pripadaju ovom svetu. Na primer, možemo da vidimo arhitektonsku građevinu sa svim njenih detaljima. Pri tom je potpuno jasno da tako nešto nismo mogli nigde da sretnemo. Ako je san imitacija stvarnosti koju proizvodi naš mozak, odakle onda dolaze slike koje čovek nigde nije mogao da vidi?

Kao što se sećate, sektori prostranstva sadrže različite scenarije i scenografije. Scenografije uključuju nežive predmete iz okruženja, ali uključuju i živa bića. Ako ste sanjali svoje bližnje, ili poznanike, obratite pažnju na to da su oni malo drugačiji nego u stvarnosti. Mogu da imaju drugačiju frizuru, neobičnu odeću, čak i karakter može da im se razlikuje. Virtuelne ličnosti iz prostranstva snova mogu da se ponašaju pomalo nesvojstveno.

U snu prepoznajete svoje poznanike, shvatate da su to oni, ali vam se u isto vreme čini da s njima nešto nije u redu. U tome se ogleda raznolikost prostranstva varijanti. Scenografije različitih sektora su drugačije. Događaji koje posmatramo u stvarnosti su realizovane varijante. U snu možemo da vidimo ono što nije bilo realizovano.

Ako vam se posreći da u snu vidite svoj odraz u ogledalu, možda ćete biti neprijatno iznenađeni ili uplašeni. To neće biti lice koje ste navikli da vidite u stvarnom ogledalu. Odmah ćete shvatiti da ste to vi, ali se vaše lice promenilo! Reč je o tome da čovekov fizički izgled u snu odgovara upravo onom sektoru prostranstva u koji je otplovio. U zavisnosti od pomicanja posmatranog virtuelnog sektora u odnosu na tekući, koji je otelotvoren u stvarnosti, vaš spoljašnji izgled će se manje ili više značajno razlikovati.

Ambijent koji nas okružuje takođe se menja u zavisnosti od udaljenosti virtuelnog sektora. Na primer, vidite svoj grad, ali on ne izgleda kao i obično. Iste ulice i kuće izgledaju nekako čudno. Zbunjeni ste, kao da ste se susreli s prividnjem. Ako se duša u snu vine dovoljno daleko od svog sektora, upašćete u potpuno nepoznato okruženje. Videćete okoliš i ljude koji ne postoje u stvarnom životu. Tamo sve egzistira virtuelno. Koja uloga će vam biti namenjena u tom životu? Sve što se tamo dešava je nematerijalno. Vaša uloga je takođe virtuelna, a, u isto vreme, nije iluzija.

Ovde mogu nastati dve situacije: varijanta vaše ličnosti postoji u tom sektoru ili ne postoji. Ako postoji, da li tamo možete da sretnete svog dvojnika? To je vrlo kompleksno pitanje na koje za sada ne mogu da odgovorim. Duša najverovatnije preuzima ulogu koja joj je naznačena u scenariju sektora. Tome u prilog svedoči činjenica da snevač vidi svoje lice u ogledalu kao tuđe.

Još jedno pitanje pobuđuje interesovanje: ako se informacija u prostranstvu varijanti čuva stacionarno, kao video-traka u polici, zašto u snu ipak opažamo kretanje i učestvujemo u toj virtuelnoj igri? Svi događaji se u informacionom polju čuvaju istovremeno. Ono što je bilo i što će biti već je tamo. Ali zašto duša, koja leti u prostranstvu varijanti, vidi slike koje nisu zamrznute, već su odraz životnog pokreta? Možda je tako sazdana naša percepcija, da možemo da opažamo samo kretanje filmske trake. A možda je to karakteristika prostranstva, da nam se prikazuje samo u obliku toka varijanti. Ako duša leti po sektorima, to znači da ona registruje pokret. U tom slučaju se postavlja pitanje: u kom

vremenskom isečku duša obitava u snovima: da li u prošlosti, budućnosti ili sadašnjosti?

Sve što je povezano sa prostranstvom snova nosi više pitanja nego odgovora. Jedno je sigurno: san nije iluzija. Pomalo osećate jezu, zar ne? Svake noći se upućujemo u prostranstvo varijanti i u njemu prolazimo kroz virtuelni život. Taj virtuelni život nema svesnu materijalnu osnovu, ali je istovremeno stvaran.

Šta možemo reći o tumačenju snova? Odgovor vam se može učiniti donekle iznenađujući. Najverovatnije pretpostavljate da zbog svega rečenog snovi imaju potpuno pravo da budu vesnici događaja koji se približavaju. Ali upravo u svetlu svega izloženog, snovi se u Transurfingu ne mogu smatrati znacima o kojima smo govorili u prethodnom poglavlju.

Snovi nam pokazuju ono što je moglo da se desi u prošlosti, ili ono što će se desiti u budućnosti. Prošlost nam je nepoznata, a budućnost je u prostranstvu varijanti previše raznolika, pa zato ne postoji nikakva garancija da smo u snu videli baš približavajući sektor koji će biti realizovan. Obližnji sektori zapravo sadrže slične scenarije i scenografije. Dakle, ako se viđeni sektor nalazi u blizini tekuće linije života, on može da sadrži informaciju o nadolazećim stvarnim događajima. Međutim, ne može se dati nikakva garancija da se uočeni sektor nalazi u neposrednoj blizini tekuće linije.

U stvarnosti, duša zaista može da predoseći buduće događaje. Stanje duševnog mira je najpouzdaniji znak. Na spoljašnjem planu ona pokazuje koliko joj prijaju tekuća linija života ili predstojeći preokret povezan s tokom. Drugi znakovi se takođe odnose na realizovane tekuće i okružujuće sektore. Ipak, samo je Bog taj koji u snovima određuje gde će duša leteti. Ona može da leti bilo gde i zato se ne možemo osloniti na takvu informaciju.

Sledeće pitanje: ako san nije produkt imaginacije, ko onda određuje scenario snova? Scenario je ugrađen u sektore prostranstva varijanti. Dok um drema, duša može proizvoljno da putuje u prostranstvu varijanti. Ponekad on tako čvrsto spava da se i ne sećamo svojih snova. Kako se razvijaju događaji dok razum spava, to нико ne zna. U stvarnom životu, čovekovo ponašanje kontroliše um. Kada um sanja snove, on je samo pasivni posmatrač i ne kontroliše situaciju, već sve uzima zdravo za gotovo.

Sve se odvija u skladu sa scenarijom koji je ugrađen u određeni sektor. Čim duša kroči u sektor, događaji u njemu se odvijaju u skladu sa očekivanjima, strahovima i

predstavama koje su duša i um stekli u stvarnom životu. Očekivanja i strepnje se momentalno ostvaruju. Na primer, ako se na sceni pojavi subjekt, koji sa stanovišta zdravog razuma može da bude pretnja, odmah se ostvaruje scenario pretnje. Dovoljno će biti da proleti misao o tome kako postoji opasnost da će vas progoniti, i to čudovište će zaista i početi da vas progoni.

To se dešava zato što se duša munjevito podešava na varijantu koja joj je bljesnula u mislima. Ona bira varijante scenarija u skladu sa mislima i očekivanjima. Kretanje duše u prostranstvu varijanti odvija se istovremeno s mislima i očekivanjima. Oni su ta sila koja pokreće filmsku traku. Kada bi rad mozga mogao potpuno da se zaustavi, slika bi se zamrznula. Međutim, misli se ne zaustavljaju nego se stalno vrte u glavi.

Događaji u snu mogu da budu u raskoraku sa uobičajenim predstavama budući da je oslabljena kontrola uma. Tako se događaju različite apsurdnosti, pojavljuju neverovatne vizije, a fizički zakoni ne funkcionišu. U svesnom snu se takođe dešavaju neverovatne stvari. Jer, razum shvata da su to samo fantazije i zato prihvata ma kakve apsurdnosti.

Sada vam je jasno zašto je u snu sve moguće: zato što je san putovanje duše u prostranstvo varijanti, a tamo postoje svi scenariji. Iz tog razloga, u svesnom snu se scenario može birati s namerom. Zapravo, scenario se ne menja – već se bira s namerom. Čim se u mislima pojavi namera da se zameni uloga s progoniteljom, duša se „prestrojava“ na sektor sa suprotnim scenarijom. U tome se i sastoji mehanizam svesnog snevanja: scenario se bira namerom.

Ako je um shvatio da može da kontroliše scenario onoga što se dešava, on formulise želju. Na primer, želju da poleti. Ova misao, koja bljesne u svesti, u duši se pretvara u nameru. Namera je ta pokretačka sila koja prenosi snevača u sektor sa odgovarajućim scenarijem.

Putovanje duše u prostranstvu varijanti nije opterećeno inertnošću materijalnih objekata. Zbog toga su snovi tako plastični. Naručeni scenario se ostvaruje momentalno. A šta se dešava u stvarnom životu? U principu – isto. Jedina je razlika u brzini realizacije scenarija. U stvarnosti se događaji odvijaju u skladu sa istim zakonima kao i u snovima, ali ne tako munjevito, zato što je materijalna realizacija varijanti inertna. U tom smislu, nije istinita tvrdnja da je naš život san, ali istovremeno nije ni besmislena. Već sam navodio

primere na koji način misli oblikuju događaje u životu. Ono što vam je u mislima, to pre ili kasnije i dobijate.

Vaše misli su emitovanje energije na frekvenciji određene linije života. U stvarnom životu, prelazak na tu liniju ometaju brojni materijalni faktori. Realizovan sektor prostranstva u poređenju s nerealizovanim se čini lepljivim, kao smola u odnosu na vodu. Materijalno ovaploćenje potencijalno moguće varijante odvija se sa zadrškom. U snu, međutim, ne postoje nikakve inertne prepreke i zato se prelazak između sektora dešava munjevito.

Sada vam je jasno zašto sam otpočeo razgovor o snovima. Da bismo upravljali svojim životom potrebno je da razumemo na koji način nas misli prenose iz jednog sektora u drugi i zašto se ne ostvaruju sve naše želje. Međutim, da bismo to uspeli uopšte nije obavezno da ovladamo tehnikom svesnog sanjanja. Naš cilj je da imamo mogućnost odabira scenarija u stvarnom životu. Mnogo je važnije naučiti kako da se probudimo u stvarnom životu nego u irealnom. Tim pre što tehnika svesnog sanjanja, kako sam već pomenuo, krije u sebi određenu opasnost.

Možda će vam oni koji se bave svesnim sanjanjem reći da nema nikakve opasnosti. Međutim, oni najverovatnije ne shvataju da hodaju po oštici žileta. Niko vam ne može garantovati da ćete se vratiti iz svesnog sna. Sve dok duša leti po nerealizovanim sektorima, nema opasnosti. Ali šta mislite da će se desiti ako duša u snu slučajno upadne u realizovani sektor prostranstva? Dakle, hipotetički možete da se materijalizujete u tom sektoru. Navikli smo na to da raznorazna nagađanja ne mogu da nam naude. Ali kao što vidite, ova prepostavka u sebi krije pretnju. Šta ako je to činjenica?

Poznato je da su drevni magovi, koji su potpuno ovladali umetnošću snevanja, odlazili u druge svetove s namerom da tamo ostanu zauvek. Njihova fizička tela su iščezla sa ovog sve-ta. Bili su previše nepomišljeni, ili su previše dobro znali šta rade. U današnje vreme, godišnje nestane desetine hiljada ljudi. Oni jednostavno iščeznu bez traga. Čak postoje i verzije da su ih oteli vanzemaljci. Ne mogu ništa da tvrdim, ali moguće je da se jednostavno nisu vratili iz snova. Jer, duša može da poleti u realizovani sektor i tokom nesvesnog odmora.

Svesno sanjanje je po tom pitanju još opasnije, jer um, osećajući neograničenu

slobodu, može da postane neoprezan i da se zaleti neznano kuda. Nije poznato da li duša može da se vrati nazad. Fizičko telo može da ostane s druge strane, i u tom slučaju postoji kontakt sa smrću u snu. Nije mi cilj da vas za-strašim. Samo nemojte zaboraviti da snovi nisu iluzija. U svesnim snovima čovek upada u iskušenje da bude drzak, budući da nekažnjeno i bez ikakve štete po druge može da radi šta god poželi. Ili da samo leti i istražuje druge svetove. Sve je dopušteno dok se duša nalazi u nerealizovanom virtuelnom sektoru. Opasnost se sastoji u sledećem: nema nikakve garancije da ona neće zалутати u realizovani sektor. Um neće odmah shvatiti da se virtualna stvarnost pretvorila u materijalnu. Ne treba se tešiti nadom da je naš vidljiv svet – jedini u Vasioni. Prostranstvo varijanti je beskonačno, i u njemu, bez svake sumnje, postoji veliki broj realizovanih sektora koji su naseljeni svim oblicima živih bića.

Svet u koji zapadnete može se, u poređenju s našim, ispostaviti kao raj, ali može biti i pakao. Takođe je nepoznanica gde se nalazi taj svet. Možda je milionima svetlosnih godina udaljen od Zemlje, ili se možda nalazi u šoljici vaše kafe. Može biti vrlo daleko a istovremeno i vrlo blizu, u drugoj dimenziji. Kako je već pomenuto u prvoj knjizi (Transurfing - Prostranstvo varijanti, knjiga 1. prim.prev.), beskonačnost se prostire unedogled samo u slučaju kad gledamo pravo ispred sebe. Ali da li je taj paralelni svet daleko, ili blizu, nije od prevelikog značaja zato što se u njemu vrlo lako možemo izgubiti, a vratiti veoma teško.

Ne dotičem se teme putovanja u astralnom telu u materijalnom svetu, jer se tu radi o drugom mehanizmu, koji nema dodirnih tačaka sa Transurfingom i koji je vrlo opasan. Uopšteno govoreći, snovi su sa Transurfingom samo indirektno povezani. Naš zadatak nije da pobegnemo od srove stvarnosti u granični svet snova, već da stvarnost učinimo prijatnijom.

Ne treba se plašiti snova, ali prema njima ne treba imati ni lakomislen stav. Ako prilikom pomena svesnog sanjanja osećate nelagodnost, to znači da ne treba time da se bavite. Vaš unutrašnji osećaj treba da vam sugerise preti li vam neka opasnost od toga ili ne. Duša oseća približavanje opasnosti bolje nego razum. Stoga, daleko su bezbedniji snovi u kojima nema aktivnog mešanja uma. Ali ako ste se ipak odvažili, budite oprezni sa snovima, ne idite glavom kroz zid i održavajte maksimalnu svesnost. Isto kao i u stvarnosti, osećajte se kao kod svoje kuće, ali ne zaboravite da ste u gostima.

Čarobna moć namere

Dakle, saznali smo da nam misli i želje usmeravaju kretanje u prostranstvu varijanti. To kretanje u snu nije sputano inertnošću materijalne realizacije. Najmanji dašak misli odmah prebacuje snevača u odgovarajući sektor prostranstva. U realizovanim sektorima se ništa ne događa tako brzo zbog velike inertnosti materije. Ali, zapravo, u njima deluje jedan isti princip: naše misli direktno utiču na tok događaja u životu.

„Zaista? – ironično može da pita čitalac koji još uvek nije pomenet čudima neobičnog Transurfing modela. – A ja, tikvan, sve dosad sam verovao da moj životni tok određuju postupci, a ne misli. Sad su me konačno prosvetlili: nije najvažnije ono što radiš, već ono što misliš“.

Zapravo, ovde nema nikakve protivrečnosti. Čak nije stvar ni u tome da čovek prvo razmišlja, a zatim deluje. Ljudi su navikli da obraćaju pažnju prevashodno na posledice svojih postupaka, zato jer one leže na površini. Posledice misli često nisu tako očigledne. To je povezano sa dejstvom sila ravnoteže. Već smo razmatrali slučajeve kada se ispostavilo da je rezultat delovanja sila ravnoteže direktno suprotan težnji. Čovek teži da dobije jedno, ali ispada sasvim suprotno. Što je veći višak potencijala, time je stvarno od željenog udaljenije. Ne pronalazeći nikakvo racionalno objašnjenje za takvo čudno ponašanje sveta, čovek i dalje pokušava da shvati da li je po-greš-no postupao, ili je svet tako uređen da željene stvari dobijamo samo uz velike poteškoće.

Može vam delovati da u modelu Transurfinga postoji kontradikcija. S jedne strane on tvrdi: naše misli oblikuju energiju koja deluje oko nas i u nama, koja nas zatim premešta na linije života koje odgovaraju tim mislima. Ili, kao što već znate, misli nas premeštaju u sektore prostranstva u skladu sa odgovarajućim scenarijom i scenografijom. U snu se zaista sve odvija upravo tako. S druge strane, ispada da su u realnom životu naše misli od malog značaja, jer ono što želimo ne možemo da dostignemo samo pukim razmišljanjem. Ma koliko razmišljali ležeći na kauču, iz nekog razloga ne dolazi do prelaska na dru-gu liniju, čak i ako se uzme u obzir inertnost materijalne realizacije. „Baš tako!“ – živnuće pragmatični Čitalac. – Treba krenuti u akciju! Misli i tamo neki prelazi nemaju veze s tim“. I

on će formalno biti u pravu.

Ali samo formalno. U stvari, ova protivrečnost je prividna. Sve više se približavamo objašnjenju zašto pokušaji vizualizacije onoga što želimo često ne donose rezultate. Kao što znate, prvi očigledni razlog se krije u višku potencijala koji stvaramo kad težimo da dostignemo ono što želimo.

Drugi razlog je u inertnosti materijalne realizacije varijanti. Vrlo često ne postižemo cilj zato što mu ne težimo dovoljno uporno. Mnogi ciljevi jednostavno ne uspevaju da se ostvare ako se čovek brzo ohladi od njih, odmahujući rukom nad „beznadežnim“ slučajem. Čak se možete setiti situacija iz svog života u kojima vam je željeno pristiglo sa zakašnjenjem, kada vam se ugasila svaka nuda i kada ste zaboravili na svoju narudžbinu.

Još jedna karakteristična greška kod mnogih ljudi je to što pokušavaju da dobiju sve i odjednom. Ako je postavljen veliki broj ciljeva koji međusobno nisu povezani, onda se sva mentalna energija raspršuje u prazno. Tok varijanti vam neće dopustiti da istovremeno plivate u različitim pravcima. Podešenost na ciljni sektor je najefikasniji kad su sve težnje usmerene ka jednom konkretnom cilju. Na ovu temu ćemo se još vratiti u sledećem poglavljju.

U snu ne postoji nijedan od nabrojanih štetnih faktora. U njemu nas ne opterećuju suvišni potencijali važnosti, inertnost ne stvara prepreku, a i um se odmara od svakodnevne borbe za dostizanje ciljeva. Međutim, ni u snu se ne ispunjavaju sve želje. Oni koji se bave tehnikom svesnog sanjanja znaju da ne može svaki misaoni tok da prenese snevača u odgovarajući sektor. U čemu je prepreka?

Odgovor je vrlo jednostavan, ali je istovremeno i krucijalan. Nikakve prepreke ne postoje. Čak nije stvar ni u samim mislima. Tajna je u tome da ka ispunjenju želja ne vodi želja kao takva, već naštimovalost na željeno. Nisu delotvorne misli o onome što želimo, već nešto drugo – ono što je teško opisati rečima. To je određena ener-gija koja se krije iza kulisa pozornice, na kojoj se i odigrava predstava misli. Pa ipak, poslednju reč ima upravo ta energija. Naravno, pogodili ste da je reč o nameri. Um još uvek nije na svojim etiketiranim policama pronašao adekvatnu definiciju za nameru. Nameru ćemo približno definisati kao odlučnost da imamo i delujemo.

Sada shvatate da misli same po sebi ništa ne znače u procesu naštימavanja na sektor prostranstva varijanti. Misli su samo pena na vrhu talasa namere. Ne ostvaruje se želja, već namera.

Navećemo još jedan primer, kao što je podizanje ruke. Želite da podignite ruku. Želja je oblikovana u vašim mislima: svesni ste da želite da podignite ruku. Da li želja podiže ruku? Ne, želja ne proizvodi nikakvu reakciju. Ruka se podiže tek kad su misli o želji odradile svoje i kad je preostala samo odlučnost da se deluje. Možda ruku podiže odluka da se deluje? Takođe ne. Vi ste doneli konačnu odluku da ćete podići ruku, ali se ona ipak neće pomeriti. Šta je ono što podiže ruku? Kako odrediti ono što sledi posle odlučnosti? Ovde stupa na snagu bespomoćnost uma da pruži razumno objašnjenje o tome šta je namera. Naša definicija namere kao prisustvo odlučnosti i delovanja samo je predigra za silu koja, naravno, i vrši dejstvo. Preostaje nam samo da konstatujemo činjenicu da se ruka ne podiže kao posledica želje i odlučnosti, već iz namere. Uveo sam pojam „odlučnost“ radi lakšeg razumevanja. Ali, naravno, vi i bez reči osećate da posedujete neku силу, koja nagoni vaše mišiće da se kontrahuju.

U suštini je veoma teško objasniti šta je namera. Ne pitamo se u vezi s tim kako pokrećemo ruke i noge, a ne sećamo se ni da nekad nismo umeli da hodamo. Na isti način čovek ne zna kako pravilno da postupa kada prvi put sedne na bicikl s dva točka. Ali čak i kad nauči da ga vozi, još uvek ne može da objasni kako to radi. Namera je vrlo fluidan princip. Teško ju je steći, a lako se može izgubiti. Na primer, kod paralizovane osobe potpuno odsustvuje sila namere. Postoji želja da pokrene noge, ali nema sposobnosti da se ona sproveđe u dejstvo. Poznati su slučajevi kada su paralizovane osobe počele da hodaju pod uticajem hipnoze, ili nakon čudesnog isceljenja. Vratila im se sila namere.

Dakle, želja kao takva nam ništa ne daje. Naprotiv, što je ja-ča, time je aktivniji otpor sila ravnoteže. Obratite pažnju: želja je usmerena na cilj, a namera – na proces dostizanja cilja. Želja se realizuje putem stvaranja viška potencijala za dostizanjem cilja. Namera se ostvaruje putem delovanja. Namera ne razmišlja o tome da li je cilj ostvariv ili nije. Odluka je već donesena, tako da preostaje samo da se deluje. Ako se u toku sna budete pitali da li želite da poletite, od letenja neće biti ništa. Da biste poleteli, morate se vinuti u vazduh pomoću namere. Izbor bilo kakvog scenarija se u snu ne ostvaruje željom, već

odlučnom naštimovanošću da ostvarite ono što želite. Ne premišljate se i ne želite, već jednostavno imate i delujete.

Završili smo s pričom o tome koliko je želja beskorisna. A šta je s molitvom? O molitvi nema šta da se kaže. Moliti nešto Anđela, Boga, više ili druge sile – nema smisla. Zakoni Vasiona su apsolutno ravnodušni. Nikome nisu potrebne vaše jadikovke, uvređenosti i uzdasi. Zahvalnost – da, zato što je zahvalnost slična bezuslovnoj ljubavi. Iskrena zahvalnost je emitovanje stvaralačke energije. Suvišni potencijal molitve je, naprotiv – zadržavanje, koncentrisanje energije na jedno mesto. Jadikovke, molitve i zahtevi su izumi klatna kako bi iz ljudi izvukli energiju. Misli koje su formirane u rečima „daj“ ili „želim“ automatski stvaraju suvišne potencijale. Nešto nemate, ali svojim mislima pokušavate to da privučete.

Nema smisla moliti se višim i drugim silama. To je isto kao kada biste u prodavnici tražili da vam daju robu besplatno. Možete da molite ljudе za nešto u razumnim granicama ukoliko pokažu interesovanje da vam pomognu. Sve drugo je u ovom svetu sazданo na objektivnim zakonima, a ne na želji da se nekome pomogne.

Zamislite situaciju u kojoj Zemlja moli Sunce da joj odobri da pređe u drugu orbitu. Smešno? Isto je tako smešno bilo kome se obraćati s nekom molbom, osim ljudima. Smislena je jedino namera da izaberete. Vi zaista birate svoju sudbinu. Ako parametri vašeg emitovanja budu odgovarali vašem izboru, a da pritom ne dolazi do narušavanja zakona, tada ćeće to i dobiti. Izbor nije molba, već vaša odlučnost da to dobijete i da delujete.

Namera ne stvara suvišni potencijal jer se energija potencijala želje troši na delovanje. Želja i delovanje se sjedinjuju u nameri. Namera da se deluje rastvara višak potencijala, nastao usled želje za nečim, na prirodan način, bez učešćа sila ravnoteže. Rešavajući problem – delujte. Razmišljajući o složenosti problema, stvarate višak potencijala i pružate energiju klatnu. Delujući, realizujete energiju namere. Kao što znate, „oči se plaše, a ruke rade“. Ostvarujući nameru, imajte poverenje u tok varijanti i problem će se sam rešiti.

Očekivanja, nemiri, premišljanja i želje samo oduzimaju energiju. Namera da se deluje ne samo što troši energiju potencijala, već je i uvlači u čovekov energetski omotač. U to se možete uveriti na primeru učenja. Bubanje napamet oduzima mnogo energije a malo

šta donosi. Ali zato učenje kroz delovanje, kada se obavlja praktična aktivnost, ili rešavanje zadataka, ne samo što ne iscrpljuje, već donosi inspiraciju i zadovoljstvo.

Dakle, namera je pokretačka sila koja realizuje sektore u prostranstvu varijanti. Ali, postavlja se pitanje: zašto se ostvaruju i naše strepnje? Zar ih možemo pripisati nameri? Kako u snovima, tako i u stvarnom životu, uvek nas prate varijante sa scenarijima naših strahova, strepnji, neprijateljstava, mržnje. Jer, ako nešto ne želimo, nemamo nameru da nas to i zadesi? Međutim, ipak nam pristiže ono što aktivno ne želimo. Ispostavlja se da usmerenje naše želje nema značaja? Odgonetka se krije u još tajanstvenijoj i moćnijoj sili koja se zove – *spoljašnja namera*.

Spoljašnja namera

Namera je spoj želje i dejstva. Namera da nešto uradimo sopstvenim snagama je svima poznata i naziva se – unutrašnja namera. Daleko zahtevnije je delovanje namere proširiti na spoljašnji svet. To i jeste *spoljašnja namera*. Pomoću nje možete da upravljate svetom. Preciznije rečeno, da izaberete model ponašanja sveta koji vas okružuje, da odredite scenario i scenografiju.

Pojam spoljašnje namere je neraskidivo povezan s modelom varijanti. Sve manipulacije s vremenom, prostorom i materijom, koje ne mogu logički da se objasne, obično se pripisuju magiji ili paranormalnim fenomenima. Ove pojave i demonstriraju delovanje spoljašnje namere koja je usmerena na izbor linije života u prostranstvu varijanti.

Unutrašnja namera nema moć da jabuku pretvori u krušku. Spoljašnja namera takođe nije u stanju da to učini, već bira u prostranstvu varijanti stazu sa stablom kruške umesto jabuke i ostvaruje prelazak. Na taj način se jabuka zamenjuje kruškom. Sa samim stablom jabuke se ništa ne dešava, samo se obavlja zamena: materijalna realizacija u prostranstvu varijanti se zamenjuje s jednom linijom na drugu. Nijedna sila nije u stanju da na čaroban način jedan predmet zaista pretvori u drugi – na to je usmerena unutrašnja namera, ali su njene mogućnosti veoma ograničene.

Ako pokušate da snagom misli pomerite olovku koja se nalazi na stolu, ništa od toga nećete postići. Ali ako imate čvrstu nameru da zamislite kako se ona pokreće, možda ćete uspeti. Pretpostavimo da ste uspeli da olovku pomerite s mesta (u svakom slučaju, ekstrasensima to ponekad uspeva). Može vam se učiniti jezivo čudnim ono što će sad reći: olovka se zapravo ne pomera! Ali se, istovremeno, ne radi o tome da vam se samo pričinjava. U prvom slučaju, pokušavate da pomerite olovku snagom misli. Ove energije je očigledno nedovoljno da bi pomerila materijalni predmet. U drugom slučaju, klizite duž linija života gde olovka može da ima različite pozicije. Osećate li razliku?

Na primer, olovka se nalazi na stolu i vi snagom namere zamišljate kako počinje da se pomiče. Vaša namera skenira sektore prostranstva u kojima olovka zauzima nove položaje. Ako je mentalno emitovanje dovoljno snažno, olovka će se kontinuirano

materijalizovati u novim tačkama stvarnog prostranstva. Pritom se pokreće zaseban „sloj olovke“, dok ostali slojevi, u tom smislu i sloj posmatrača, istovremeno ostaju nepomični. Ne pokreće se predmet, već njegova realizacija u prostranstvu varijanti.

Nemojte se iznenaditi ako vam ništa ne uspe. Kod skoro svih ljudi slične veštine su vrlo slabo razvijene. Nije stvar ni u tome da posedujete slabu energiju, već da je veoma teško poverovati u takvu mogućnost, i, samim tim, izazvati u sebi čistu spoljašnju nameru. Osobe koje poseduju sposobnosti telekinezе ne pokreću predmete. One imaju jedinstvenu sposobnost da snagom namere usmere svoju energiju s ciljem pokretanja materijalne realizacije u prostranstvu varijanti.

Sve što je povezano sa spoljašnjim namerama smatra se mistikom, magijom, ili, u najboljem slučaju, neobjasnivim pojavama čiji se dokazi uspešno smeštaju na prašnjave police. Uobičajeni pogled na svet potpuno odbacuje takve stvari. Iracionalno uvek izaziva određeni strah. Sličan strah i blokadu doživljavaju osobe koje posmatraju NLO-e. Neobjasnjava pojava je toliko daleko od ustaljene stvarnosti da u nju ne želimo ni da poverujemo, a, istovremeno, ona u sebi nosi zapanjujuću drskost da bude realna da to izaziva užas.

Spoljašnja namera je slučaj kad „Muhamed ne ide ka bre-gu, već breg ide ka Muhamedu“. A vi ste mislili da se radi o šali? Delovanje spoljašnje namere ne mora obavezno da bude propraćeno paranormalnim pojavama. U svakodnevnom životu neprestano se susrećemo sa rezultatima delovanja spoljašnje namere. Uglavnom, naši strahovi i najcrnja očekivanja ostvaruju se upravo kroz spoljašnje namere. Ali budući da u datom slučaju ona radi nezavisno od naše volje, mi nismo svesni na koji način se to dešava. Upravljati spoljašnjim namerama mnogo je teže nego unutrašnjim.

Zamislite da ste se iskrcali na ostrvo gde ćete sresti ljudoždere i gde vaš život zavisi od toga kako ćete se ponašati. U prvoj varijanti ste žrtva. Izvinjavate se, prinosite darove, opravdavate se, ulagujete. U tom slučaju je vaša sudbina da budete pojedeni. U drugoj varijanti ste osvajač. Agresivni ste, napadate, pokušavate da ih pokorite. Vaš usud je da pobedite ili da poginete. Treća varijanta je da se nametnete kao vladar, gospodar. Da uprete prstom kao neko ko poseduje vlast i da vam se pokore. Ako ne budete sumnjali u svoju moć, drugi će takođe poverovati u ono što je ina-če nemoguće. Vaše odašiljanje misli je

naštimo van na liniju života na kojoj ste vladar.

Prve dve varijante se odnose na delovanje unutrašnje, a treća demonstrira delovanje spoljašnje namere. Ona jednostavno bira nužnu varijantu.

Muva koja udara o staklo pored otvorenog prozorčića ima unutrašnju nameru. Šta mislite, šta će za nju predstavljati spoljašnja namera? Odgovor se sam nameće: izletanje kroz prozorčić. Međutim, to nije tako. Ako bude odletela unazad i pogledala oko sebe, videće zatvoreno staklo i otvoren prozorčić. Za nju će to biti samo širi pogled na stvarnost. Čista spoljašnja namera će pred muvom otvoriti ceo prozor.

Unutrašnja namera se odnosi na sve pokušaje da se na okružujući svet utiče na jednoj istoj liniji života. Sve što je moguće unutar jednog sektora prostranstva varijanti, opisuje se poznatim zakonima prirodnih nauka i uklapa se u okvire materijalističkog pogleda na svet. Spoljašnja namera se odnosi na pokušaje da se izabere linija života na kojoj se postiže željeno.

Sada bi trebalo da vam bude jasno da je pokušaj proletanja kroz zatvoren prozor unutrašnja namera, dok spoljašnja namera znači premestiti se na liniju života gde se prozor otvara. Mogu se uložiti nadljudski napor da se olovka pokrene snagom misli, a možete spoljašnjom namerom da skenirate prostranstvo varijanti s različitim položajima olovke.

Recimo, sigurni ste da ne možete da nađete slobodno parking mesto pored supermarketa uoči Božića. Unutrašnja namera tvrdi: kako bi moglo da ga bude kad sad svi idu u kupovinu? Međutim, spoljašnja namera potpuno očigledno dopušta da se približavate supermarketu i da se u tom trenutku za vas oslobađa mesto. Spoljašnja namera čak ne znači ni da čvrsto i nepokolebljivo verujete u takvu mogućnost – ona prosto hladno i bespogovorno uzima svoj danak.

Spoljašnja namera je ono što nastaje improvizacijom, poput spoznaje. Beskorisno je pripremati se za nju. Svi magijski rituali usmereni su ka tome da izazovu baš spoljašnju nameru. Međutim, ritual je samo priprema za čaroliju, pozorišni preludij, scenografija. Zamislite kako u snu padate sa litice i, da ne biste pali, morate da izazovete nameru da ostanete u vazduhu. Nema vremena za pripremu i neka bajanja. Potrebno je samo da imate nameru da poletite i to će se zaista desiti. Čarolije i magijski atributi pomažu da se probudi sila koju poseduje svaki čovek, ali ne može da je iskoristi.

Nažalost, kod čoveka modernog doba gotovo da je atrofirala veština upravljanja spoljašnjom namerom. Ljudi su uspeli potpuno da zaborave na vremena kada su posedovali tu sposobnost. Nejasna pominjanja provejavaju samo kroz drevne legende. Danas ne vredi ni pokušavati da dokažemo kako su egipatske piramide i druge slične građevine bile sagrađene pomoću spoljašnje namere. Biće prihvaćene sve moguće hipoteze, samo ne i ta. Čini mi se da bi graditeljima piramida bilo vrlo smešno kada bi saznali da njihovi potomci, koji smatraju svoje drevne pretke zaostalom civilizacijom, liju znoj pokušavajući da odgonetnu njihovu tajnu samo u okvirima unutrašnje namere.

Međutim, ljudi nisu u potpunosti lišeni spoljašnje namere. Ona je samo snažno blokirana. Sve što se obično podrazumeva pod magijom nije ništa drugo do pokušaj delovanja sa spoljašnjom namerom. Alhemičari su vekovima neuspešno pokušavali da pronađu filozofski kamen koji predmete pretvara u zlato. Alhemiji je posvećen veliki broj konfuznih i teško razumljivih knjiga. A, u suštini, kako kaže legenda, tajna filozofskog kamena se smešta u nekoliko redova urezanih na smaragdnoj ploči – takozvanom smaragdnom škriljcu. Zašto onda toliko knjiga? Verovatno da bismo shvatili tih nekoliko redova.

Verovatno ste čuli za Sveti Gral. Aktivno su ga tražili mnogi, čak i predstavnici Trećeg Rajha. Stalno se pominju legende o sličnim predmetima, koji navodno daruju neograničenu snagu i moć. Naivne zablude. Nijedan predmet nam ne može dati moć. Fetiši, čarolije i ostale magijske stvarčice sami po sebi ne poseduju nikakvu moć. Moć se nalazi u spoljašnjoj čovekovoj nameri. Predmeti u izvesnoj meri pomažu podsvesti da uključi uspavane i slabo razvijene klice spoljašnjih namera. Verovanje u magičnu moć predmeta daje impuls za buđenje spoljašnje namere.

Drevne civilizacije su postizale takvo savršenstvo a da nisu imale potrebu za magijskim ritualima. Naravno, takva moć je stvarala ogroman višak potencijala. Zato su sile ravnoteže povremeno uništavale civilizacije poput Atlantide, koje su razotkrivale tajne spoljašnjih namera. Delići tajnog znanja doprli su do nas kao magijske prakse čiji je cilj bio da se obnovi izgubljeno. Međutim, to su tek slabašni i površni pokušaji koji se kreću lažnim putem unutrašnje namere. Suština snage i moći, odnosno spoljašnja namera – i dalje ostaje misterija.

Pretežan razvoj unutrašnje namere i gubitak spoljašnje kod ljudi je indukovani klatnima, budući da se ona hrane energijom unutrašnje namere. Upravljanje spoljašnjom namerom moguće je samo ukoliko postoji potpuna sloboda od klatana. Može se reći da su u ovome ona održala konačnu pobedu u borbi s čovekom.

Dakle, razjasnili smo da se priroda mentalne energije, usme-rena na dostizanje cilja, manifestuje kroz tri oblika: želje, unutrašnje i spoljašnje namere. Želja je usredsređenost pažnje na cilj. Kao što vidite, želja ne poseduje nikakvu snagu. Može-mo da razmišljamo o cilju koliko god hoćemo, da ga želimo, ali time se ništa neće promeniti. Unutrašnja namera je usredsređivanje pažnje na proces ličnog kretanja ka cilju. To je već delotvorno, ali zahteva mnogo truda. Spoljašnja namera je usredsređivanje pažnje na to kako se cilj sam realizuje. Spoljašnja namera će jednostavno dopustiti cilju da se sam ostvari. Pri tom se podrazumeva čvrsta uverenost u to da varijanta realizacije cilja već postoji i da preostaje samo da se on odabere. Unutrašnjom namerom cilj se dostiže, a spoljašnjom se on bira.

Unutrašnja namera se može okarakterisati sledećom formulom: „Insistiram na tome da...“ Spoljašnja namera se potčinjava potpuno drugačijem pravilu: „Okolnosti su takve da...“ ili „Događa se to da...“ Razlika je ogromna. U prvom slučaju vi aktivno delujete na svet tako da vam se on potčini. U drugom slučaju, gde zauzimate poziciju posmatrača sa strane, sve se odvija po vašoj volji, ali samo po sebi. Vi ništa ne menjate, već birate. Letenje u snu se odvija upravo u skladu s formulom „Dešava se da letim“, a ne „Insistiram na tome da letim“.

Unutrašnja namera teži ka cilju direktno, energično. Spoljašnja namera je usmerena na proces samostalnog ostvarenja cilja. Ona ne žuri da dostigne cilj – on se ionako nalazi na sigurnom, u džepu. Činjenica da će cilj biti postignut ne dovodi se u pitanje niti razmatra. Spoljašnja namera hladnokrvno i neumoljivo pokreće cilj na realizaciju.

Da biste razlikovali kad deluje vaša unutrašnja, a kad spoljašnja namera, koristite nešto poput dvostranog poređenja: Kada pokušavate da nešto dobijete od ovog sveta – on će vam sam dati ono što želite; kada se borite za svoje mesto pod suncem – svet vas prima u svoj zagrljaj; kada provaljujete kroz zaključana vrata – ona se sama otvaraju; kada pokušavate da glavom probijete kroz zid – on se rastvara pred vama; kada se trudite da u

životu prizovete određene događaje – oni sami dolaze. Generalno, unutrašnjom namerom pokušavate da svoju realizaciju prenestite u odnosu na prostranstvo varijanti, a spoljašnja namera premešta samo prostranstvo varijanti tako da se vaša realizacija nađe tamo gde je i potrebno. Shvatate li u čemu je razlika? Rezultat je isti, ali putevi do ostvarenja se potpuno razlikuju.

Ako se vaši postupci mogu opisati drugim delom poređenja, znači da ste uhvatili spoljašnju nameru. Kada se borite, onda se trudite da svoju realizaciju pokrenete u prostranstvu varijanti, a kada birate, onda prostranstvo samo ide ka vama. Naravno, prostranstvo varijanti se neće samostalno pomerati u odnosu na vašu realizaciju. Za to je potrebno da preduzmete određene radnje. Međutim, one se nalaze izvan okvira uobičajenih i opšteprihvaćenih predstava. Kroz celu knjigu navodiću vam primere razlika u pristupu unutrašnjoj i spoljašnjoj nameri. Spoljašnja namera je kamen temeljac Transurfinga. U njoj se krije ključ Zagonetke Čuvara, odnosno zašto se ne treba boriti protiv sveta, već jednostavno izabrati u njemu ono što želite.

Za spoljašnju nameru ne postoji ništa nemoguće. Možete da letite i u stvarnosti, ili da, recimo, hodate po vodi ako vam je spoljašnja namera poput one koju je imao Hristos. Pri tom ne dolazi do narušavanja nikakvih fizičkih zakona. Stvar je u tome što fizički zakoni funkcionišu u jednom zasebnom sektoru materijalne realizacije. Delovanje spoljašnje namerе se ispoljava kroz premeštanje realizacije po različitim sektorima prostranstva varijanti. U granicama jednog realizovanog sektora nemoguće je leteti. Za to je potrebno suprotstaviti se sili Zemljine teže, što je zadatak unutrašnje namerе, koja zahteva utrošak energije neophodan za njen prevazilaženje. Slobodno letenje, kako u snovima tako i u stvarnosti, nije vaše stvarno kretanje u materijalnom prostoru, već promena u odnosu na relativan položaj vaše realizacije. Drugim rečima, telо se kontinuirano materijalizuje u novim tačkama fizičkog prostranstva.

Takođe se može reći da ne letite vi kroz prostranstvo, već se ono kreće u odnosu na vas, u skladu sa izborom vaše spoljašnje namerе. Najverovatnije ovo ne zvuči sasvim ispravno, ali nećemo se upuštati u teoriju relativiteta. Možemo samo da nagađamo kako se to zaista događa.

Da biste poleteli, morate imati nepokolebljivу veru da to zaista možete da učinite.

Zašto je Hristos tako odlučno rekao: „Po veri vašoj neka vam bude?“ Zato što ništa ne možemo da dobijemo ili uradimo bez namere. A bez namere nema ni vere. Ni korak ne bismo mogli da napravimo ukoliko ne bismo verovali da je to moguće. Međutim, razum nećete uspeti da ubedite u to da se na javi može leteti kao i u snu. U svakom slučaju, ne u običnom stanju svesti. Neki jogiji u Indiji uspevaju da se odvoje od tla tokom meditacije (lično mi nisu poznate druge pouzdane manifestacije o levitaciji). Možda njihova namera poseduje dovoljnu snagu da se naštimume na kretanje varijante u kojoj telo lebdi u vazduhu. Uzimajući u obzir ogromne mogućnosti jogija u poređenju sa običnim ljudima, možete zamisliti koliko je teško spoljašnju nameru potčiniti volji.

Um koji drema u toku sna još i može sebi da dopusti mogućnost letenja, ali je u svesnom stanju to nedostizno za njega, ma koliko sebe uveravali u drugačije. Neophodno je da posedujemo ne samo veru, već i znanje. Vera podrazumeva mogućnost sumnje. Tamo gde postoji vera, ima mesta i sumnji. Znanje isključuje sumnju. Jer, na primer, vi ne sumnjate da će jabuka, koju ste bacili u vazduh, pasti na zemlju? Ne samo što verujete u to, već jednostavno znate. Čista spoljašnja namera oslobođena je sumnje, što znači – i vere. Ako je za letenje u snu dovoljan samo nagoveštaj spoljašnje nameru, tada u svetu inertne materijalne realizacije namera mora biti absolutno čista. Ali nemojte da vas pokoleba nemogućnost da postignete čistu nameru. Za ostvarenje vašeg cilja sasvim je dovoljna i „drugorazredna“ namera. Potrebno je samo određeno vreme da bi se inertna realizacija „zavrтela“.

Kada je reč o spoljašnjoj nameri, nameće se interesantno pitanje: šta je hipnoza? Teško mi je precizno da odredim da li je ona rezultat delovanja unutrašnje ili spoljašnje nameru. Energija misli očigledno nije dovoljna da snagom unutrašnje nameru pomjeri predmete, pa čak ni one najlakše. Međutim, te energije je sasvim dovoljno da prenese razne sugestije s jedne osobe na drugu. Neki ljudi poseduju izuzetnu sposobnost da usmeravaju prilično snažnu energetsku struju. Ako se ona oblikuje pomoću određenih misli, tada će osoba, na koju je ovaj tok usmeren, biti podložna sugestibilnom efektu. Na-dam se da ne mislite kako hipnotizer koristi samo neku vrstu magnetičnog pogleda, ili gestova rukama? Tim pre jer za energetski uticaj nije uvek obavezno da postoji vizuelni kontakt ili glasovna komunikacija. Međutim, koliko mi je poznato, hipnoza uglavnom deluje na manjim

razdaljinama. Tada je logično da prepostavimo kako je ona posledica prenosa mentalne energije pomoću unutrašnje namere. U istim slučajevima, kada se hipnoza sprovodi na velikim udaljenostima, spoljašnja namera nesumnjivo igra važnu ulogu ukoliko nisu angažovani neki drugi mehanizmi.

Da bi se osetila spoljašnja namera, neophodno je pobeći iz Prokrustove postelje (proizvoljan oblik ili kalup u koji neko silom hoće da ugura neku stvar – prim.prev.) uobičajenih ideja i osećaja. Razum bitiše u uskim okvirima opšteprihvaćenog pogleda na svet. Teško je izmigoljiti se izvan ovih granica zato što takav proboj može da se ostvari prvenstveno spoljašnjom namerom. Um neće tek tako pristati na predaju. Stvara se začarani krug: da bismo shvatili spoljašnju nameru, potrebna je spoljašnja namera. U tome je sva složenost.

Plašim se da će neke čitaoce razočarati priznanjem da mi nisu poznate tehnike pomoću kojih se razvijaju spoljašnje namere. Cilj ovakvih vežbi verovatno bi zvučao kao „nameravati da posedujemo nameru“. Jedina mogućnost za dublje shvatanje prirode spoljašnje namere je praksa svesnog sanjanja. Umesto vežbi mogu da vam predložim praktikovanje svesnog življena. To znači da je potrebno ne samo trenirati, već živeti spoljašnjom namerom. Stvarnost se od snova razlikuje samo inertnošću materijalne realizacije u prostranstvu varijanti. Sve ostalo je identično.

Možete se zapitati: ako nismo sposobni da upravljamo spoljašnjom namerom, na šta onda možemo da računamo? Naravno, kamenje teško nekoliko tona teško da ćete moći da pokrenete s mesta. Ali inertnost materijalnog sveta se vremenom može prevazići. Opšteprihvaćeni i uobičajeni put dostizanja cilja zasniva se na unutrašnjim namerama. Suština Transurfinga je u obrnutom odnosu: odreći se unutrašnje i iskoristiti spoljašnju nameru.

Teško je odrediti granicu gde se završava unutrašnja i počinje spoljašnja namera. Unutrašnja namera se pretvara u spoljašnju kada se svest ujedinjuje, usaglašava, ili sliva sa podsvešću. Ta granica je neuhvatljiva. Podseća na osećaj slobodnog pada, ili na onaj kada prvi put naučite da vozite bicikl na dva točka. Ali najbolje se objašnjava osećajem koji imamo dok letimo u snu, kada se snagom namere podižemo u vazduh.

Svest je slivena i potpuno usklađena sa podvešću u određenom uskom segmentu.

Lako možete da promrdate prstima na rukama, malo teže nožnim prstima, a još teže ušima, dok je unutrašnjim organima gotovo nemoguće. Spoljašnja namera je još slabije razvijena. Uskladiti svest i podsvest u želji da se odignite od zemlje i poletite toliko je težak podvig da se smatra gotovo nemogućim.

Pred sobom čemo postaviti nešto prizemnije ciljeve. Levitacija je najviša manifestacija čiste spoljašnje namere. Ali sila spoljašnje namere toliko je velika da je čak i njen ništavni deo dovoljan za postizanje impresivnih rezultata. U svakodnevnom životu, spoljašnja namera deluje nezavisno od naše volje, a vrlo često i štetno. Na primer, to se ispoljava kao ostvarenje naših najgorih očekivanja. Već smo razgovarali o situacijama u kojima čovek dobija ono što ne želi. S jedne strane vas prati ono čega se plašite, mrzite, od čega želite da se izbavite. Tako se događa jer vas mentalno odašiljanje, naštimovano na neželjeni događaj, prenosi u sektor gde se on i nalazi. Ali, s druge strane, vi niste nameravali da vam se desi ono što ne želite? Gde je onda tu delovanje namere?

Unutrašnja namera je usmerena na izbegavanje neželjenog. Pogađa vas ono što vas brine, što vam uliva strah i izaziva mržnju. Celim bićem želite to da izbegnete. Kada je uplašen razum, duša je još uplašenija; kad razum oseća neprijatnost, duša se takođe na to saglašava; kad razum mrzi – duša mrzi još više. Duša i um nastupaju potpuno jednoglasno. U trenutku usklađenosti svesti i podsvesti upravo se i rađa spoljašnja namera. Međutim, ona nije usmerena u onom pravcu koji vam je potreban. Ovde čak nije ispravno govoriti o usmerenosti spoljašnje namere. Ako je unutrašnja namera jasno usmerena, odnosno ka izbegavanju nepoželjnog, tada spoljašnja namera najverovatnije ne ukazuje pravac, već je zeleno svetlo za realizaciju onoga u čemu su usaglašeni duša i razum. A oni su usklađeni u jednom – u proceni događaja. Nebitno je da li je on poželjan ili ne. Spoljašnja namera vidi jedinstvo duše i uma i samo bira odgovarajući sektor u prostranstvu varijanti.

Nažalost, u životu su duša i razum najčešće ujedinjeni u odbacivanju nečega. Zbog toga je realizacija najgoreg očekivanja najtipičnija ilustracija delovanja spoljašnje namere. Po pravilu, ljudi imaju maglovite predstave o onome što žele celim bićem, ali vrlo dobro znaju šta žele da izbegnu. Da bi se spoljašnja namera podredila volji, neophodno je postići harmoniju duše i razuma kroz pozitivne težnje i ukloniti iz misli sve što je negativno. Već vam je poznato kakav negativan uticaj na vaš život ostavlja negativno raspoloženje.

Ispoljavajući nezadovoljstvo i averziju, izlažete se delovanju sila ravnoteže, upade u zavisnost od destruktivnih klatana i odašiljete svoje misli ka negativnim sektorima prostranstva. Spoljašnja namera oblikovana negativnom energijom udahnjuje joj život.

Na taj način spoljašnja namera može da deluje protiv naše volje. Teško je ovladati ovom energijom, ali je možemo naterati da radi za našu dobrobit. Ovim zadatkom ćemo se i pozabaviti. Već smo razjasnili kako treba da postupamo kako nam delovanje spoljašnje namerne ne bi naštetilo – da ne stvaramo potencijal važnosti i da se odrekнемo negativnosti. Preostalo je da razjasnimo šta treba da učinimo kako bi spoljašnja namera bila u službi postavljenog cilja. To nije lako kao protrljati Aladinovu čarobnu lampu, ali ipak postoje metodi koji pomažu u aktiviranju mehanizma spoljašnje namerne.

Možda vam je još puno toga od rečenog ostalo nejasno. Ovo je zaista teška tema za razumevanje zato što je spoljašnju nameru nemoguće opisati rečima. Međutim, slika će vam se uskoro razbistriti. Ne želim da zamagljujem stvari da bih vas zaintrigirao, kao što vole da rade adepti nekih škola i duhovnih učenja. Sve što je potrebno da znate pronaći ćete u ovoj knjizi. Sve što je potrebno da znate, steći ćete iskustvom, ako budete praktično primenjivali principe Transurfinga. Nisu vam potrebne nikakve specijalne vežbe i treninzi. U Transurfingu ne postoji ništa što je mistično i tajnovito.

„Tajno znanje“ je po pravilu okruženo alegorijama i nedorečenostima. Ali poznato je da onaj koji jasno misli, jasno se i izražava. I ako onaj koji poseduje „tajno znanje“ želi da pokaže kako mu je poznato nešto što može da kaže samo svom učeniku „na uho“, a u svim drugim prilikama se izražava alegorijama i dubokoumnim sentencijama, znači da taj guru najverovatnije nema jasnú predstavu o suštini svog znanja.

Nećemo pokušati da steknemo absolutnu nameru, koja ima snagu da telo podigne u vazduh. Kada bismo znali kako se to radi, onda ne bi bilo potrebe da govorimo vi-še ni o čemu. Postoji prostranstvo varijanti, kao i mogućnost izbora. Izaberite svoju varijantu, i tačka. Naš zadatak se sastoji u tome da naučimo da postignemo ciljeve koristeći svoje mogućnosti. Čak i uz sva ograničenja, Transurfing je znanje koje ima moć da probudi sile koje ne koristimo. I za to vam nije potrebno da se iscrpljujete meditacijama, vežbama, svesnim sanjanjem i drugim mističnim praksama od kojih možete da poludite. Naravno,

model Transurfinga se čini neverovatnim. U to je zaista teško poverovati. Međutim, potrebno je da preispitate uobičajene poglede na svet i tada ćete moći da postignete sve ono što vam se ranije činilo nedostižnim. Uskoro ćete se uveriti: spoljašnja namera se zaista može naterati da deluje za vašu dobrobit.

Scenario igre

Vratimo se ponovo snovima. Oni su veoma plastični i zato su odličan demonstracioni model za razumevanje mehanizma delovanja spoljašnje namere. Već smo razjasnili da je san u suštini veoma sličan stvarnom životu. Sve što se dešava u snu posledica je igre u skladu sa scenarijom koji bira naša duša. Kada je razum u stanju spavanja, mi sanjamo, ali se ne sećamo snova. Duša u ovom slučaju nekontrolisano putuje po prostranstvu varijanti. Nije poznato gde ona tad „skita“. Sva naša svesna sećanja su pod kontrolom razuma. Snovi, koje pamtimo, nastaju u trenucima dok razum drema. Tada je njegova kontrola oslabljena i on je samo u ulozi pasivnog posmatrača. Razum ništa ne zamišlja i ništa mu se ne čini. On percipira ono što duša vidi u nerealizovanim sektorima prostranstva varijanti.

U nesvesnom snu um ne kontroliše dušu. On kao gledalac posmatra film. Istovremeno proživljava ono što vidi i ta iskustva prenosi duši koja se odmah naštimava na sektor koji je adekvatan očekivanjima. Na taj način, scenario se dinamički menja u hodu. Scenariji i učesnici u događaju odmah se prilagođavaju promenama u scenariju. Mašta zaista učestvuje u snu, ali samo u ulozi generatora ideje.

U snu se to odvija na sledeći način: sinula vam je misao kako je neko agresivno raspoložen i to se momentalno i ostvaruje – ta osoba vam preti. Ali čim se vetrokaz vaših misli pokrene u drugom pravcu, neprijatelj se odmah pretvara u prijatelja. Na isti način mače vidi svoj odraz u ogledalu – raspoloženje mu varira od prijateljskog do agresivnog. Ono pred sobom vidi subjekat i procenjuje šta od njega može da očekuje. Na početku je odnos neutralan, u vidu radoznalosti. Ali čim podigne šapu, procena odmah naginje na stranu moguće opasnosti i mače se nakostrešuje, napada i brani. Zatim pravi odskok, vidi svoju komičnu figuru i raspoloženje mu se menja, postaje razigrano. A zatim sve ispočetka. Na taj način mače dinamički koriguje svoj scenario. Ono naizmenično napada svoj odraz u ogledalu, ili agresija prelazi u druželjubivost.

Na isti način čovek koriguje svoj scenario u nesvesnom snu. Mače ne shvata da vidi svoj odraz, a čovek ne shvata da sanja. A znate li da mi u ogledalu ne vidimo izraz lica koji

obično ima-mo? On se menja čim se pogledamo u ogledalo. Promena se dešava munjevito da je i ne primećujemo. Tako je od detinjstva, zbog navike i želje da izgledamo baš na određeni način. Detetu je potrebno reći samo: „Pogledaj se u ogledalo da vidiš kako si ružan kad plačeš!“ i izraz li-ca će mu se odmah promeniti. Odrasli takođe posmatraju svoj odraz u ogledalu sa određenim očekivanjima, na primer: „Dopadam se sebi“, „Kako izgledam?“, „Ne dopadam se sebi“ i slično. Ali, u svakom slučaju, izraz lica se momentalno koriguje.

Ogledalo je primer dinamičke korekcije scenarija. Jedina razlika je u tome što u ogledalu deluje unutrašnja namera, dok u snu na isti način deluje i spoljašnja. Spolja čovek vidi svoj odraz u ogledalu i odmah, snagom unutrašnje namere, menja izraz lica u skladu sa očekivanjima. U snu čovek vidi igru, a nje-gova spoljašnja namera, nezavisno od volje, bira scenario po-na-šanja okruženja u skladu s njegovim strahovima i očekivanjima.

Ponašanje učesnika u snu potpuno određuje vaša predstava o tome kako bi oni mogli da se ponašaju. Ideja je samo početni podsticaj, a sve ostalo obavlja spoljašnja namera. Pritom, vaše ponašanje u snu određuje unutrašnja namera, a sve ostalo se potčinjava spoljašnjoj nameri, bez obzira na to želite li ili ne. Kao što se sećate, unutrašnja namera pokušava direktno da utiče na spoljašnji svet, a spoljašnja omogućava spoljašnjem svetu da se realizuje u skladu s namerom.

U snu se događaji razvijaju isključivo u skladu sa scenarijom koji vi dozvoljavate. Neće se desiti ništa što se ne uklapa u vaš mentalni koncept. Ovim se naročito objašnjava niski prag kritičnosti prema svemu što se događa u snu. Čak i potpuno absurdne stvari osoba koja spava prihvata zdravo za gotovo, jer je ona sama scenarista i režiser svojih snova. Ne radi se o tome da su absurdnosti obrazac, nego da podsvest ne isključuje njihovu potencijalnu mogućnost. Jer u snu racionalni um drema, a podsvest u potpunosti može себi da dopusti najrazličitije neverovatne stvari.

Tokom života čovek kroz svoj mozak propušta ogroman broj informacija iz spoljašnjih izvora, kao i iz sveta svojih fantazija. Deo informacija se filtrira kroz racionalni um kao škart, nešto što je nerealno. Međutim, taj deo nigde ne nestaje, iako se čuva u ormaru zaključan, ali podsvest ima pristup ka njemu i nema razloga da tu informaciju škartira. Zato, kada nastupa vreme sna, duša se na prstima ušunja u ormar i, krišom, da um ne vidi, počinje da isprobava najrazličitije absurdne scenarije. Uz to, u nesvesnom snu je ona slobodna da

izabere sektor prostranstva varijanti. Većina ovih sektora se nikada ne realizuje jer su događaji u njima iracionalni, što znači da zahtevaju veliku potrošnju energije. Samo Bog može da zna na koji način duša bira snove.

Ma koliko proizvoljno duša birala snove, um ih vidi i prilagođava scenario u skladu sa svojim strepnjama i očekivanjima. Kao što smo već objasnili, najlakše se ostvaruju najcrnja očekivanja i sve ono što čovek teži da izbegne. Spoljašnja namera u takvom slučaju deluje protiv čovekove volje i na njegovu štetu.

Dakle, scenario snova određen je očekivanjima. Najgora očekivanja u snu se zasigurno ostvaruju. U stvarnosti ćete takođe, sa огромnom verovatnoćom, dobiti ono od čega strahujete. Tako funkcioniše spoljašnja name-ra, zasebno od volje uma. Um je sposoban da naporom volje natera unutrašnju namenu na dejstvo. Međutim, spoljašnja namena se ne pokorava naredbama, već se pojavljuje proizvoljno, kao posledica harmonije duše i uma. U snu razum ne-ma mogućnost čak ni da prepostavi da deluje spoljašnja namena, budući da nema kontrolu. U stvarnosti situacija nije ništa bolja, zato što se san u nekom smislu nastavlja i na javi.

U snu čovek može da bude uvučen u najapsurdnije i najbesmislenije igre. Igra potpuno uvlači snevača, pa on i ne prepostavlja absurdnost svega što se događa. U stvarnom životu se u određenoj meri događa isto. Ako je grupa ljudi uključena u usko specijalizovanu delatnost, u takvoj grupi se često formiraju stavovi, leksika i aktivnosti koji sa strane mogu da se učine potpuno besmisleni i neprirodni. To mogu biti grupe koje objedinjuje zajednički interes, kako profesionalne tako i religiozne.

Nizak stepen kritičnosti prema onome što se događa na javi uzrok je pojave fenomena kao što su hipnoza i omađijanost. Na primer, ciganska hipnoza se temelji na tri „da“ odgovora. Čovek tri puta potvrđno odgovori na pitanja i stvara mu se iluzija da je sve kako treba. On gubi budnost i upada u stanje nalik dremežu – opada mu prag kritičnosti. Mnogi ljudi bukvalno spavaju u hodu, mehanički obavljajući uobičajene aktivnosti. To se naročito odnosi na osobe čiji se raspored ponavlja iz dana u dan.

Kada s nekim razgovarate, istovremeno vrlo čvrsto spavate. Uranjajući u igru, vi naravno shvatate šta se događa, ali niste sposobni da objektivno procenjujete situaciju i postupate nepristrasno jer ne posmatrate igru sa strane, već ste učesnik u njoj. Svaki

fudbalski navijač znalački može da kritikuje igrače zbog njihovih grešaka. A šta bi bilo kad bi sam stupio na teren? Svi ljudi u određenoj meri deluju nesvesno. Kad čovek izgovara laži, pogled mu nesvesno skreće udesno. Takođe, ruke čine nehotične, nekontrolisane pokrete. On je u potpunosti pod vlašću pozorišne predstave u kojoj učestvuje.

Stanje hipnotičke sugestije je krajnji stepen sna na javi. Svi ljudi nastavljaju da spavaju u stvarnosti u manjoj ili većoj meri. Sad možete da se trgnete i kažete: ja sam svestan onoga što radim i onoga što se ovog trenutka događa. Ali onda će vas omesti neka osoba, problem ili događaj, predaćete se igri i zaspati. Spavaćete sve dok ste na pozornici i savesno igrate svoju ulogu. Probudićete se tek kad budete sišli u publiku i prodrmali svog Čuvara. Nalazeći se u publici, nastavićete da igrate svoju ulogu, da izgovarate potrebne reči, izvršavate neophodna dejstva i potčinjavate se utvrđenim pravilima. Ali sada ćete to raditi svesno, što znači – distancirano. Vi dajete sebe u najam i trezveno procenujete šta se dešava.

U nesvesnom snu se san „događa“, spoljašnja namera deluje nezavisno od vaše volje i vi s tim ništa ne možete da uradite. U svesnom snu čovek silazi u publiku i svesno upravlja scenarijom. Spoljašnja namera nije nešto što se potčinjava volji, već samo ne ide protiv nje. U datom slučaju razum daje duši slobodu, a zauzvrat dobija njenu saglasnost. Jedinstvo duše i razuma rasplamsava spoljašnju nameru. O tome kako da je zadobijemo na putu ka cilju govorićemo u narednim poglavljima.

U stvarnosti je stepen svesti na višem nivou nego što je u snovima. To je sasvim dovoljno da bi se upravljalo unutrašnjom namerom. Međutim, spoljašnja namera zahteva viši stepen svesti. Da bi se uspostavila kontrola nad spoljašnjom namerom potrebno je probuditi se kako u svesnom snu tako i u stvarnosti.

Igra po vašim pravilima

Šta možete da učinite ako vas neko napadne u snu? Postoje četiri varijante unutrašnje namere: pobeći, boriti se, probuditi se ili osvestiti. Otpor napadu ili povlačenje u snu je primitivna reakcija unutrašnje namere. Ako su vas napali i vi uzvraćate, pružate otpor, tada će se sve događati otprilike isto kao i u stvarnosti, odnosno u skladu sa uobičajenim modelom. U vašoj svesti se nalazi scenario kako borba treba da izgleda. Na primer, ako ste navikli da gubite, izgubićete. Vaš san će se premeštati u prostranstvu varijanti u skladu s tim scenarijom.

U snu se ponašate isto kao što ste navikli da se ponašate u stvarnosti. Budući da je u snu sve moguće, biće daleko efikasnije da koristite spoljašnju nameru. Možete mirno da se okrenete svom neprijatelju i uz neznatan napor volje zamislite kako se on povlači, ili se, na primer, pretvara u žabu. U ovom slučaju vi nemate nameru da ga stvarno pretvorite u žabu. Težnja da se deluje na spoljašnji svet je u nadležnosti unutrašnje namere. Vi zamišljate da se on pretvara u žabu, drugim rečima – dopuštate takvu varijantu. Unutrašnja namera je usmerena samo ka tome da to zamislite, odnosno dopustite takav scenario. Ako razum u potpunosti dopušta takvu varijantu razvoja događaja, duša se tome neće protiviti. Jedinstvo duše i razuma stvara spoljašnju nameru i ona realizuje odabrani scenario.

Kao što vidite, spoljašnja namera ne nastaje kao posledica voljnog napora, već kao posledica jedinstva duše i razuma. Unutrašnja namera (volja) mora biti usmerena isključivo na postizanje tog jedinstva. U tom smislu, spoljašnja namera nije izazvana voljom, već deluje nezavisno od nje. Ali da bi se pojavila, potrebno je spoznati da se scenario može kontrolisati. Svesnost je neophodan uslov da biste spoljašnju nameru naterali da radi za vas.

Sve dok san nije osvešćen, dok se „događa“, on se ne može kontrolisati. U snu, kao i u budnom stanju, većina čovekovih postupaka je relativno nesvesna. Nesvestan odnos prema ono-me što se dešava primorava vas da situacije doživljavate kao nešto što je određeno i uslovljeno spoljašnjim faktorima, na koje obično nemate snage, ili mogućnosti, da značajno utiĉete. Ako ste pristalica takvog pogleda, na vaš život obično utiču dru-gi ljudi, ili hirovi sudbine. U tom smislu i stvarnost se takođe „događa“. Pravila igre ne određujete vi,

već spoljašnji svet.

Da biste kontrolisali snove, kao i stvaran

život, potrebno je da sa uloge učesnika pređete u ulogu posmatrača. Pri tom, ne prekidajte učešće u predstavi već nastavite da igrate svoju ulogu. Međutim, u vama će neprekidno da bdi unutrašnji Čuvar. Dajete sebe u najam u ulozi glumca i istovremeno posmatrate svoju i tuđu predstavu sa distance, iz publike. Čuvar je uvek uključen u pozadinskom režimu. On se ne meša, ali prati šta se događa i trezveno razmišlja.

U pasivnom snu nema posmatrača, nego postoji samo glumac. Potpuno ste apsorbovani u ulogu i ne vidite situaciju sa strane. Da ne biste bili „uronjeni“ u ulogu, potrebno je da podržavate unutrašnji i spoljašnji osećaj važnosti na minimalnom nivou i da Čuvar uvek bude u stanju pripravnosti. Čak i bez spoljašnjih namera, sposobnost da kontrolišete situaciju direktno je proporcionalna vašem stepenu osvešćenosti. U snu je on nizak i zato vam se san „događa“. Kada ste svesni da spava-te, tada je situacija pod kontrolom i možete da činite ono što želite.

Izloženost uticaju ljudi i destruktivnih klatana je obrnuto proporcionalna stepenu svesnosti. U snu se mnogi ponašaju kao zombiji. Kad imate noćnu moru, tad bežite i ništa ne možete s tim da učinite. Scenario je vaš, ali ste ga dali na korišćenje nepoznatom režiseru i postali ste zatočenik svojih uobičajenih predstava o mogućim varijantama razvoja događaja. To su vaše predstave, ali one nameću svoju volju i zbog toga ste vi samo glumac, odnosno žrtva.

Setite se kako to protiče u trenucima suočavanja s nekim problemom. Na primer, prilazi vam kolega i saopštava da treba da obavite neki konkretan zadatak. Ako to za vas u nekoj meri predstavlja problem, prva reakcija će biti zabrinutost, ako ne i utučenost. Mentalno vrtite nekoliko scenarija u glavi: „Zadatak je težak, kako ću ga izvršiti? Oh, kako to ne želim! Kako mi je život stresan i naporan! Ako ne obavim posao, desiće se...“, i tako dalje. Dovoljno. U tom trenutku ste se uključili u igru, potčinili uticajima, ili, drugim rečima – zaspali ste. Mogu vas mirno uzeti za ruku i kao poslušno dete odvesti u sobu gde vas već čeka težak i naporan posao. Našli ste se na liniji života gde je to zaista tako.

A sve se desilo zato što ste dopustili klatnu da vas hipnotiše i da vam nametne svoju igru problema. Kada u mislima provrtite „problematičan“ scenario, dobili ste saglasnost duše i razuma da treba da brinete i spoljašnja namera vas je odmah prebacila na

„problematičnu“ liniju života. To uopšte nije teško, jer osećanja poput straha, beznađa, nezadovoljstva i uznemirenosti mogu nas zaposednuti bez ikakvih poteškoća. A šta je bio prvobitni uzrok? Važnost! Uvukli su vas u igru, ili uspavali, samo zato da biste igru procenili kao važnu, kako za nju samu tako i za vas. To su spoljašnja i unutrašnja važnost.

A sada zamislite drugu varijantu scenarija. Prilazi vam osoba s nekim problemom. Ono što treba da učinite je sledeće: trgnite se i recite sebi kako ne spavate i kako sami možete da odlučite da li će se prvo njihanje klatna pretvoriti u nešto što je problematično za vas. To je prvi uslov da kontrolišete situaciju. Preostaje da ispunite i drugi uslov: imajte nameru da uništite ovo klatno. Čak i ne znajući šta vas čeka, unapred se pripremite da u tome vidite najobičniju koještariju. Najvažnije je da ne dozvolite da vas neko povuče za nos. Ne preduzimajte nikakve ofanzivne poteze, ne odustajte, ne pokušavajte da se izmigoljite i tim pre ne budite iznervirani. Samo mirno saslušajte šta žele od vas. Poželjno je da klimate glavom i govorite „da“, ali na unutrašnjem planu treba da budete posmatrač sa strane, a ne učesnik. To je uloga gledaoca koji igra ulogu, slično treneru koji učestvuje u igri.

Biti distanciran u ovom slučaju uopšte ne znači biti odsutan. Naprotiv, kontrola nad situacijom podrazumeva pažnju i potpunu jasnoću misli. Stajati po strani znači biti svestan da vi postavljate pravila igre i da je na vama da odlučite da li će se ona pretvoriti u tragediju ili lagani „vodvilj“ (lagana komedija - prim.prev.). I? Šta je ono što vi želite? Najverovatnije želite da se sve reši lako i jednostavno. Ako smatrate da će se uvek naći težak problem s kojim morate da se suočite, ne morate da brinete. Svaki težak problem ima jednostavno rešenje. To rešenje leži na „vodviljskoj“ liniji života. Da biste prešli na ovu liniju potrebna je samo namera da zamislite da će sve biti upravo tako.

Koristeći ovu tehniku, bićete prijatno iznenađeni. Ishodi mogu biti najneverovatniji. U najmanju ruku, problematični zadatak će biti zaista lako rešen. A može se desiti da otpadne, ili da bude poveren nekom drugom da ga obavi. Jer na „vodviljskoj“ liniji života nema komplikovanih problema. Vi ne kontrolišete spoljašnju nameru, ali postupate tako da ona ne deluje protiv vas, a kao drugo – dobijate šansu da je primorate da radi u vašem interesu. Okolnosti mogu da se nameste na različite načine, u tom smislu i da ne budu u vašu korist. Međutim, takva pozicija dramatično povećava šanse za uspeh. Ne zaboravite da bi pri tom trebalo da imate poverenje u tok varijanti. Ako stepen jedinstva

duše i uma u “vodviljskom“ odnosu prema problemu bude dovoljno visok, postići će te zapanjujuće rezultate o kojima ranije niste mogli ni da sanjate.

Više niste marioneta. Moram vas jedino upozoriti da ne padnete u iskušenje da se uzdignite na nivo onog koji pokreće lutke na koncu. I sami shvatate da je to narušavanje ravnoteže i da ćete zasigurno dobiti udarac po nosu čim ispoljite uobraženost, osećaj sopstvene važnosti, omalovažavanje drugih ili (ne daj Bože!) prezir prema ljudima. Potpunu kontrolu nad svim što se događa nikada nećete imati. Čak ni u snu. Zapamtite da imate pravo jedino da birate, a ne da menjate. Osećajte se kao kod kuće, ali ne zaboravite da ste u gostima. Takođe treba da imate na umu: dajući sebe u najam, morate besprekorno da postupate. „Vodviljski“ biti naštimovan na problem ne znači biti ležeran i nemaran, već trezveno proceniti važnost.

Bilo bi pogrešno svesnost tumačiti kao nastojanje da se uspostavi kontrola nad okruženjem. Um je navikao da insistira na svom, te pokušava da promeni tok događaja, ili, drugim rečima, da ide protiv toka. Ako ste se spustili u publiku, u iskušenju ste da na silu menjate scenario, da glumcima nametnete svoju volju. Ovakvo ponašanje nema dodirnih tačaka sa Transurfingom, jer se oslanja isključivo na unutrašnju nameru koja se opire toku. Uvek iznova podsećajte sebe na to da je potrebno kretati se po toku varijanti. Svesnost nije kontrola, već posmatranje. Kontrola je usmerena samo na to kako da izbegnete uplitanje u negativnosti, odnosno potrebno je da zamislite povoljan scenario i dopustite mu da uđe u vaš život – prihvativate ga svim srcem. Nemojte nametati svetu svoj scenario, već dopustite njegovu mogućnost, dopustite varijanti da se realizuje i dopustite sebi da ga imate. Prestaćete da se borite sa svetom i dopustićete sebi da birate samo u slučaju kad duša i razum dostignu jedinstvo.

Prijetimo se domaćeg zadatka koji vam je zadan u prethodnoj knjizi. Uloge Molioca, Uvređenog i Ratnika vam ne pristaju. Koju ulogu Transurfing dodeljuje gospodaru svoje sudbine u igri pod nazivom Život? Sada bi trebalo da vam bude jasno da je to uloga Čuvara. U meri u kojoj je visok stepen vaše svesnosti na javi, toliko možete efikasno da upravljate svojom sudbinom.

Uloga Čuvara je takođe mnogo privlačnija od uloge Izvršioca. Kao što znate, zapovednici, šefovi i drugi rukovodioci imaju aktivniju životnu poziciju od običnih

izvršilaca, i to ne samo zato što imaju veću odgovornost. Zaposleni u rukovodećim strukturama su pre čuvari nego oni koji izvršavaju obaveze. Pozicija na kojoj se nalaze ih obavezuje da budu „probuđeniji“ od običnih radnika, koji mogu da spavaju prinudno ispunjavajući svoje obaveze. Zauzevši poziciju Čuvara, odmah ćete osetiti prliv energije, i vaša vitalna energija će se uvećati zato što više ne morate samo pognute glave da sledite tuđu volju, već i da sami oblikujete svoju sudbinu. Odgovornost za sopstvenu sudbinu nije breme, već sloboda.

Čovek se ne razlikuje od životinje stepenom intelekta koliko stepenom osvešćenosti. Životinje prebivaju u pospanijem stanju. Njihovo ponašanje je uglavnom određeno stereotipnim scenarijima, koje je priroda odredila i koji se ispoljavaju u obliku nagona i refleksa. Životinje se ponašaju kao da igraju predstavu u skladu sa scenarijom koji ne može da se promeni. Čovek je u ovom pogledu „budniji“. On prirodni doživljava sebe kao ličnost i svoje mesto u tom svetu. Ipak, nivo čovekove svesti je i dalje vrlo nizak. On igra svoju ulogu na pozornici i sasvim je obuzet njome.

Tajna takozvanih pametnih ljudi krije se u njihovoј svesnosti. Jasnoća uma uslovljena je stepenom svesnosti. Neki ljudi jasno misle i izlažu misli, dok drugi imaju konfuziju u glavi. Oštar um, s jedne strane, i tupost, s druge – uopšte ne znače stepen intelektualnog razvoja, već različit stepen svesnosti. Tupost je najpre psihološka zaštita od neželjene informacije: „Ne želim ništa da znam, ostavite me na miru!“ Oštar um je, naprotiv, otvorenost, radoznalost, želja da se dobije i obradi informacija: „Želim da znam sve!“. Tupost je ponekad posledica blokiranosti. Oba se mogu razviti u detinjstvu, na primer, kada se dete prisiljava da uči i pritom se na njega još vrši psihološki pritisak.

Što čvršće spavamo na javi, pravimo više grešaka. Muva koja udara u staklo takođe čvrsto spava. Zaokupljenost igrom ne dopušta nam da stvarnost pogledamo dovoljno široko i objektivno. Fokusiranost na igru sužava fokus percepcije i postavlja pregradu. Čineći zbog toga greške, čovek se kasnije čudi: „Pa, gde su mi bile oči?“ Kao da je bio zaposednut. Čak i 1. aprila, kad čovek zna da ga mogu namagarčiti, on svejedno nasedne. Zar to nije san na javi?

Nesvesnost u većoj ili manjoj meri nastupa kad čovek ne želi da se suoči sa realnošću. Želja da se udalji od preteće stvarnosti tera noja da zabije glavu u pesak. Kod

ljudi se to ispoljava kao potreba da se izoluju od spoljašnjeg sveta: „Ništa ne vidim, ništa ne čujem, ništa ne želim, ostavite me na miru!“ Budući da ne može da se prekrije pokrivačem preko glave i zaspi, on se nesvesno trudi da blokira svoj doživljaj, snižavajući nivo svesnosti. Na primer, miroljubiva i bezazlena osoba nastoji da se zaštiti od neizbežnog udarca. Ona ne može da ga odbije, jer joj je svest blokirana strahom a reakcija usporena – kao da ima povez preko očiju. Na isti način i gnev pomračuje razumevanje. Čovek je zadubljen u igru i ništa oko sebe ne vidi i ne čuje. Otuda je i nastao naziv „zaslepljen besom“.

Strah i bes su ekstremne manifestacije nesvesnosti. Klatna sve vreme nežno pokušavaju da uspavaju našu budnost. Na primer, reklama deluje zombirajuće, koristeći to što ljudi veći deo vremena provode u polusvesnom stanju. Svesnost, kao jasna percepcija stvarnosti koja nas okružuje, manifestuje se tek ponekad, kada okolnosti povećaju nivo adrenalina u krvi. Zbog toga je tako teško učiniti vrlo jednostavnu stvar – probuditi se u snu i reći себи: „Hej, društвance! Prestanite da se šegačite nada mnom, ovo je samo san, a budući da je on moj, ovde sam ja gospodar, a ne vi“.

Svesnost takođe pomaže da se iz podsvesti izvuku intuitivne informacije. To možete da učinite ako sebe uhvatite dok razmišljate: „Zašto sam odjednom poželeo to da uradim?“ Glas duše zvuči tiho, jedva da je čujan. Razum odgovara vičući: „Umuk-ni! Ja znam šta želim i šta treba da učinim!“ Potrebno je da steknemo naviku da neprestano slušamo šum jutarnjih zvez-da. U polusvesnom stanju skoro je nemoguće da se u pravom trenutku setimo o čemu nam govori unutrašnji glas. Čak i ako ste ujutro, nakon buđenja, čvrsto odlučili da slušate glas svoje duše, u neophodnom trenutku, za vreme sna, nećete moći toga da se setite.

Dakle, razjasnili smo kako iz jedinstva duše i uma nastaje spoljašnja namera, a svesnost pruža priliku da je potčinimo svojim interesima. U snu se jedinstvo duše i razuma dostiže lako zato što je duša oslobođena od autoritativne kontrole uma. U svesnom snu kontrola postoji, ali je usmerena samo na korekciju scenarija. Sve drugo je dozvoljeno, čak i ono što izlazi van okvira zdravog razuma. U snu um pristaje na najrazličitija čuda. U Andersenovoj bajci „Kresivo“ postoji scena kad princeza, ubeđena da sanja, pristaje da s vojnikom šeta po krovu. Na sličan način, um u snu dopušta sve što je moguće, a u stvarnosti

se grčevito drži svog ustaljenog pogleda na svet.

Nije jednostavno dostignuti jedinstvo duše i uma izvan granica zdravog razuma. Zdrav razum je naš doživotni zatvor iz kog ne možemo lako da se izmigoljimo. Čovek se može baviti mističnim učenjima, lebdati u oblacima, verovati u neverovatno... Ali u toj veri uvek postoji mesto sumnji. Razum može da se pretvara, ali, u suštini, on zna da jabuka ipak pada na zemlju. Zbog toga je tako teško potčiniti spoljašnju nameru. Ipak, vi se sami, na svom iskustvu, možete uveriti da svesnost zaista realno povećava šanse.

Maksimalna svesnost se dostiže pod uslovom da je u vašoj svesti stalno prisutan Čuvar. On objektivno procenjuje ono što se dešava, u čijem interesu se vodi igra, i brine o tome da vas ne uvuku u nju kao marionetu. Neophodno je stoga da svakog minuta proveravate „spavate li ili ne?“. Možete se baviti svesnim sanjanjem ako vam to ne izaziva strah. Ali san će proći, a svakodnevna stvarnost će se vratiti. Zar nije bolje praktikovati svestan život? Kao što vidite, ta alternativa pruža mogućnost da sloj svog sveta uredite u skladu sa sopstvenim ukusom. Izbor je na vama.

Pročišćenje namere

Spoljašnja namera je nepojmljiva i ogromna sila. Istovremeno, uverili ste se i u to koliko je klimava i neuhvatljiva. Ona podrazumeva istovremenu kontrolu i odricanje od kontrole, volju za delovanjem i odricanje od pritiska na silu, odlučnosti da nešto postignemo i odricanje od nastojanja da to i dobijemo. Za um to predstavlja nešto novo i neobično.

Čovek je navikao da sve postiže pomoću unutrašnje namere. Mi neposredno delujemo na svet i on odmah reaguje. Sve je jednostavno i razumljivo. Ali čovek se ne prepušta tako lako; potrebno je da uloži napor, istraje u svojim namerama, da se bori i probija. A ovde se predlaže da se odrekne aktivne ofanzive i da će ga svet sam prigrliti. Očigledno, takav netrivijalan pristup zbumuje um.

Kako postići ravnotežu i usaglasiti odlučnost i odbijanje da direktno utičemo?

Odgovor se nameće sam po sebi: potrebno je da održite ravnotežu namere. *To znači da želite ne želeći, da brinete bez zabrinutosti, težite bez zanesenosti, delujete bez insistiranja.*

Ravnoteža se narušava potencijalima važnosti. Kao što znate, što je važniji cilj, teže ga je ostvariti.

Formulacija „ako zaista želiš, sigurno ćeš to postići“ funkcioniše suprotno u situaciji kad nešto panično želite i grčevito pokušavate da to dobijete. Panika se javlja zbog toga što ne postoji čvrsta vera u to da će vam se želja ispuniti. Uporedite dve pozicije. Prva: „Zaista želim da to dobijem. Za mene je to pitanje života i smrti. Bez obzira na cenu, ja to moram to da imam. Daću sve od sebe“. I druga: „U redu, odlučio sam da ću dobiti ono što želim. Jer ja to zaista želim. U čemu je problem? Ja ću to imati i tačka“. Nije teško shvatiti koja će od ovih pozicija pobediti.

Želja se od namere razlikuje i po tome što ne isključuje verovatnoču neispunjena. Ako nešto želimo, a to je teško ostvarljivo, tada ga želimo još više. Želja uvek stvara višak potencijala. Sama želja po definiciji predstavlja potencijal. To je situacija kad negde nešto nedostaje, ali postoji mentalna energija usmerena na privlačenje tog nečeg ka njoj. Namera ne veruje i ne želi, već jednostavno deluje.

Čista namera nikad ne stvara višak potencijala. Namera prepostavlja da je sve već

rešeno: odlučio sam da će tako biti i to je već gotova stvar, to je opuštena spoznaja o tome da će tako biti. Na primer, nameravate da odete u kiosk i kupite novine. U ovome ne postoji nikakva želja, ona je postojala samo dok niste odlučili da to uradite. Verovatnoća neispunjena želje izuzetno je mala, a u slučaju neuspeha takođe nema neugodnosti. Zbog toga je, u ovom slučaju, namera potpuno pročišćena od želje, a samim tim i od suvišnog potencijala.

Mentalna energija želje usmerena je ka cilju, a energija namere – ka procesu njenog dostizanja. Kada čovek nešto želi, on izaziva pomenju u energetskoj slici okолног sveta, što povlači za sobom delovanje sila ravnoteže. A kada on samo otrči u kiosk po novine, ne dolazi do nesklada.

Želja deluje na liniju života na sledeći način: želim da to dobijem, ali se plašim da neću dobiti i zato razmišljam o neuspehu (jer mi je to važno!) i odašiljem energiju na frekvenciji linije neuspeha. Namera deluje sasvim suprotno od toga: znam da ću dobiti ono što mi je potrebno; za mene je to pitanje već rešeno i zato odašiljem energiju na frekvenciji linija na kojima već imam to što želim.

Dakle, postizanju cilja smetaju dva suvišna potencijala: želja i vera. Tačnije, strastvena želja da se po svaku cenu postigne cilj i borba sa sumnjama u mogućnost njenog dostizanja. Što se cilj više želi, veća je sumnja u srećan ishod. Sumnja takođe još više pojačava vrednost željenog. Već smo shvatili da želja ne pomaže, već samo ometa. Tajna ispunjenja želje sastoji se u tome što se želje moramo odreći, a umesto nje izgraditi nameru, odnosno odlučnost da nešto imamo i delujemo u tom pravcu.

Ali, s druge strane, važnost cilja uzrokuje težnju da mahnito dostignemo ono što želimo delujući na svet unutrašnjom namerom. Razum se, nakon što osvesti nameru, baca u bitku. Upravo osećaj važnosti primorava razum da iz navike vrši pritisak na svet. Da bismo se na korak približili spoljašnjoj nameri, potrebno je da *snizimo nivo važnosti cilja*. Spoljašnja namera nema ništa zajedničko sa unutrašnjom u njenoj želji da utiče na svet oko nas.

Spoljašnju nameru ne možemo dobiti pomoću unutrašnje namere, ma kako ona bila snažna. Spoljašnja namera se tako naziva jer se nalazi izvan nas. Šta je to, na kraju krajeva? Ne-mam pojma. Ne plašim se da to priznam. O nameri je vrlo teško govoriti u okvirima definicija razuma. Možemo samo da budemo svedoci određenih manifestacija spoljašnje

namere. Ona se ispoljava u trenutku kad dolazi do jedinstva duše i razuma. Čim se taj uslov ispunji, stvara se svojevrsna rezonanca između zračenja mentalne energije i spoljašnje sile koja nas zahvata i prenosi u odgovarajući sektor.

Spoljašnja namera i jeste ta sila koju ostvaruje Transurfing – hod po linijama života, ili, drugim rečima, premeštanje materijalne realizacije po sektorima u pro-stranstvu varijanti. Zašto postoji ta si-la, odakle ona dolazi? Ovo pitanje je pod-jed-nako besmisленo postavljati isto kao i pitanje zašto postoji Bog, ili rasuđivanje da li postoji veza između Boga i spoljašnje namere. To nikome nije dato da zna. Za nas je najvažnije da ta sila postoji i preostaje nam samo da se radujemo prilici što možemo da je iskoristimo, isto kao što se radujemo Suncu.

Spoljašnja namera ukazuje na mogućnost premeštanja realizacije po sektorima prostranstva varijanti. Slično tome, gravitacija ukazuje na opasnost da padnemo s krova kuće. Dok stojimo na krovu, ništa se ne događa uprkos gravitaciji. Ali čim napravimo korak napred, odnosno predamo se u ruke gravitaciji, ona će nas zgrabitи i baciti na zemlju.

Da biste se prepustili spoljašnjoj nameri, potrebno je da dostignete jedinstvo duše i razuma. Ono ne može da se dostigne ukoliko postoji osećaj važnosti. Važnost stvara sumnju i postavlja se kao prepreka na putu ka jedinstvu. Razum želi, a duša se protivi. Duša teži, a razum sumnja i ne dopušta. Osećaj važnosti baca razum na zatvoren prozor, dok duša vidi otvoren prozorčić. Duša moli ono što svim srcem zaista želi, a važnost zadržava razum u zamci zdravog smisla. Konačno, jedinstvo se postiže u odricanju od nečega, i tada spoljašnja namera teži da nam izruči nepotreban teret. Neusaglašenost između strem-ljenja duše i razuma nastaje zbog toga što se razum nalazi pod vlašću predrasuda i lažnih ciljeva koje nameću klatna. Klatna nas povlače za niti važnosti.

Na taj način smo postigli drugi neophodan uslov za ovladavanje spoljašnjom namerom – smanjenje važnosti i odustajanje od želje da ostvarimo cilj. Naravno, ovo zvuči paradoksalno: ispostavlja se da nam je za postizanje cilja potrebno da odustanemo od želje da ga postignemo. Jasno nam je sve ono što se odnosi na unutrašnju nameru, jer smo navikli da postupamo samo unutar tih uskih okvira. Nameru smo definisali kao odlučnost da nešto dobijemo i da dejstvujemo. Razlika između spoljašnje i unutrašnje namere se sagledava u prvom i drugom delu ove definicije. Ako je unutrašnja namera odlučnost da *dejstvujemo*,

spoljašnja namera je najverovatnije odlučnost da *imamo*. Ako ste odlučni u nameri da padnete – onda se zatrčite i padnite. Ako ste rešeni da ostanete na zemlji – oslobođite svoj stisak i prepustite se silama gravitacije.

Proces pročišćavanja namere od želje može se vršiti po sledećem algoritmu. Razmišljate o povodu dostizanja cilja. Čim se pojave sumnje, to znači da posedujete želju. Postajete zabrinuti oko toga da li imate potrebne kvalitete i šanse za postizanje cilja, što znači da imate želju. Ako verujete u to da će cilj biti postignut – i u tom slučaju imate želju. *Morate hteti i delovati, bez želje.* Namera da podignite ruku i da se počešete po glavi je obrazac namere, koji je pročišćen od viška potencijala. Ne smete da imate želju, već samo čistu nameru. Za to je potrebno da snizite svoj unutrašnji i spoljašnji osećaj važnosti. Da bi se umanjila važnost, postoji jednostavno i efikasno sredstvo: unapred se pomirite sa porazom. Ako to ne učinite, nećete se oslobođiti od želje.

Dok pročišćavate nameru od želja, pripazite da ne izgubite nameru. Držite se namere da postignete cilj i unapred se pomirite s porazom. Nekoliko puta zavrtite u glavi scenario poraza, razmislite o tome šta ćete učiniti u slučaju neuspeha, pro-nađite alternativne puteve, osigurajte se. Na kraju krajeva, život se neće time završiti?

Klonite se toga da se stalno vraćate na scenario poraza. To je samo pojedinačni čin koji vas oslobađa od potrebe da po svaku cenu postignete cilj upravo onako kako ste zamislili. U stvari, nije vam dato da znate na koji način cilj može biti postignut. Na ovo pitanje ćemo se još vratiti.

Kada ste se pomirili s porazom, nemojte više da razmišljate o porazu niti o sreći, već jednostavno idite ka cilju. Idite prema cilju kao što idete u kiosk po novine. U džepu ćete napipati sreću, a ako je tamo ne bude bilo, nećete očajavati. Ako vam jednom ne podje za rukom, sledeći put hoće ako ne budete uništavali sebe zbog neuspeha.

Predati se u ruke spoljašnjoj nameri uopšte ne znači potpuno se odreći od unutrašnje namere i sedeti skrštenih ruku, očekujući harmoniju duše i razuma. Niko vam ne smeta da postignete ciljeve na uobičajene načine. Odricanje od želje i osećaja važnosti imaće isti blagotvoran uticaj i na rezultat rada unutrašnje namere. Ali sada imate šansu da na svoju stranu privučete daleko moćniju silu spoljašnje namere. To će vam omogućiti da postignete ono što se ranije činilo nedostižnim.

Rezime

- U svesnom snu razum može da kontroliše scenario igre.
- San je virtuelno putovanje duše u prostranstvu varijanti.
- Snove ne treba tumačiti kao znakove.
- Ako duša zaluta u realizovani sektor prostranstva, može se dogoditi da se ne vrati.
- Ne ostvaruje se želja, već namera – odlučnost da imamo i da dejstvujemo.
- Želja je usredsređenost pažnje na sam cilj.
- Unutrašnja namera je usredsređenost pažnje na proces svog kretanja ka cilju.
- Spoljašnja namera je usredsređenost pažnje na to kako se cilj sam ostvaruje.
- Cilj se postiže unutrašnjom namerom, a bira se spoljašnjom.
- Unutrašnja namera teži da direktno utiče na svet koji nas okružuje.
- Spoljašnja namera daje zeleno svetlo za samostalno ostvarenje cilja.
- Zakoni prirodnih nauka funkcionišu samo u jednom zasebno uzetom sektoru prostranstva.
- Delovanje spoljašnje namere je kretanje po različitim sektorima prostranstva.
- Spoljašnja namera je jedinstvo duše i razuma.
- Mašta učestvuje u snovima samo kao generator ideja.
- Duša i razum su ujedinjeni u negativnim očekivanjima i zbog toga se ona lako i ostvaruju.
- San se u manjoj ili većoj meri nastavlja i na javi.

- Da bi se stekla kontrola nad spoljašnjom namerom, potrebno je probuditi se.
- Sve dok se realnost ne osvesti, ona se ne kontroliše, već se „događa“.
- U svakoj igri neophodno je učestvovati nevezano, kao gledalac u ulozi glumca.
- Svesnost se dostiže nevezanošću za igru.
- Nevezanost podrazumeva pažnju i potpunu jasnoću misli.
- Svesnost nije kontrola, već posmatranje.
- Kontrola treba da bude usmerena samo na to da se željeni scenario pusti u svoj život.
- Da biste odabrali željeni scenario, neophodno je da zamislite da će to biti baš tako.
- Unutrašnja namera je odlučnost da se deluje.
- Spoljašnja namera je odlučnost da se dobije.
- Spoljašnja namera je sila koju realizuje Transurfing.
- Da biste smanjili važnost cilja, morate unapred da prihvativate poraz.
- Pomirivši se s porazom, više nemojte da razmišljajte, već samo idite ka cilju.

2. Slajdovi

ZASLUŽUJETE SAMO ONO ŠTO JE NAJBOLJE

Zašto se želje ne ispunjavaju a snovi ne ostvaruju? Da biste željeno pretvorili u stvarnost morate znati kako da izvršite „narudžbinu“. Počevši od ovog poglavlja, u knjizi će biti navedene konkretnе praktične preporuke o tehnikama realizacije porudžbine. Ovo su prvi koraci maga.

Iluzije

Transurfing se veoma oprezno odnosi prema tumačenju iluzije kao igre mašte. Iluzijama nazivaju snove, halucinacije, neadekvatnu percepciju stvarnosti, i, na kraju, čak i samu stvarnost. Ako ostavimo po strani neadekvatnu percepciju stvarnosti, tad viđenje druge stvarnosti nije plod fantaziranja razuma. Snovi i halucinacije su, grubo govoreći, putovanje duše po prostranstvu varijanti. Iluzorna percepcija stvarnosti nije igra mašte, već percepcija sektora koji nisu otelotvoreni u materijalnoj realizaciji. Na kraju, svet nije iluzija. Čovek koji se usudi da tvrdi da je sve što vidi samo iluzija, previše uobražava.

A zašto čovek sebi dopušta da tvrdi kako je sposoban da sve razume i objasni? Dostupno mu je da shvati samo neke zakonitosti ovog sveta i vidi njegove pojedinačne manifestacije. Neke manifestacije sveta prkose razumnom objašnjenu. S jedne strane čovek priznaje da je nesposoban da pronađe objašnjenje i proglašava ono što je video iluzijom, a s druge strane odmah preuveličava mogućnosti svog razuma u tome da je navodno sve uobrazio, da je sintetizovao iluziju.

Osoba koja se nalazi pod dejstvom jake droge, ili alkohola, baš kao i u snu, gubi svesnu kontrolu i zbog toga naštimava podsvest na nerealizovane oblasti u prostranstvu varijanti. Telo se nalazi u sektoru materijalne realizacije, odnosno u našem materijalnom svetu, a percepcija luta u virtuelnom sektoru, koji se pokreće u odnosu na stvarni. Čovek u takvom stanju može da hoda poznatim ulicama, između dobro poznatih kuća, ali da sve vidi

drugačije. Ljudi i okruženje izgledaju mu potpuno drugačije. Scenografija se promenila. To je stanje polusna-polurealnosti.

Na isti način osobe koje pate od psihičkih poremećaja, a telesno se nalaze u sektoru materijalne realizacije, percipiraju drugi, nerealizovani sektor. Njihova percepcija je podešena na određeni sektor u prostranstvu varijanti, gde mogu da se nalaze ne samo drugačije scenografije, već i scenario i uloge. Psihički poremećene osobe nisu uopšte bolesne u uobičajenom smislu reči. One ne umišljaju da su Napoleon i slični negativci. One zaista percipiraju takvu varijantu, vide je u sektoru prostranstva. Tamo postoje sve varijante, ali čovek bira ono što se najviše dopada njegovoj duši. Kad sukob duše i razuma dostigne takav nivo i izmučena duša više nije u stanju da izdrži okrutnu stvarnost, tada podešavanje percepcije stupa u virtuelni, nerealizovani sektor. Pri tom, čovek živi u materijalnom sektoru.

Jedan psihijatar mi je saopštio priču o ženi koja je patološki želeta da ima idealnog muža i decu. Izražavajući se terminima Transurfinga, značaj porodice kod sirotice je prekoračivao dopuštene vrednosti. Na kraju se udala za čoveka koji se okrutno iživljavao na njoj. Decu nije mogla da rodi. Stvaran život joj je postao nepodnošljiv i ubrzo je završila u psihijatrijskoj bolnici. Više nije percipirala sektor materijalne realizacije. Telo joj se nalazilo u materijalnom svetu, a percepcija joj je bila podešena na virtuelni sektor u kome je ona bila žena engleskog lorda, imala decu i bila potpuno srećna. S tačke gledišta drugih ljudi, ona je živila u našem svetu, dok je njena percepcija istovremeno bila usmerena ka virtuelnom sektoru.

Ovakve pacijente pokušavaju da leče, ali mnogi od njih su srećni upravo u tom stanju, gde im je iluzija mnogo prijatnija od okrutne stvarnosti. Zapravo, to uopšte nisu iluzije, već nerealizovane varijante koje postoje podjednako realno kao i materijalni sektor.

Zašto se ne materijalizuje virtuelni sektor duševno obolele osobe? Kao što sam već govorio, realizacija varijante se događa onda kada čovekove misli modeluju energiju u potpunom jedinstvu duše i razuma. Očigledno, u takvim slučajevima jedinstvo nije postignuto. Ili je razmak između materijalnog i virtuelnog sektora prevelik i zato zahteva jako mnogo energije za realizaciju. Na primer, novi Napoleon u naše vreme bio bi vrlo

neobičan slučaj i zato se nalazi daleko izvan mogućeg toka varijanti. A možda postoje i drugi razlozi koji nam nisu poznati.

Osim što može da vidi drugu realnost, čovek i stvarnost može da doživljava u iskrivljenom svetlu. Njegova percepcija umnogome zavisi od informacija koja mu je usađena od detinjstva. Kao ilustracija može se navesti dobro poznati eksperiment sa dva mačeta. Jedno se od rođenja nalazilo u okruženju gde nije bilo vertikalnih objekata, a drugo gde nije bilo horizontalnih. Nakon nekog vremena, mačići su pušteni u običnu sobu. Prvo mače se sve vreme spoticalo o noge stolica – za njega nije bilo vertikalnih linija. Drugo nije shvatalo šta su horizontalne linije i kotrljalo se niz stepenište.

Naravno, razum je u stanju da zamišlja i fantazira, ali samo u uskim okvirima svog prethodnog iskustva. Razum može da iskonstruiše nov model kuće od starih kockica. Gde se nalazi granica između mašte i percepcije druge stvarnosti? Ova granica nema jasne obrise, ali za naše ciljeve ona i nije toliko bitna. Ovde je važno samo to na koji način unutrašnja ubeđenja utiču na percepciju stvarnosti i kako utiču na čovekov život. Saznaćete šta se nalazi u osnovi iskrivljene percepcije stvarnosti i koliko snažan uticaj ima takva iskrivljenost na samu stvarnost.

Iskrivljenost stvarnosti

Čovek ne može potpuno objektivno da sagledava svet oko sebe. To podseća na situaciju kad ubacujete slajd u video-projektor i posmatrate sliku. Obična, ravnomeranu svetlost koja prolazi kroz film pretvara se u sliku na ekranu. Percepcija je kao ekran, svetlost je svet koji nas okružuje, a slajd je naš pogled na svet, odnosno model našeg poimanja sveta.

Predstava svakog čoveka o sebi i svetu koji ga okružuje često je daleko od istinite. Izobličenje vrše naši slajdovi. Na primer, zabrinuti ste zbog nekih ličnih mana i zbog toga imate osećaj manje vrednosti – jer vam se čini da se i drugima to ne dopada. Tada, komunicirajući s ljudima, u svoj „projektor“ ubacujete slajd kompleksa manje vrednosti i sve vidite u iskrivljenom svetlu.

Na primer, u ovom trenutku ste zabrinuti po pitanju toga kako ste obučeni. Čak vam se može učiniti da drugi obraćaju pažnju na vas i posmatraju vas sa podsmehom ili prezirom. Međutim, okolina uopšte o tome ne razmišlja. Takve misli postoje samo u vašoj glavi, u obliku slajdova koji iskrivljuju stvarnost. Svaka osoba je po pravilu devedeset odsto vremena zauzeta mislima o sebi – isto kao i vi sami. Čak i prilikom intervjeta za posao budite sigurni da osoba koja vas intervjuje najviše brine o tome kako da najbolje odigra svoju ulogu.

Slajdovi unose izobličenje u naše predstave o tome šta drugi ljudi misle o nama. *Slajd je iskrivljena slika stvarnosti. To je nešto što se nalazi u vašoj glavi, ali ne i u glavama drugih.* Na primer, smatrate da vaš izgled nije dovoljno privlačan. Ako preterano ne marite za to, tada nema izobličenja. Sve je onako kako jeste. Ali ne radi se čak ni o tome što vi mislite o svom izgledu, već kako taj slajd utiče na vaš život. Ako ste zabrinuti zbog svog fizičkog izgleda, u glavi stvarate slajd: „Ružan (ružna) sam“ i gledate na svet koji vas okružuje kroz njega, kao kroz filter. To je slajd, zato što je fiksiran samo u vašim mislima.

Spoljašnji izgled mogu procenjivati, odnosno pridavati mu važnost samo vaši potencijalni partneri. A to je vrlo mali procenat ljudi. Ostali, koji vas okružuju, uopšte ne mare za to kako izgledate. Ne verujete? Tada pitajte najautoritativnijeg arbitra, odnosno sebe samog: koliko vam je stalo do izgleda onih koji ne ulaze u krug vaših potencijalnih partnera

ili suparnika. Verovatno se niste ni zamislili nad tim da li je neka osoba privlačna ili nije. Isto tako razmišlja (ili uopšte ne razmišlja) i okruženje kada je reč o vama. Budite sigurni da je to tako čak i ako sebe smatrate ružnim. Ružnoća ostavlja utisak samo u trenutku prvog susreta, a zatim ljudi na nju prestaju da obraćaju pažnju, kao da je reč o uobičajenoj scenografiji.

Dakle, prepostavimo da ste ubacili u glavu slajd svog neprivlačnog fizičkog izgleda. Sve što vam pristiže od drugih ljudi – pogledi, gestovi, izrazi lica i reči – vi percipirate kroz svoj slajd. Šta ćete videti? Ljubazan osmeh se pretvara u podsmeh, a nečiji razdražan smeh u zlonamerno šegačenje sa vama. Neko se došaptava – ogovara vas. Neko je načinio bolnu grimasu zbog stomačnih tegoba – Bože, šta li je to pomislio o vama! Konačno, svaki kompliment se pretvara u izrugivanje. A drugi nisu ništa slično ni pomislili. Sve se to nalazi samo u vašoj glavi – vaš je slajd.

U skladu s takvim mislima formiraćete ponašanje koje će vas zaista učiniti neprivlačnim. Rukama ćete početi da pravite neprirodne pokrete i nećete znati gde da ih denete. Lice će vam biti iskrivljeno od napete grimase, sve pametne misli će negde iščeznuti, kompleks niže vrednosti će potpuno zagospodariti vama. I na kraju će se slajd, koji se nalazi u vašoj mašti, fizički realizovati.

Slajdovi deluju dvojako. S jedne strane, oni iskrivljuju čovekovu predstavu o njegovom mestu u svetu i odnosu koji okruženje ima prema njemu. S druge strane, oni iskrivljuju njegovu predstavu o spoljašnjem svetu. Čovek je naročito sklon tome da vidi osobine svog slajda u onima oko sebe. Na primer, neko ne voli svoje urođene karakterne osobine i nastoji da ih odgurne dalje od sebe, da ih ne vidi. Ali ružan slajd je nemoguće sakriti, on čuči u glavi i radi svoj posao. Čovek ima iluziju da drugi misle i postupaju na isti način kao i on. Budući da ne voli neke svoje osobine, sklon je da vidi iste stvari i u drugima, odnosno da na njih preusmeri svoje projekcije.

Projekcija nastupa kada se nezadovoljstvo so-bom, uvučeno u podsvest, izlije na okruženje. Čovek ne želi da kritikuje sebe zbog nekih loših osobina i zato je sklon da iste osobine primećuje u drugima. Ljudi su često spremni da kritikuju druge za ono što im se ne dopada kod njih. I sami ste činili isto a da toga niste ni bili svesni. To naravno ne znači da ako čovek nekoga za nešto optužuje, da sam to poseduje. Međutim, često se dešava upravo

to. Analizirajte sami. Pozicija Čuvara u igri uloga omogućava nam da lako ustanovimo kad neko pokušava da na nas usmeri svoju projekciju. Ako u nečemu pokušavaju nepravedno da vas optuže, ili vam pripisuju tuđe osobine, zapitajte se da li u onom koji okrivljuje, možda postoji ono što pokušava da pripiše drugima. Najverovatnije je baš tako, jer ako u vama to zaista ne postoji, znači da se kod onog koji vas okrivljuje u glavi nalazi slajd koji projektuje njegovu sliku.

Šta se nalazi u osnovi slajda, na koji se film oslanja? Na osećaj važnosti, kome se već po ko zna koji put vraćamo. Zabrinuti ste svojim fizičkim izgledom ukoliko on za vas predstavlja nešto što je važno. Slajd je u vašim mislima, a ne u mislima drugih, osim ako im je to važno. Nečiji neprivlačan fizički izgled postaje uobičajena scenografija za okolinu zato što joj to nije značajno. Od značaja je samo osobi koja ima čudan izgled. Dakle, njen spoljašnji izgled je neobičan i ništa više. Neobičan izgled nakaznim čini upravo slajd važnosti.

Čuveni francuski slikar Anri de Tuluz-Lotrek je slomio obe noge u detinjstvu i celog života je bio invalid. Dok je odrastao, bio je jako potišten zbog svog deformiteta. S godinama, fizička mana se ispoljavala sve očiglednije i on je zbog nje sve više patio. Na kraju je preživljavanje zbog nesavršenosti dostiglo najvišu tačku i Lotrek je morao da se pomiri sa neminovnim. Pljunuo je na svoj deformitet i nastavio je da živi. Čim se oslobođio osećaja važnosti, slajd je prestao da postoji i osmehnula mu se sreća. Bio je veoma popularan kod žena, a da se ne govori o tome kako je uspeo da realizuje svoj brilijantan talenat. Inače, bio je jedan od osnivača čuvenog kabarea „Mulen Ruž“ i u Parizu su ga žene veoma volele, a kako pogađate – ne samo zbog njegovih slika.

Slajdovi se pojavljuju onda kad pridajete preterani značaj onome što drugi misle o vama. Ako vam stoprocentno nije poznato mišljenje drugih ljudi, a pritom je za vas to od ogromne važnosti, budite sigurni da je vašu glavu stoprocentno zaposednuo odgovarajući slajd. Slajd je produkt maštete i u tom smislu se može posmatrati kao iluzija. Ali ova iluzija aktivno utiče na čovekov život. To je slučaj kada spoljašnja namera deluje na vašu štetu bez volje razuma.

Negativan slajd, po pravilu, dovodi do jedinstva duše i razuma. Kao što shvatate, spoljašnja namera u ovom slučaju besprekorno funkcioniše. Ona zahvata vlasnika

negativnog slajda i prenosi ga u sektor gde se negativnost ispoljava u punoj snazi. Prelazak se ne dešava odmah, već postepeno i traje bez zaustavljanja sve vreme dok se slajd nalazi u glavi. Te neprimetne osobine, koje je zbog osećaja važnosti čovek na početku ubacio u svoj negativan slajd, ispoljavaju se sve očiglednije i rascvetavaju se u punom koloritu. Čoveku se ne dopada što je gojazan i on se sve više goji; ako mu smeta mladež, on se sve više povećava; ako se smatra manje vrednim – pristiže mu sve više potvrda za to; ako je zabrinut zbog svoje neprivlačnosti – ona se još više pojačava; muči ga osećaj krivice i kazne mu se sručuju na glavu.

Tako se nastavlja sve dok ne prestane da pridaje veliku važnost slajdu, ili se ne preorijentiše na stvaranje pozitivnog slajda. Čim nestane važnost, negativan slajd gubi svoju osnovu, rastvara se i prestaje da deluje.

Dovoljno će biti da ubacite pozitivan slajd, u koloru, i videćete da on deluje podjednako besprekorno kao i negativan. Pokažite sebi pozitivne aspekte svoje ličnosti, zamislite sebe u najlepšem svetlu i ljudi će vas na isti način doživljavati. U tome se ogleda drugo pozitivno svojstvo slajda, koje može i treba da se koristi.

Pozitivni slajdovi

Kada stvarate negativne slajdove, usmeravate pažnju na ono što vam se ne dopada kod sebe, što biste želeli da sakrijete ili da ga se oslobobite. Sada se vaš zadatak sastoji u tome da preusmerite pažnju na osobine koje volite kod sebe i koje biste želeli da posedujete. Kao što je već ranije rečeno, nemoguće je sakriti svoje mane, ali ako to želite, lako možete da istaknete i razvijete svoje vrline.

Pre svega je nužno da obavite unutrašnji „inventar“ i uočite svoje negativne slajdove. Zapitajte se: šta vam se ne dopada kod sebe, šta želite da sakrijete, čega da se oslobobite? Čovek nesvesno stvara slajdove. Sada se probudite i svesno pogledajte svoje negativne slajdove. U svesnom stanju ćete ih lako otkriti. Potrebno je da izbacite sav otpad iz sebe. Kako to da učinite? Tek tako ga se nećete otarasiti, to nije mačji kašalj. Ako se budete s njima borili, oni će se ispoljavati još više. Potrebno je da slajdove lišite osnove na kojoj se drže, odnosno – vaše pažnje i značaja koji im pridajete. Potrebno je da preusmerite pažnju s negativnog na pozitivno. Odmahnite rukom na sve ono što vas je nerviralo i prestanite da se borite sa sobom. Okrenite se od svojih mana i preusmerite pažnju na vrline koje posedujete i koje želite da steknete.

Važno vam je da prikrijete svoje nedostatke? To je osnova na kojoj počiva negativan slajd. Važno vam je da ostavite dobar utisak? To će poslužiti kao osnova za pozitivan slajd. Sve ostalo je na svom mestu, samo se promenio pravac vaše pažnje, vaše važnosti.

Nacrtajte sebe onakvim kakvi želite da budete. To neće biti samoobmana, jer je to potpuno svesna igra. Samozavaravanjem ste se bavili onda kada ste se borili protiv svojih mana, verujući da ih možete sakriti, ili uništiti, svojom unutrašnjom namerom. Načinite slajd u kome blistate najlepšim sjajem. Osetite ljubav prema sebi u tom slajdu i dodajte nove detalje.

Slajd ne mora obavezno da sadrži statičnu sliku. To može da bude ideja o tome kako se graciozno i sigurno krećete, kako ste elegantno obučeni, kako imate aristokratske manire, blistate oštromumnošću, zračite šarmom, privlačite ljude, lako se nosite s problemima.

Ubacite u glavu taj slajd i samo napred. Kako pozitivan tako i negativan slajd direktno će uticati na vaše postupke i ponašanje. Nehotično, pa čak i nesvesno, prilagođavaćete se slajdu. Ali glavni posao će biti na vašoj spoljašnjoj nameri u skladu sa slikom slajda.

Reprodukujte stvorenu sliku u mislima sve dok se slajd ne rastvori. Kako to shvatiti? Vremenom, slajd će se faktički pretvoriti u deo vaše ličnosti i onda će prestati da bude slajd. Kada postignete željeno, to će prestati da ima značaj za vas. Važnost će nestati i slajd će se rastvoriti, ali će obaviti svoj zadatak. To će značiti da se duša uskladila sa razumom, što će se zasigurno desiti jer to želite i dušom i razumom. Sve dok razum pokušava da pretvori slajd u stvarnost, u dubini duše vi ćete ipak biti svesni da je to samo igra s maskama. Ali ako budete dosledno i sistematski fiksirali u mislima sliku slajda, duša će se naviknuti i pristaće da prihvati slajd kao svoju neotuđivu suštinu. Ne zaboravite da spoljašnja namera ne može trenutno da realizuje slajd, već deluje postepeno.

Kao što vidite, nije tako teško postići željene rezultate. Stvar je samo u odlučnosti. Slike slajdova mogu da se odnose na bilo koji kvalitet što vam nedostaje. Međutim, trebalo bi da budete svesni koliko je realno otelotvorene takvog slajda. Nemojte odmah slikati savršenu sliku. Bolje je da počnete sa re-alno ostvarivim koracima. Vremenom ćete moći da se podignite na više nivoe.

Ni u kom slučaju ne oponašajte sliku osoba, koje, po vašem mišljenju, poseduju željene osobine! Vaš slajd treba da bude samo vaš, a ne tuđa kopija. Na ovome ćemo se podrobno zadržati u sledećem poglavlju. A sad ćemo samo naglasiti da svaka vrlina ima zamenu koja vam, na datoj etapi, najpribližnije odgovara. Hrabrost se može zameniti odlučnošću, lepota harizmom, snaga spretnošću, veština govora – veštinom slušanja, intelekt svesnošću, fizičko savršenstvo samopouzdanjem. Kada postavite realne ciljeve, spoljašnjoj nameri dopuštate da brže realizuje vašu porudžbinu i da pristupite obavljanju složenijih zadataka.

Pozitivni slajdovi posebno efikasno deluju kad idete na sastanak s nepoznatim osobama koje još uvek nisu izgradile predstavu o vama. To može biti poslovni inter-vju, konkurs, večernji izlazak ili nešto slično. Hrabro ubacite u glavu željeni slajd i nemojte ničega da se plašite. Ne zaboravite na sliku u slajdu, već je stalno imajte u svesti. Dozvolite sebi luksuz da odbacite sva oklevanja i sumnje, poput „a šta ako ne uspe?“ Uostalom, ništa

ne gubite ako odbacujete sumnje. Ako budete imali odlučnost, postići ćete najviše moguće, a ponekad i neverovatan uspeh.

Pozitivne slajdove možete da stvarate ne samo kada je reč o vašoj ličnosti, već i o svetu koji vas okružuje. Takvi slajdovi će propuštati sve što je pozitivno a odbacivati ono negativno. Ako se sećate, u knjizi „Prostranstvo varijanti“, poglavje „Talas uspeha“, već smo razgovarali o temi odašiljanja pozitivne energije. U svakom slučaju, poželjno je da, pre svega, budete otvoreni za sve što je dobro i da ignorišete ono loše. Na izložbi se zaustavljate ispred eksponata koji vam se dopadaju i ravnodušno prolazite pored onih koji vam se ne sviđaju. U tom smislu, svet koji vas okružuje razlikuje se od izložbe time što će vas negativnost pratiti ako ne budete ravnodušno prolazili mimo nje. Pozitivnost će, zauzvrat, uvek biti s vama, ako je budete prihvatali s radošću.

Može se učiniti da su pozitivni slajdovi poput ružičastih naočara. Uprkos uvreženom mišljenju, ružičaste naočare su izum pesimista, a ne optimista. Pesimisti pragmatično strahuju da sve vide u ružičastoj boji i poučno upozoravaju optimiste. Takav pragmatizam nije ništa drugo do negativan slajd. Pesimista ne dopušta sebi luksuz da ga ima i zato mu i pristiže sve u skladu s tim.

Ne treba da se brinete o tome da će pozitivan slajd takođe iskriviti percepciju. U većini slučajeva to izobličenje je beznačajno, budući da unutrašnja kontrola obavlja svoj posao. Izobličenje uzrokovano pozitivnim slajdom koristiće vam samo ako, naravno, ne umislite da ste Napoleon. U svemu je dobro znati meru i setiti se viška potencijala. Negativni slajdovi svojom iskrivljenošću uzrokuju nemerljivo veću štetu. Ali izobličenost nije najvažnija stvar. Glavna osobina slajdova je u tome da ih spoljašnja namera polako ali sigurno pretvara u stvarnost.

Proširenje zone udobnosti

Prepostavimo da imate ambicioznu želju da postanete zvezda ili milioner. Da li ste spremni da to sebi dopustite? Po pravilu, ljudi veruju da su slava, novac ili vlast nešto što određuje sloboda. Ko bira odabrane? Pre svega – oni sami, a potom i svi ostali. Ako o nečemu maštate, ali niste spremni da to sebi priuštite, nećete ga ni dobiti.

Na primer, beskućnik posmatra kroz prozor Božićnu trpezu. Da li je spreman da sedne za sto i posluži se? Naravno, ako ga pozovu, on će to i učiniti. Ući u kuću i sestati za trpezu je odlučnost da se deluje, odnosno unutrašnja namera. Ali ko bi ga pozvao? On to potpuno shvata. Božićni sto se nalazi u sloju tuđeg sveta. Da li je spreman da takvu trpezu ima i kod svoje kuće, u svom sloju sveta? Ne. Beskućnik zna da nema ni kuću, niti novac, kao ni načina da ga zaradi. Spoljašnja namera mu ne daje ništa zato što, nalazeći se u okvirima uobičajenog zdravog razuma, on nije spreman da ga ima.

Prepostavimo da želite da postanete bogataš. Da li ste spremni da prihvativate takav poklon od slobine? Naravno, ako neko ponudi milion dolara „viška“ svako bi ga uzeo bez problema i poteškoća. I bogatstvo vam neće pokvariti život, kao što ponekad pokušavaju da predstave u poučnim filmovima. Ali sad nije reč o tome. Da li ste spremni da uzmete taj milion? Verovatno ste pomislili da milion treba da zaradite, da ga osvojite? Ne, ne radi se ni o tome. Da li ste spremni da jednostavno izaberete? Da dopustite sebi da imate?

Potrebno je da se naviknete na misao da ćete postići svoj cilj. Ako želite da postanete bogataš, ali se pritom plašite da ulazite u skupe prodavnice, od uspeha nema ništa. Ako osećate i najmanju neugodnost u skupoj prodavnici, to znači da niste spremni sebi da priuštite skupe stvari. Prodavci u takvim radnjama znaju da u trenutku utvrde ko im je došao: potencijalni kupac ili znatiželjna osoba s praznim novčanicom. Kupac se ponaša kao gospodin: miran je, samouveren, dostojanstven i svestan svog prava na izbor. Znatiželjna i siromašna osoba se ponaša kao nepozvan gost. Ona je ukočena, napeta, plašljiva, oseća na sebi procenjujuće poglede prodavaca i gotovo se izvinjava zbog svog prisustva u tako prestižnom prostoru. Ona istovremeno stvara ceo kompleks potencijala važnosti: požudu, zavist, osećaj manje vrednosti, razdražljivost, nezadovoljstvo. I ne samo zato što nije

spremna da priušti sebi sve to materijalno, već ne smatra sebe dostoјnom da ima skupe stvari. Jer, duša bukvalno shvata ono što joj govori razum, a on tvrdi samo jedno: „Sve ovo nije za mene, ja sam siromašan čovek, treba mi nešto skromnije“.

Usudite se da budete dostoјni sve te raskoši jer ste zaista dostoјni najboljeg. To su vam samo destruktivna klatna, kojima odgovara da vas drže pod kontrolom, sugerisala da navodno „svako zna svoje mesto“. Hrabro posećujte skupe prodavnice i robu razgledajte kao gospodin, a ne kao sluga u bogatoj kući. Naravno, beskorisno je da se bavite sugestijom da to sebi možete da priuštite. Nećete moći da zavaravate sebe, a to vam nije ni potrebno. Kako onda da poverujete i dopustite sebi da imate?

Pre svega, hajde da razgraničimo oblasti unutrašnje i spoljašnje namere pomoću izraza „biti spreman da dopustim se-bi“. Osoba koja je navikla da razmišlja i deluje u okvirima unutrašnjih namera, sklona je da odmah uzvrati: „Ja to sebi ne mogu da priuštim i tačka. O čemu tu još ima da se priča?“ Pa, i ne morate sebi da sugerisete kako možete kupiti skupe stvari dok u džepu napipavate prazan novčanik. Ne radi se o tome. Unutrašnja namera podrazumeva da odlučno dejstvujete, odnosno da pribavite novac. Ali budući da nemate odakle da ga uzmete, razum donosi pragmatičnu presudu. Delujući u granicama unutrašnje namere, zaista nećete ništa postići. Spoljašnja namera vam se takođe neće tek tako sručiti na glavu kao dar s neba. Odakle će se stvoriti ako niste spremni da dopustite sebi da imate?

Spoljašnja namera podrazumeva odlučnost da imate, drugim rečima, smatrate sebe dostoјnim i znate da je izbor na vama. Ne da verujete, već znate. U dubini duše uvek sumnjate u to da vam se želja može ispuniti. Čak i ako ste spremni da delujete s ciljem ispunjenja želje, to nije dovoljno. Ako ne verujete – to znači da ne dopuštate mogućnost da ste dostoјni, ili prosto sumnjate u mogućnost ispunjenja. Ele, oni koji su postali zvezde, ili milioneri, razlikuju se od vas ne svojim sposobnostima, već samo time što su dopustili sebi da imaju ono što su želeli. Potrebno je da dozvolite sebi da imate. Pomenuto stanje liči na ono kad ste prvi put sami krenuli na biciklu s dva točka. Sumnje, oklevanja i rasprave su nestali, ostala je samo nema jasnost – znanje. Osećaj jasnoće bez reči, znanje bez vere, sigurnosti bez kolebanja i jeste stanje jedinstva duše i razuma. U ovom stanju osećate povezanost sa tihom silom koja upravlja Vasionom. Ona vas zahvata i prenosi u sektor gde se ispunjava ono u čemu su se duša i razum ujedinili.

Svako je slobodan da odabere šta god poželi, ali ne veruje svako u takvu dopuštenost. Bez obzira na to što vam govorio, vi do kraja ne verujete da je sloboda izbora realna? Naš život potvrđuje suprotno, zato što se svi ljudi nalaze pod vlašću klatana. Ali čak i ako ih se rešite, sloboda izbora se, svejedno, nalazi van zone vašeg komfora. Previše je nestvarno imati pravo na izbor u svetu klatana. Previše je neverovatno. U duši ne verujete da je mašta, koja se teško ostvaruje, samo pitanje ličnog izbora. Dakle, pozitivni slajdovi vam pomažu da uključite ono neverovatno u zonu vašeg komfora. Kad prestanete da osećate nelagodnost na duši zbog misli da će vam se ostvariti svaka mašta, sumnje će otpasti i vera će vam se pretvoriti u znanje. Duša će vam se harmonizovati s razumom i tada će se kod vas pojaviti odlučnost da imate.

Beskorisno je ubeđivati dušu u bilo šta. Ona ne razmišlja, već zna. Možemo je samo priučiti. Ona treba da navikne na novu zonu udobnosti. Jedinstvo duše i razuma se pomoću slajdova postiže postepeno. Ova tvrđava se osvaja dugotrajnom opsadom. Načinite u glavi slajd svoje mašte i stalno ga držite u svesti. Vraćajte se nacrtanoj slici uvek iznova. Razradite detalje, nacrtajte nove pojedinosti.

Ne gledajte u slajd kao posmatrač sa strane, već uronite u njega i živite u njemu, bar virtualno. Trgnite se svaki put kada pokušate da zamislite slajd kao filmsku traku na ekranu. To nema efekta. Potrebno je da u mislima stalno vrtite scene, da se osećate kao neposredan učesnik, a ne kao gledalac u bioskopu. Čime god se bavili, vrtite stalno u mislima svoj slajd. Možete da razmišljate o nečem drugom, ali slika slajda mora da vam bude pozadina. To treba da vam postane navika. Slajd obezbeđuje rezultate samo pri dugoj i sistematskoj reprodukciji.

Aktivno se zainteresujte za sve što je predmet vaše mašte. Otvorite se za sve potrebne informacije, dajte im priliku da prodru u sloj vašeg sveta. Dobro bi bilo ako postoji mogućnost da zavrtite slajd u stvarnosti, bar formalno. Na primer, u istim skupim prodavnicama možete da vežbate kako ćete birati. Ne razmišljajte o novcu i ne gledajte cene. Vaš cilj nije novac, već ono što možete njime da kupite. Prilično je jednostavno vrteti se u blizini svega toga, osetiti ukus, birati, samo mirno gledati i procenjivati. Otvorite se za sve te stvari. Ne posmatrajte ih kao nedostižan luksuz, već kao nešto što ćete uskoro kupiti. Pretvarajte se da ste gospodar tih stvari. Neka prodavci misle da ste kupac. Igrajte se

izbirljivog kupca (ali ne arognatnog). Puštajući sve te stvari u sloj svog sveta, postepeno ćete se naštimovati na liniju života gde će one biti vaše.

Ne treba brinuti u vezi s tim na koji će se način to desiti. Ako budete odlučni da imate, spoljašnja namera će bez vašeg znanja pronaći način koji i ne slutite da postoji. Zatim se nemojte iznenaditi i ne ubeđujte sebe da je to slučajnost, podudarnost ili neka mistika. Ne sećam se ko je autor sledeće misli: „Slučaj je pseudonim za Boga, kada on ne želi da se potpiše svojim imenom“.

Čim vas obuzme i najmanji osećaj strahopoštovanja pred svetom svoje mašte, odagnajte ga što dalje od sebe. To je vaš svet i u njemu ne postoji ništa što vam je nedostupno. Spoljašnja ili unutrašnja važnost će biti prepreka na putu jedinstva duše i razuma. Svet vaših snova treba da bude radostan, ali istovremeno i uobičajen. Ako nešto imate, za vas je to nešto što je uobičajeno, što se podrazumeva. Da bis-te se naštimovali na odgovarajuću liniju života, morate da se osećate kao da to već imate. To nije samoobmana zato što je vaša igra svesna.

Odlučnost da imate najbolje se može ilustrovati na primeru novopečenih ruskih milijardera, kojih danas ima više nego u razvijenim zapadnim zemljama. U periodu perestrojke u Rusiji, krajem osamdesetih godina dvadesetog veka, prilupi političari su izračunali da će se socijalistička ekonomija odmah pretvoriti u tržišnu ukoliko se sve bude privatizovalo. Onaj ko se u to vreme našao u blizini novca i iskoristio taj trenutak, odmah se obogatio, bez ikakvog ulaganja truda. Sve što je u epohi socijalizma pripadalo državi, odnosno nafta, gas, zlato, dijamanti i svi drugi prirodni, industrijski i intelektualni resursi, pripalo je nekolicini oligarha. Ono što je bilo zajedničko – postalo je samo njihovo. Za tako nešto nije bilo potrebno baviti se biznisom onako kako su radili pravi, a ne „naduvani“ milijarderi, koji su morali da zarade svoje milione. Oni koji su bili najbliži riznici, trebalo je samo da stave šapu na nju i zareže: „To je moje“ – a zatim da sastave pravni akt.

Zašto je opšte dobro postalo njihovo? To razdoblje u Rusiji je, naravno, jedinstveno. Pored novca su se nalazili brojni pametni i talentovani ljudi, ali uprkos tome većina je ostala bez ičega. Zgrnuo je novac samo onaj koji je dopustio sebi da ga ima. Novonastali bogataši nisu osećali krivicu, grižu savesti, sumnje, iskompleksiranost. Oni sebe nisu smatrali nedostojnjima, nije im padalo na pamet da osećaju krivicu u skupim

prodavnicama. Bili su odlučni da imaju i zato im je bezosećajna spoljašnja namera to i omogućila. Baš tako. A vi kažete da je to neverovatno!

Vizualizacija cilja

Metodi dostizanja ciljeva u Transurfingu nalaze se izvan granica zdravog razuma i uobičajenih predstava. Od svih poznatih netradicionalnih metoda, najblišnija Transurfingu je vizualizacija željenog cilja. Ovaj metod se sastoji u tome da se zamisli željeno što je moguće podrobne u svim detaljima i da se ta slika čuva u glavi.

Uobičajeni pogled na svet posmatra vizualizaciju kao besmisleno gubljenje vremena. Zaista, put će savladati onaj koji njime korača, a ne onaj koji sanjari. Ali, kako god bilo, zamišljanje cilja ima jednako presudan uticaj kao i proces dostizanja cilja, a vama je već poznato zašto. Onaj koji samo „hoda“ postići će prosečne rezultate i živeće kao i svi drugi, dajući svoj doprinos trijumfu zdravog razuma. Putnik koji u svom prtljagu nosi metode Transurfinga, može da postigne rezultate koje zdrav razum pokušava da svrsta u koncepte kao što su „sreća“, „slučajnost“ i „izabranik sudsbine“.

U Transurfingu, sa stanovišta zdravog razuma, sve je okrenuto naglavačke. Međutim, isto se to može reći o zdravom razumu sa stanovišta Transurfinga. Ako ne želite da živite kao svi drugi, ako ne želite da se zadovoljite prosečnim dostignućima, ako tražite da u svom životu sve dobijete „do kraja“, tada ste vi *PUTNIK*. Putnik u Transurfingu nije izabranik sudsbine – već je ona njegova izabranica. Postići ćete sve što želite ako vam podje za rukom da uzdrmate monolit zdravog razuma. To uopšte ne znači leteti u oblacima, već, naprotiv, spustiti se na zemlju jer opšteprihvaćeni zdrav razum zapravo nije to, u šta ste se uverili ne samo jednom, a uskoro ćete otkriti još mnogo neobičnih stvari.

Predstoji nam da razjasnimo zašto vizualizacija postavljenog cilja ne donosi uvek rezultate. Čak i aktivni pobornici ezoterije i netradicionalne psihologije ne mogu potpuno da se na nju oslove. Postoje jednostavne i veoma zahtevne tehnike vizualizacije. Sve su one nepostojano uspešne. Nekad su uspešne a nekad ne. Lično, takvo stanje stvari me ne zadovoljava, a najverovatnije ni vas. Zato žurim da vas utešim: u Transurfingu vizualizacija nije ono što se obično pod tim podrazumeva. Ali vizualizacija u skladu s pravilima Transurfinga zaista funkcioniše i garantovano je pouzdana.

Poznate vrste vizualizacija možemo podeliti u tri grupe. U prvoj grupi je mašta. S

praktične tačke gledišta, to je najslabija i najnepouzdanija vrsta vizualizacije. Maštanje ne pričinjava štetu, ali je praktično beskorisno. *Snovi se ne ostvaruju!* Lju-di koji maštaju po pravilu uopšte ne pre-tenduju na to da ostvare svoje maštarije. Samo im se čini da veoma žele da se ona ostvare. Ali, u dubini duše, oni ne veruju da im se snovi mogu ostvariti ili nemaju nameru i da dejstvuju. Oni koji maštaju, na svoje snove gledaju kao na udaljene zvezde. Kad im se nagovesti da su to kule u vazduhu, zatvaraju se u svoje školjke poput ostriga: „Ne dirajte moje snove!“ Ako jasno definišete cilj sanjara, onda je to sam proces sanjarenja i ništa više.

Druga grupa je film. Pritom ne mislim na kinematografski film, već na film tipa: razmišljanje o svojim željama. Vrtenje filma u glavi se odvija s namerom, po tome se on razlikuje od maštanja. Postoji namera da se ima i deluje, a jedno od dejstava je vizualizacija ispunjenja želje u obliku gledanja filmske trake. Kako se to odvija? Na primer, želite da imate kuću i zamišljate je na određeni način, u svim detaljima, to jest u skladu sa svim pravilima. U glavi imate potpunu ili delimično jasnu sliku o tome kako ona izgleda i svaki dan vam je ta slika utisnuta u mislima.

Uzmimo, na primer, da ste se sjajno suočili sa ovim zadatkom. Deluje da vam se želja mora ispuniti. Pogodite šta ćete dobiti? Evo šta: sigurno ćete videti tu kuću – skoro istu ili sasvim istu kao što ste je zamislili. Ali nećete je dobiti. To će biti tuđa kuća u nekoj ulici, ili na bioskopskom platnu. Zato što dobijate ono što naručite. A tako ste se iskreno trudili da vizualizujete kuću, ali pritom „konobaru“ niste objasnili da je to vaša kuća i zato je on samo precizno realizovao ovu porudžbinu. Toliko ste bili općinjeni kvalitetnim procesom vizualizacije, kako ste učili iz knjiga, da ste zaboravili na najvažnije: ko je vlasnik te kuće. U tome se krije najveća greška onih koji se bave takvom vrstom vizualizacije. Film će ostati film, a vi nikada nećete postati njegov učesnik. Zurite u njega kao što siromašna osoba gleda u izloge!

Treća grupa: *film ne gledate kao gledalac, već mentalno igrate svoju ulogu u njemu*. To je daleko efikasnije. Igrajući svoju ulogu, vi se naštimate na parametre svog zračenja, na odgovarajuće linije života. Na primer, vaš cilj je da imate novu kuću. Ne treba da ga posmatrate u mislima, kao sliku. Stvorite za sebe svojevrsni virtualni san na javi. Uđite u kuću, prošetajte po sobama, dodirnite sve stvari oko sebe. Zavalite se u fotelju pored

kamina, osetite prijatnu toplinu i miris dima, ubacite drva. Idite u kuhinju, zavirite u frižider. Šta se u njemu nalazi? Lezite u postelju u udobnom krevetu. Da li vam je udobno? Sedite za sto sa svojom porodicom. Proslavite useljenje. Rasporedite nameštaj. Dodirnite travu u dvorištu. Zelena je i meka. Posadite cveće. Kakvo cveće volite? Uberite jabuku s drveta i pojedite je. Osetite kao da ste kod kuće. Jer, to i jeste vaša kuća. Ne gledajte je očima sanjara s čežnjom i strahopoštovanjem, kao na nešto što mu je nedostizno, ili kao nešto u dalekoj perspektivi. Već imate kuću i pretvarajte se da je to stvarno.

Kako ste već shvatili, ovakva vizualizacija je slajd. Takav slajd će proširiti zonu vaše udobnosti i vremenom će se sigurno realizovati. Ali kada će se to dogoditi, nije poznato. Možda ćete morati dugo da čekate. Sve zavisi od toga kako radite sa ovim slajdom. Ako ste se malo poigrali i odbacili ga, nemate čemu da se nadate. Čuda se zapravo ne događaju.

Radeći sa slajdom, morate da zapamtite sledeće: kao prvo, ako ste se ohladili za svoj cilj, on će se raspasti i moraćete naterati sebe da radite s njim, što će vam ubrzo dosaditi. Tad bi trebalo da razmislite: da li vam je zaista potreban taj slajd? Kao drugo, na smete zaboraviti da spoljašnja namera ne može odmah da realizuje slajd, već vas postepeno približava ciljnim linijama života. Od vas se zahteva da budete strpljivi i uporni.

Istrajnost je potrebna samo na početnoj etapi, a potom će vizualizacija slajda postati vaša navika i nećete morati da se prisiljavate. Na kraju – ako cilj nije vaš, već su vam ga nametnula klatna, nećete moći da postignete jedinstvo duše i uma. O tome će biti reči u sledećim poglavljima. Ali ako celim bićem stremite ka cilju, vizualizacija slajda će sigurno doneti rezultate. Kad budete uistinu odlučni da nešto dobijete, spoljašnja namera će pronaći način da ostvari vaš cilj.

Ako ste mislili da je slajd metod vizualizacije Transurfinga, onda grešite. Čak i najkvalitetniji slajd može zahtevati mnogo vremena da bi se ostvario, naročito ako se cilj nalazi u sektoru prostranstva varijanti, koji je prilično udaljen od vas. Proces dostizanja cilja se može ubrzati Transurfing vizualizacijom. Šta je to? Saznaćete.

Vizualizacija procesa

Za početak, rešimo jedan mali zadatak. Recimo, vaš krajnji cilj je da se obogatite. Da biste ga postigli, bavite se vizualizacijom aktovke koja je nabijena svežnjevima novčanica. Vizualizacija se obavlja u skladu sa svim pravilima treće grupe i prilično dugo traje. Pitanje: šta ćete dobiti i kada?

Odgovor: ništa i nikad nećete dobiti. Time se možete baviti po ceo dan, do kraja života, a ipak ćete, u najboljem slučaju, susretati aktovke prepune novca – u filmovima. Verovatnoća da ćete pronaći blago ili dobiti na lutriji vrlo je mala. Da li se treba kladiti na verovatnoću?

Možete se upitati: zašto je tako kad u mislima stalno otvaram torbu, izvlačim iz nje novac, prebrojavam ga, milujem, maltene ljubim! Jer, vizualizacija treće grupe nije film. Šta je još potrebno? Ali šta je sa svemoćnom spoljašnjom namerom?

Reč je o tome da su, s tačke gledišta Transurfinga, ovde načinjene dve greške. Prva greška: aktovka s novcem nije vaš cilj. Novac je samo atribut, nije sredstvo, a ni u kom slučaju nije cilj. Međutim, o vašim ciljevima ćemo popričati kasnije, sad nećemo da istrčavamo. Druga greška: fokusiranost na konačni cilj, ako je do njega preostao samo jedan korak, nikako vas neće približiti cilju. Naravno, zona udobnosti se proširuje i spoljašnja namera postepeno radi svoj posao. Ali vi joj nikako ne pomažete. Potrebno je bar pokrenuti noge! Nije reč o tome da treba delovati. Sada govorimo samo o vizualizaciji.

Svakodnevno iskustvo vas je usmeravalo na to da, ako želite da ostvarite cilj, sve misli i težnje morate usmeriti ka nje-mu. Sada morate na to da zaboravite. Kao što sam vam i obećao, Transurfing besprekorno funkcioniše, ali je za to potrebno da se odreknete ustaljenih predstava i da prihvate druge, koje su neverovatne sa uobičajenog stanovišta.

Definišimo osnovnu principijelnu razliku između vizualizacije u Transurfingu i klasične vizualizacije. Kao što znate, usredsređivanje pažnje na cilj je želja. Usredsređivanje pažnje na kretanje ka cilju je *namera*. Pokretačka sila svake akcije je namera, a ne želja. Zbog toga vas ka cilju ne približava razmišljanje o cilju, već *vizualizacija procesa kretanja prema cilju*. Realizacija namere je proces, a ne fiksacija na jedan kadar. Naravno, cilj je

takođe deo zamišljene slike. Međutim, pažnja se usredsređuje na proces kretanja ka cilju, dok se cilj nalazi u pozadini kretanja.

Vizualizacija cilja se razlikuje od vizualizacije procesa njegovog ostvarenja na isti način kao što se želja razlikuje od namere. Želja nema dejstvo. Vratimo se ponovo primeru s podignutom rukom. Zamislite kako želite da je podignite. Isprva mislite na to kako želite da podignite ruku i o onome što će uslediti kao posledica toga – odnosno o podignutoj ruci. A sada je podignite. U prvom slučaju deluje želja, ali se ne preuzimaju nikakva dejstva, već postoji samo konstatacija činjenice o prisustvu želje i vizualizacije cilja – podignite ruke. U drugom slučaju funkcioniše namera i ona deluje sve vreme dok je ruka podignuta. Tokom ovog procesa cilj se podrazumeva kao nešto čemu treba težiti, ali je pažnja usredsređena baš na proces. Na kraju krajeva, da bismo prešli nekoliko koraka, nije dovoljno samo poželeti i zamisliti sebe na mestu odredišta. Potrebno je koračati, odnosno izvršavati proces.

Sve ovo se možda čini kao trivijalno rasuđivanje. Ali pogledajte kakav zaključak sledi iz ovoga: vizualizacija cilja je delovanje želje i zato se cilju ne približavate ni za korak. Dolazi do praznog hoda.

U Transurfingu se obavlja vizualizacija procesa kretanja prema cilju i u tom slučaju funkcioniše namera, stoga će cilj biti postignut pre ili kasnije. Približavanje ka cilju nije tako brzo, kao u snu, ali kretanje postoji i prilično je opipljivo! Nakon što istražite poslednje poglavlje knjige, naučićete da faktički primećujete kretanje duž linija života.

Šta god da radite, ako je to dugačak proces, pomoći će vam njegova vizualizacija. Takva vizualizacija je naročito korisna u bilo kakvom stvaralaštву, kada konačni cilj još nema jasne konture. Šta se podrazumeva pod vizualizacijom procesa? Recimo, radite na nekom umetničkom predmetu i još uvek ne znate tačno kako će izgledati na kraju. Ali zato su vam poznate karakteristike koje želite da taj predmet poseduje. U pauzama između rada zamislite kako se predmet sve više preobražava. Npr., danas ste završili neke detalje svoje umetničke kreacije, a sutra planirate da joj dodate nove nijanse. Zamislite kako se vaša kreacija sve više preobražava. Dajete joj nove osobine i ona se pred vašim očima pretvara u remek-delu. Zadovoljni ste, zahvaćeni kreativnim procesom, i vaše omiljeno čedo raste zajedno s vama.

Lako možete i sami da smislite metod vizualizacije koja odgovara konkretnom

slučaju. Jedina tajna je u tome što ne treba da kontemplirate o svom predmetu, *već o procesu nastajanja i sve većeg usavršavanja*. Ne treba da zamišljate kako se, na primer, umetničko delo samo od sebe crta, oblikuje, izgrađuje ili bilo šta drugo. Vi ga kreirate. Ono se usavršava u vašim rukama. Čovek istovremeno stvara delo i divi mu se.

Dobra ilustracija je briga majke o svojoj bebi. Ona je hrani, stavlja na postelju i zamišlja kako svakim danom sve više raste. Brine se o njoj, divi joj se i stalno dobija potvrdu kako dete postaje sve lepše. Majka se igra s njim, uči ga i zamišlja kako postaje sve pametnije, kako će uskoro krenuti u školu. Kao što vi-dite, to nije kontemplacija na rezultate, već na stvaranje, uz isto-vremenu vizualizaciju procesa. Majka nije samo u ulozi ne-kog ko posmatra detetov rast, već zamišlja kako se ono razvija i kakvo postaje.

Ako je vaša kreacija, na primer, kompjuterski program, nakon posla zamišljajte kako on postaje sve efikasniji i praktičniji. Sutra mu dodajete nove detalje i svi se njime oduševljavaju.

Ako radite na poslovnom projektu, zamislite kako vam naviru nove, brilljantne ideje. Svakog dana u njega unosite sve zanimljivije i neobičnije predloge. Posmatrajte razvoj vašeg projekta i uveravajte se kako on postepeno postaje standard u profesionalizmu.

Ako želite da posvetite pažnju brizi o telu, činite to kao što majka brine o svom detetu. Zamislite kako telo postepeno poprima savršene konture. Brinite o njemu, vežbajte, a zatim zamišljajte kako vam se mišići na nekim mestima uvećavaju, a na drugim zatežu.

U svakom slučaju, vizualizujte proces i način na koji se vaš posao primiče kraju. Jednostavno razmišljanje o konačnom rezultatu proširuje zonu udobnosti, a to je već puno. Međutim, baveći se vizualizacijom procesa kretanja prema cilju, primetno ćete ubrzati delovanje spoljašnje namere.

Ako još uvek ne znate na koji način može biti ostvaren vaš cilj, ne brinite i nastavite da smireno i sistematski vizualizujete slajd. Kada cilj potpuno uđe u zonu vaše udobnosti, spoljašnja namera će vam dobaciti odgovarajuću opciju. Ne treba da žurite i grčevito tražite načine za dostizanje cilja. Odbacite osećaj važnosti i imajte poverenja u tok varijanti. Ne gledajte u slajd, već živite u njemu. Tada ćete nesvesno delovati u potrebnom smeru.

Ali vizualizacija procesa još uvek nije sve. Materijalna realizacija prostranstva

varijanti je inertna, poput smole, i zato se prelazak mora obavljati postepeno, ukoliko nemate spoljašnju nameru poput mesije. Postepeno ne znači samo kontinuirano, već i postupno. U tome se krije tajna još jedne karakteristike vizualizacije Transurfinga.

Transferni lanci

Ako se cilj nalazi na prilično udaljenim linijama života, praktično je nemoguće da na njih podesite svoje odašiljanje. Na primer, ako se pripremate za polaganje ispita, ali uopšte ne znate gradivo, ne možete da se podesite na liniju na kojoj ga uspešno polažete. Ako ništa ne znate, nećete uspeti da vizualizujete svoj odgovor ni na jedno pitanje.

Između vašeg budućeg cilja i trenutne pozicije može da se proteže prilično dug put (ne nužno u vremenu). Promeniće se ne samo vaš položaj, već i način razmišljanja, ponašanja, pa čak možda i vaš karakter. Vi ne možete precizno da podesite svoje parametre a da prethodno ne pređete taj put.

Kada budete pokušavali da vizualizujete proces kretanja ka veoma udaljenom cilju, bićete u iskušenju da hitate napred i da požurujete događaje. To vam ništa neće doneti i na kraju ćete biti frustrirani i uznemireni, što će doprineti da se sile ravnoteže okrenu protiv vas.

U glavi možete, koliko god želite, da vrtite slajd slike daleke budućnosti i to vam neće pričiniti nikakvu štetu. Međutim, vizualizacija procesa kretanja po isečku puta, na koji ćete uskoro kročiti, može vas odvesti na neko nepoznato mesto. Zamislite kako treba da preplivate vijugavu reku. Sigurno nećete vući čamac duž obale da biste skratili put, izbegavajući rečne prevoje?

Ako se cilj postiže kroz nekoliko etapa, potrebno je da svaku pređete dosledno, bez obzira da li to želite ili ne. Na primer, ne možete da postanete profesionalac u nekoj oblasti na-kon samo jedne vežbe. Prvo morate da završite školu, zatim da pronađete posao, a potom izbrisuite svoje profesionalno savršenstvo, itd. Takav postupni put ka cilju u prostranstvu varijanti predstavlja transferni lanac. Svaka karika lanca je zasebna etapa. Etape su povezane karikama i zato, ako nije pređena jedna etapa, nemoguće je stupiti na sledeću. Na primer, ne možete da upišete postdiplomske studije, a da niste završili fakultet.

Svaka karika transfernog lanca sastoji se od međusobno povezanih i relativno homogenih sektora prostranstva. Put ka cilju u prostranstvu varijanti strukturiše se transfernim lancima i tokom varijanti. Prostranstvo varijanti ima uređenu strukturu. Ako idete haotično ka cilju, nećete ga dostići. Već vam je poznato kako da ne ispadnete iz toka

varijanti – tako što nećete stvarati višak potencijala, nećete mlatarati rukama po vodi i boriti se protiv struje. Preostaje vam da sledite još jedno pravilo: da vizualizaciju procesa kretanja ka cilju radite samo u odnosu na tekuću etapu. Pritom, konačni rezultat, u vidu slajda, možete da zamišljate koliko god želite. Ali proces kretanja je samo u okvirima tekuće karike transfernog lanca. Nema potrebe da žurite, sve ćete postići u svoje vreme.

Sada možemo da damo i završnu definiciju. Vizualizacija je u Transurfingu *mentalno zamišljanje procesa realizacije tekuće karike transfernog lanca*. Pod „zamišljanjem“ se podrazumeva tok misli ka neophodnom smeru. Mislima treba dati podsticaj, a dalje će one same poteći, kao po scenariju u snu. Neophodno je usaglašeno živeti procesom realizacije karike, kako u mislima tako i u dejstvima.

Kao što vidite, sve je jednostavno. Nije teško odrediti pojedinačne karike vašeg transfernog lanca. A šta ako nam je redosled kretanja ka cilju nepoznat? Ili nam je generalno nejasno kojim putem i kojim sredstvima možemo dostići svoj cilj? Nije strašno, neka vas to ne brine. Ponoviću šta treba da uradite u tom slučaju.

Ako još uvek ne znate na koji način možete da ostvarite cilj, ne brinite i nastavite da mirno i sistematski radite vizualizaciju slajda. Kada cilj potpuno uđe u zonu vaše udobnosti, spoljašnja namera će vam dobaciti odgovarajuću opciju. Ne batrgajte se, grčevito tragajući za načinima dostizanja cilja. Slajd će vas spontano, pa čak i nesvesno naterati da delujete u neophodnom smeru. Odbacite osećaj važnosti, budite mirni i prepustite se toku varijanti.

Ovde bih želeo da dodam nekoliko reči o znacima. Ako tumačite neki znak koji vam se čini da bi mogao ukazivati na mogućnost dostizanja cilja, treba da znate da se znakovi odnose samo na tekuću kariku transfernog lanca i imaju udaljeni odnos ka konačnom cilju. Drugim rečima, znaci imaju vezu s putem po kome u datom trenutku koračate. Znakove možete da tumačite kada je reč o svim pitanjima koja su povezana sa trenutnom karikom transfernog lanca. Ali ako tekuću liniju vašeg života od ciljne linije deli nekoliko karika, onda znaci ne mogu da budu putokazi ka cilju. To ne znači da uopšte ne postoje pokazatelji ka udaljenom cilju. Samo ih ne možete protumačiti dovoljno pouzdano. Generalno, tumačenje znakova, sa izuzetkom stanja duševnog mira, najmanje je pouzdana tehnika u Transurfingu, tako da znacima ne treba pridavati veliku važnost.

Preostaje da se pojasni koje mesto je dodeljeno vizualizaciji treće grupe i da li se uopšte treba baviti vizualizacijom cilja. Odgovor je nedvosmislen: naravno, apsolutno je neophodno baviti se vizualizacijom cilja u bilo kom obliku koji je za vas podesan. Cilj treba držati u glavi u obliku slajda, što će proširiti zonu udobnosti i podesiti frekvenciju odašiljanja mentalne energije na ciljne linije života. Ovo i jeste osnovna i jedina funkcija vizualizacije treće grupe. Međutim, prelazak na ciljne linije obavlja „zaprežni konj“ Transurfinga – vizualizacija procesa kretanja prema cilju. Baveći se vizualizacijom procesa, ujedinićete unutrašnju i spoljašnju nameru.

Rezime

- Iluzije nisu rezultat igre maštanja, već vizija drugačije stvarnosti.
- Nalazeći se u materijalnom svetu čovek može da percipira drugu stvarnost.
- Percepcija sveta može da bude iskrivljena unutrašnjim uverenjima.
- Slajd je ono što se nalazi u našoj glavi, a ne postoji u glavama drugih.
- Slajdovi iskrivljuju istinsku stvarnost.
- Čovek je sklon da projekcije svog slajda prenosi na druge ljude iz okruženja.
- Osnova slajda je osećaj važnosti.
- Čim nestane osećaj važnosti, slajd prestaje da postoji.
- Spoljašnja namera kontinuirano i postepeno ostvaruje slajd.
- Prestanite da se borite sa sobom i preusmerite pažnju sa negativne energije na pozitivnu.
- Stvorite pozitivan slajd koji je prijatan i duši i razumu.
- Češće pregledajte svoj slajd i dodajte mu nove detalje.
- Ni u kom slučaju ne kopirajte sliku slajda drugih ljudi.
- Ako ne budete odlučni da nešto imate, nećete to ni dobiti.
- Dopustite sebi luksuz da budete vredni svega onoga što je najbolje.
- Odlučnost da imate nesumnjiva je spoznaja da ste dostojni i da je izbor na vama.
- Pozitivni slajdovi pomažu da neverovatno uključite u zonu vaše udobnosti.

- Ne posmatrajte slajd kao sliku, već živite u njemu, bar virtuelno.
- Budite otvoreni za sve informacije iz sveta svojih snova.
- Prema cilju vas ne dovodi razmišljanje o rezultatu, već vizualizacija procesa kretanja.
- Ne razmišljanje o rezultatu, već zamislite proces stvaranja i razvoja savršenstva.
- Vizualizacija u Transurfingu je zamišljanje procesa realizacije tekuće karike transfernog lanca.
- Ako je put do cilja nepoznat, praktikujte vizualizaciju slajda.
- Sam slajd će vas odvesti u potrebnom smeru.

3. Duša i razum

DUŠA DOLAZI NA OVAJ SVET S POVERENJEM PRUŽAJUĆI DEČJE RUČICE

Čovek poseduje ogromnu silu, koja se ponekad naziva i mentalna energija. Svako poseduje magijske sposobnosti, ali su one snažno blokirane. Ispostavlja se kako ne treba ići daleko da bi se otvorile unutrašnje rezerve i potencijalne mogućnosti. Ono što je neverovatno nalazi se sasvim blizu, ali čovek na to ne obraća pažnju.

Vetar namere

Čovek se rađa kao individua, odnosno kao jedinstveno biće, a zatim se ta individualnost razvija. Misli, znanje, verovanja, navike, čak i karakter, nastaju kasnije, kao tanak sloj. Istovremeno, sve se to nije oblikovalo ni iz čega. Šta je praizvor svega? Ako je samo prazan list hartije, onda pokušajte da na minut postanete prazan list. Zatvorite oči i zaustavite tok misli. Ako budete kontemplirali nad crnom prazninom, onda će vam poći za rukom da ni o čemu drugom ne razmišljate. Znači, u glavi vam se u nekom trenutku pojavljuje potpuna praznina. Da li ste u tim trenucima prestali da budete ono što jeste? Rad uma je zaustavljen, ali preostao je neki integralni osećaj da sam ja – „ja“.

Kako objašnjavate da ste vi–vi? Spoznaja ličnosti kod čoveka se obično javlja u kontekstu njegovog položaja u društvenoj sredini. Ali na trenutak zamislite da je društvena sredina nestala i da „visite“ u svemiru. Ne postoji ništa: ni društvo, ni Zemlja, ni Sunce, ni prošlost, ni budućnost, već je uokolo vas samo crna praznina. Sve je nestalo, ostali ste samo vi. A šta je ostalo od vaše pređašnje osobe? Sva znanja i misli povezane su sa sredinom u kojoj živate. Navike, maniri, želje, strahovi, interesovanja i karakter – takođe su se oblikovali u odnosu na sredinu. Ali nje više nema. Šta je ostalo od vas?

O ovom pitanju je veoma teško diskutovati u okvirima razumskih koncepata.

Nećemo sad razmatrati večnu temu čovekove duše. To zahteva mnogo vremena i nigde ne vodi. Za ciljeve Transurfinga to pitanje nije od fundamentalnog značaja. Ako želite, verujte u dušu ili u podsvest. Možete i ne morate da se slažete s konceptom bes-mrtnosti duše. Ono što je nesporno je to da čovekova psiha u sebi sadrži i svesno i nesvesno.

Od samog početka smo se dogovorili da čemo sve što je svesno pripisati umu, a nesvesno – duši. Radi pojednostavljenja i praktične koristi, potrebno je da pojasnimo samo mali i uski deo pitanja o duši. Biće dovoljno povući grubu crtu između duše i uma: osećanja su povezana s dušom, a misli sa umom. Kada ste u stanju ushićenosti, dobijete krila i nadahnuće – to su osećaji duše. Mučna i potištена stanja takođe su stanja duše.

Um se u potpunosti nalazi pod vlašću klatana, kao i svojih predstava i uverenja koja mu ona nameću. Stepen čovekove slo-bode ograničen je uskim okvirima ono-ga što mu je dopušteno. Svoje mesto u svetu on pogrešno definiše: ili je sluga ili je gospodar. Sa stanovišta Transurfinga, nijedna od ovih pozicija nije tačna. Čovek je ništa. On je samo kapljica koja se na trenutak vinula iz okeana.

Kao ilustracija rođenja i smrti može da posluži zapljkivanje morskih talasa. Kapljica, koja se odvoji od okeana, ne može da oseti jedinstvo s njim niti da od njega dobije energiju. Pojedinačnoj kapljici se čini da postoji sama za sebe i da nema ništa zajedničko sa okeonom. Ali kada kapljica padne u okean, ona postaje svesna svog jedinstva s njim. Ona i okean se stapaju u celinu. Po svojoj suštini su isto – voda.

Zasebna čestica vode može da poprima različite oblike, da bude: kap, snežna pahuljica, komadić leda, oblak pare. Oblici su različiti, ali suština je ista. Čestica nema sećanje i ne shvata da su ona i okean jedno. Česticu se čini da je okean talas, pena, zapljkivanje, santa leda, struje, mirno more... Isto tako joj se čini da je on kapljica, pahuljica ili oblak pare. Čestici je teško da iza svih tih spoljašnjih manifestacija uvidi jednu zajedničku suštinu – vodu. To je nešto što joj se čini poznato, ali je nejasno, neuhvatljivo.

Biblijski tekstovi nam otkrivaju istinu koja je iskrivljena konceptima razuma. Istinita je tvrdnja da je Bog stvorio čoveka po svom obličju. Međutim, to se obično poima u iskrivljenom obliku. Bog može da preuzima bilo koji oblik, ali Njegova suština nije u tome da On ima glavu, dve ruke i dve noge. Ako uporedimo Boga sa okeonom, a čoveka sa

kapljicom, onda je njihova zajednička suština ista – voda.

Prema svedočanstvima ljudi koji su bili na granici života i smrti, duša doživljava neobjašnjiv mir i blaženstvo osećajući svoje jedinstvo sa Kosmosom. Kapljica se vraća u okean i vraća joj se svest o istinskoj suštini: da se sastoji od iste supstancije kao i okean. Sva energija okeana struji kroz kapljicu.

Tokom čitave istorije civilizacije, ljudi su pokušavali da za života izazovu osećaj jedinstva s Kosmosom. Sve škole za duhovno usavršavanje na kraju slede isti cilj: dostići prosvetljenje, ili, drugim rečima, osetiti svoje jedinstvo sa svetom, rastvoriti se u okeanu energije i istovremeno ne izgubiti sebe kao individualno biće.

Šta dobija čovek koji dostigne prosvetljenje? On dobija na raspolaganje svu okeansku energiju Vasiona i ne primećuje suštinsku razliku između sebe i te beskonačnosti. Njegova mentalna energija stupa u rezonancu sa energijom okeana. Tada namera prosvetljene osobe postaje identična spoljašnjoj nameri – toj moćnoj i nedokučivoj sili, koja upravlja svetom.

Kada papirnati zmaj formom zadovoljava neophodne parametre, u nebo ga podiže vazdušne struje. Na isti način čoveka zahvata vetar spoljašnje namere i odnosi ga u sektor prostranstva koji odgovara parametrima njegovog mentalnog odašiljanja. Da bi kretanje u prostranstvu varijanti imalo cilj, on treba da oseti taj vetar spoljašnje namere isto toliko jasno kao što oseća kretanje vazduha ili vode.

Sve dok čovek ne shvati suštinu i prirodu svog jedinstva sa okeanom, neće moći da upravlja spoljašnjom namerom. Međutim, mi nećemo uzimati dostizanje prosvetljenja kao svoj cilj. Taj zadatak je pretežak. Ali za ostvarivanje vaših ciljeva to i nije potrebno. Nema potrebe povlačiti se na Tibet i tamo se baviti meditacijom. Transurfing nam pruža jedno lukavstvo koje nam omogućava da podredimo sebi spoljašnju nameru u manjoj ali dovoljnoj meri potrebnoj za ispunjenje želja.

Princip na kome radi ovo lukavstvo prilično je jednostavan. Um poseduje volju, ali nije u stanju da kontroliše spoljašnju nameru. Duša može da oseti svoje jedinstvo sa spoljašnjom namerom, ali nema volju. Ona leti u prostranstvu varijanti kao zmaj od papira. Da bismo se potčinili volji spoljašnje namere dovoljno je da postignemo jedinstvo duše i uma.

Ovo je prilično komplikovan, ali ipak realno izvodljiv zadatak. Kao što je ranije pokazano, delovanje spoljašnje namere se sasvim primetno ispoljava kroz realizaciju naših najpesimističnijih očekivanja. U ovom slučaju, spoljašnja namera deluje protiv volje uma. Preostaje da razjasnimo na koji se način mo-gu ostvariti najoptimističnija očekivanja. U poglavlju „Namera” već smo odredili prve neophodne uslove za ovladavanje spoljašnjom namerom: svesnost, smanjenje osećaja važnosti i odricanje od želje da postignemo cilj. Uskoro će vam biti otkrivene nove tajne Transurfinga, koje otvaraju vrata tajanstvenom svetu spoljašnje namere.

Jedro duše

Ljudi sebe i spoljašnje manifestacije u svetu doživljavaju samo kao materijalne objekte. Svi materijalni objekti imaju zajedničku energetsko-informativnu suštinu, koja se ne može percipirati na uobičajeni način. To je ono što se nalazi u prostranstvu varijanti i određuje ponašanje materijalne realizacije. Jezik apstraktnih simbola, koji smo navikli da koristimo, opisuje samo spoljašnje manifestacije energetsko-informacionog entiteta. Taj prvobitni entitet je nemoguće jednoznačno opisati jezikom razuma, pa zato i postoji mnoštvo filozofskih i religijskih pravaca.

Naša percepcija se formirala onakva kakva jeste zato što smo od detinjstva učeni da usmerimo pažnju na pojedinačne elemente. „Vidi kako je slatka bebica! Ovo su tvoje ručice, a ovo nožice! A ovo je tvoja kašica! Vidi ptičicu kako je poletela!“ Naštimavanje percepcije se odvija tokom celog života. Um sve spoljašnje podatke neprestano usklađuje sa postojećim obrascem opisivanja sveta.

Na primer, ako nikada nismo videli čovekovu energetsku ljuštu, onda um jednostavno neće dopustiti da se ona prikaže pred našim očima, jer to nije u saglasnosti sa naviknutim šablonom. U detinjstvu niko nije obraćao pažnju na auru, tako da ona nije ušla u šablon opisa sveta. Sad teoretski možemo da znamo da aura postoji, ali praktično ništa nećemo videti.

Mehanizam percepcije sveta koji nas okružuje i dalje predstavlja enigmu. Možemo samo da diskutujemo o njegovim pojedinačnim aspektima. Mravi, na primer, nikada nisu videli zvezde. Nisu videli ni Sunce, planine, pa čak ni šumu. Njihovo vidno polje je sazданo tako da rođenja operišu samo predmetima koji im se nalaze na bliskoj udaljenosti. Njihova percepcija sveta se korenito razlikuje od naše.

A kako zaista izgleda svet? To je pokušaj da postavimo navodno objektivno pitanje i dobijemo objektivan odgovor. Međutim, ovo pitanje nije objektivno. Svet izgleda baš onako kakvim ga mi vidimo jer je pojam „izgleda“ takođe element šablonu naše percepcije. U šablonu slepe krtice, na primer, ne postoji pojam „izgledati“. Svet nam se prikazuje u skladu s našim šablonom percepcije i istovremeno ne izgleda nikako. Nema smisla tvrditi da

svet izgleda uobičajeno, ili kao skup svetlosne energije, ili nekako drugačije. Ima smisla govoriti samo o njegovim pojedinačnim manifestacijama koje uspevamo da percipiramo.

Čovekova svest je društveni produkt. Ona se bazira na pojmovima i definicijama svega onoga što nas okružuje. Duša (podsvest) kod čoveka postoji od rođenja. Svest dolazi onda kada sve oko nas postane određeno pojmovima i definicijama na ljudskom jeziku. Ali svet ne postoji zato što su ga ljudi opisali pomoću svojih pojmoveva. Čovekova duša u tom pogledu zauvek ostaje nepismena. Ona ne razume ljudski jezik. Razume samo ono što smo navikli da smatramo osećanjima. Prvo se pojavljuje misao, a tek potom se ona oblikuje u reči. Možemo da razmišljamo bez reči. To i jeste jezik koji je razumljiv podsvesti. Nisu reči prvobitne, već misli. Beskorisno je razgovarati s podsvešću jezikom razuma.

Ne može se sve izraziti pomoću postojećeg broja pojmoveva. Kao što ste primetili, ipak nisam uspeo da objasnim šta je spoljašnja namera. Na sreću, kod ljudi je ipak preostao jedan način univerzalnog izražavanja, a to su umetnička dela. To je ono što je jasno i bez reči. Jezik duše je svima razumljiv – to je jezik stvari koje su oblikovane s ljubavlju i zadovoljstvom. Kada čovek ide ka željenom cilju kroz pouzdana vrata, odnosno bavi se poslom koji mu leži na duši, on stvara remek-dela. Upravo tako nastaje ono što nazivamo umetnošću.

Možete da završite konzervatorijum i da komponujete bezizražajnu muziku koju niko neće zapamtiti. Možete slikati prazne slike, koje su besprekorne s tehničke strane, ali niko nikad neće pomisliti da su remek-dela. Ako se za neki predmet može reći da „nešto ima u njemu“, onda se on može smatrati umetničkim delom. Šta se u njemu nalazi objašnjavače poznavaci i kritičari. Ali to „nešto“ je svima shvatljivo odmah i bez reči.

Uzmimo, na primer sliku „Osmeh Mona Lize“. To je jezik koji svi razumeju. Ovde nisu potrebne reči. Reči su bespomoćne da izraze ono što je ionako svima razumljivo. A šta je tačno razumljivo nije čak ni važno. Svako razume i oseća na svoj način. Naravno, može se reći da je njen osmeh tajanstven ili da u njemu postoji nešto neuhvatljivo i dr. Svejedno, reči neće moći da objasne „baš to“ što sliku čini remek-delom.

„Osmeh Mona Lize“ izazvao je tako živo interesovanje ne samo zbog svoje zagonetnosti. Da li vam je ikada palo na pamet da su Đokondin i Budin osmeh vrlo slični? Veruje se da je Buda dostigao prosvetljenje još za života. Drugim rečima, uspeo je, kao

kapljica, da oseti svoje jedinstvo sa okeanom. Budin osmeh je na svim slikama potpuno bestrasan, a u isto vreme izražava smirenost i blaženstvo. Može se opisati kao „kontemplacija na večnost“. Kada prvi put vidite Budin osmeh, osećate čudnu mešavinu zbuđenosti i radoznalosti. To je zato što ona kapljicu podseća na nešto što je daleko i zaboravljen – osećaj jedinstva sa okeanom.

Svako podsećanje na prvobitno jedinstvo dotiče osetljive strune duše. Kada se formirao ljudski jezik, jezik duše je postepeno atrofirao. Ljudi su se previše zaokupili jezikom razuma, pa je zato on na kraju postao dominantan. Čak i kako se to dogodilo, načinjeno u granicama razumskih koncepata je iskrivljeno, u obliku legende o Vavilonskoj kuli, prema kojoj su se bogovi naljutili na ljude i odlučili da sazidaju kulu do nebesa, pa su zato izmešali njihove jezike i svi su prestali jedni druge da razumeju.

U suštini je najveći broj mitova i legendi istinit, ali istinit u tumačenju pojmove razuma. Možda je visoka kula metafora koja pokazuje moć koju su ljudi dobili kada su stekli sposobnost da svesno formulišu svoju volju na jeziku razuma. Kao što je već rečeno, duša može da oseti vetar spoljašnjih namera, ali nije sposobna da postavi jedra kako bi iskoristila taj vetar. Jedro postavlja volja razuma. Volja je atribut svesnosti.

Let nesvesne duše, nošene vetrom spoljašnje namere, odvija se spontano, nekontrolisano. Upravo svesnost razuma pruža mogućnost da se ciljano izrazi volja. Na početnom stadijumu, kada jezici duše i uma nisu bili toliko razgraničeni, jedinstvo duše i uma se lako dostizalo. Kasnije se razum fascinirao oblikovanjem pogleda na svet u okvirima svojih simbola, što ga je sve dalje odvodilo od razumevanja izvorne suštine koja se nalazi u osnovi spoljašnje namere.

Kao rezultat ogromnih intelektualnih napora, um je dostigao impresivne uspehe u tehnološkom svetu materijalne realizacije, ali je izgubio sve što se odnosi na nerealizovano prostranstvo varijanti. Razum se suviše udaljio od razumevanja svega onoga što je povezano sa spoljašnjim namerama. Zbog toga se mnoge tvrdnje Transurfinga čine tako neverovatnim. Ali ipak, razum je sposoban da vrati ono što je izgubio. Za to je potrebno usavršiti odnos duše i uma.

Teškoća se sastoji u činjenici da duša, za razliku od uma, ne razmišlja – ona zna. Dok razum razmišlja o primljenim informacijama i propušta ih kroz analitički filter šablonu

svog pogleda na svet, duša prima informacije direktno, bez analiza. Isto tako ona može direktno da se obraća spoljašnjoj nameri. Da bi ta komunikacija bila svršishodna, potrebno je uskladiti volju uma i težnju duše, tj. dovesti ih do jedinstva. Ako se dostigne takvo jedinstvo, jedro vaše duše će se napuniti vетром spoljašnje namere i usmeriti vas pravo prema cilju.

Čarobnjak u vama

Vaša duša poseduje sve što je potrebno da ispunite svoje želje. Sećate li se priče o čarobnjaku iz Oza? Tamo je pametno Strašilo sanjalo da dobije mozak, dobri Drvoseča je želeo da ima dobro srce, hrabri Lav da stekne hrabrost, a devojčica Doroti da se vrati kući. Svi junaci su već imali sve što su žeeli. Ali da im je čarobnjak iz Oza to rekao, takvo otkrovenje bi bilo previše neverovatno da bi ličilo na istinu. Zato se on pretvarao da sprovodi magijski ritual.

U stvari, sve što je bilo potrebno Strašilu, Lavu i Drvoseči, je da dopuste sebi da imaju željene osobine, koje su već imali u duši. Sa devojčicom Doroti stvari su bile nešto komplikovanije jer joj je bilo potrebno da ima besprekornu odlučnost da bi se vratila kući. Magijski ritual joj je pomogao da stekne apsolutnu veru, a vetar namere ju je odneo kući.

Kao što smo već pomenuli, sve što je povezano sa spoljašnjom namerom ne uklapa se u okvire razuma. Razum je sam sebe doveo u takav položaj, a klatna su mu u tome pomogla. Kontrola spoljašnje namere daje čoveku slobodu, a to protivreči interesima klatna.

Njima ide u prilog da čovek bude prosečan, zupčanik koji radi za ova čudovišta. Čovekova samorealizacija za njih je poražavajuća, zato što slobodna ličnost ne radi za klatno, već za svoj razvoj i procvat. Zbog toga, od samog detinjstva, čoveku sugerisu opšteprijhvaćene norme i pravila, koje ga pretvaraju u podobnog i poslušnog sledbenika.

S jedne strane, postoji pozitivna potreba da se čovek nauči kako normalno da živi u ovom svetu. Onaj koji krši opšteprijhvaćene norme postaje gubitnik ili izgnanik. Ali, s druge strane, takva sugestija jako guši individualnu neponovljivost ličnosti i zbog toga ljudi ne mogu sa sigurnošću da kažu šta zapravo žele i ne znaju za šta su sposobni.

Da bi se čovek lišio sposobnosti da upravlja spoljašnjim namerama, bilo je potrebno samo odvojiti razum od duše, i to je učinjeno. Kroz svu istoriju čovečanstva urađen je ogroman posao usmeren na razdvajanje duše i razuma. Razum je stalno usavršavao jezik svojih simbola i sve više se udaljavao od jezika duše. Klatna religije na isti način, kao i klatna nauke, vukli su razum na razne strane, a što je moguće dalje od istinske suštine duše. Razvoj industrijskih i informacionih tehnologija u poslednjih nekoliko vekova konačno je

prekinuo povezanost duše i razuma.

Uticaj klatana je naročito velik sada, kada svi čitaju knjige, slušaju radio, gledaju televiziju i dobijaju informacije sa interneta. Čovečanstvo je prikupilo ogromnu količinu znanja i isto toliko zabluda. Zablude se održavaju podjednako nepokolebljivo kao i znanja. Glavni čovekov gubitak sastoji se u prekidanju veze između duše i razuma. Prave uspehe u biznisu, nauci, umetnosti, sportu i drugim oblastima postižu samo odabrani pojedinci. Svi su navikli na takav položaj stvari i nikome ne pada na pamet da to nije normalno.

Nema smisla da vi i ja „spasavamo čovečanstvo“. Samo bih želeo da baš vama, uvaženi Putniče (ne preciziram pol), predložim da postavite sebi jedno pitanje: „Zašto baš on (ona), a ne ja? Šta je potrebno da bih se našao u grupi odabranih?“ Ja nisam čarobnjak iz Oza, tako da vam neću priređivati magijske rituale, već će vam ponuditi samo odgovor. Vi imate sve što vam je potrebno. Preostaje vam da to iskoristite. Sposobni ste za sve, ali vam to još niko nije rekao.

Sposobni ste da kreirate predivna umetnička dela, dolazite do genijalnih otkrića, ostvarujete zapažene rezultate u sportu, biznisu, svakoj profesionalnoj disciplini, a za to je potrebno da se okrenete svojoj duši. Ona ima pristup svim informacijama, delima i dostignućima. Samo je niste zamolili. Svi veliki i genijalni umetnici, naučnici i biznismenii stvorili su remek-dela zato što su se okrenuli svojoj duši. Po čemu je vaša duša lošija od njihove? Ni po čemu!

Sva remek-dela s nama razgovaraju na jeziku duše. Čime god se bavili, vaše delo će ostaviti utisak samo ako proizilazi iz duše. Razum može da izgradi novu kuću od starih kocki, ali to neće nikoga iznenaditi. On može da napravi besprekor-nu kopiju, ali samo duša može da stvori original.

Potrebno je da, kao pravilo, prihvate činjenicu da vam je duša svemoćna, a zatim dopustite sebi da taj potencijal iskoristite. Da, sve je tako prosto, ali je istovremeno i nerazumljivo. Ipak, dopustite sebi luksuz. Odluka da imate zavisi samo od vas. Sposobni ste za sve.

Ova tvrdnja može da izazove sumnju. Ali vi ne sumnjate kada vas ubeđuju kako nemate dovoljno sposobnosti, mogućnosti, pojedinih kvaliteta, kako ste nedostojni, da su drugi daleko bolji? Lako poverujete u tvrdnje koje podižu visoke zidove na putu ka vašem

cilju. Zato, učinite uslugu (ne meni!), i znaj-te da ste dostojni svega najboljeg, da ste sposobni da postignete sve ono što celim bićem želite.

Upravo ta činjenica, da zaslužujete sve najbolje i da ste spo-sobni za sve, vrlo se brižljivo skriva od vas. Ubeđuju vas da je naivno da verujete u svoje neograničene potencijale dok stvari stoje potpuno obrnuto. Trgnite se i otresite sa sebe zablude. Ako znalački budete iskoristili svoja prava, igra će početi da biva u skladu s vašim pravilima.

To niko ne može da vam zabrani, ali ustaljeni pogled na svet i klatna će vas na sve načine ubeđivati da je to nemoguće. Pronaći će najrazličitije razumne argumente koji govore u prilog vaših ograničenih mogućnosti. Odbacite ove argumente i naoružajte se „nerazumnim i neosnovanim“: vaša duša i ra-zum su sposobni za sve. Jer vi ionako ništa ne gubite. Koliko toga ste postigli u okvirima razumnih argumenata?

Imate samo jedan život. Zar nije vreme da uzdrmate gomilu utvrđenih uverenja, koja mogu da se ispostave lažnim, a da vi za to nikad i ne sazname? Jednostavno, nećete uspeti da saz-nate. Život će proći, sve prilike će biti izgubljene, a blaga ovog čudesnog života će otici drugima, pa makar to bila i nekolicina, ali ne i vama.

Na vama je da odlučite da li ćeće iskoristiti svoja prava ili nećete. Ako dozvolite sebi da imate, imaćete. Potrebno je da krenete od toga što ćeće poverovati u neograničene mogućnosti vaše duše i okrenuti razum prema njoj. Da biste to učinili, smetaju vam lažna ubeđenja, od kojih se većina može raspasti uz pomoć modela Transurfinga.

Neka od tih ubeđenja glase ovako: „Najteže je pobediti sebe“, „Najteže je boriti se sa sobom“. Ili poput zastrašujuće izreke: „Morate znati kako da se odreknete svojih snova“. To je jedna od najvećih zabluda čovečanstva. Kako je moguće i zašto se treba boriti protiv tog čudesnog, zadivljujućeg i predivnog bića koje živi unutar vas?! Sve što je loše ne živi unutar vas, već je na površini. To je kao sloj prašine na slici. Kada se prašina obriše, ukazaće se čista duša.

Biće koje se skriva pod brojnim maskama i kostimima koje nosite, poseduje očaravajuće vrline. Vaš zadatak se sastoji u tome da dozvolite sebi da budete ono što jeste. Zar su vam maske koje nosite pomogle da postignete uspeh, blagostanje i sreću? Nema potrebe da se menjate jer bi to bila samo još jedna maska. Ako odbacite maske koje su vam nametnula destruktivna klatna, otkriće se blago skriveno u vašoj duši. Zaista zaslužujete sve

najbolje, jer ste čudesno, predivno i neponovljivo biće. Samo dopustite sebi da budete to.

Da li vam se dopadaju dela koja su napravili genijalni pojedinci na polju umetnosti, nauke, filma? Možete postati jedan od njih. Takva dela vam se dopadaju upravo zato što su sazdana njihovom dušom. Vaše delo će se podjednako dopasti i drugima samo ako bude dopiralo iz vaše neponovljive duše. Sve što je obično, osrednje, stvoreno je razumom.

Tvorevine razuma, kao i sam razum, ne poseduju jedinstvenost. Takva je samo vaša duša. Vi posedujete pravo blago. Svako vaše genijalno delo može da stvori jedino vaša duša. Neka joj razum dozvoli da to i učini.

Opsena

Celog života pokušavaju da ubeđe čoveka da su uspeh, bogatstvo i slava sudjeni samo nekolicini odabranih. U školskim ustanovama, na takmičenjima, konkursima i drugim ispitima za proveru znanja, stalno mu utuvljuju u glavu da je daleko od savršenstva, da su drugi bolji i vredniji od njega. Onome koji u to nije poverovao, pristigli su uspeh, bogatstvo i slava u izobilju. Sve je vrlo prosto. Nije prosto samo jedno – poverovati da svako od nas to zaslužuje i da je sposoban da ostvari. Ali vi zaista možete da poverujete ako budete imali tu nameru.

Mnogi žele da postanu zvezde i da ostvare značajne uspehe. Standard uspeha je, generalno rečeno, vrlo dinamičan i masovno se popularizuje. Klatna vole da prosečnim sledbenicima pokazuju dostignuća svojih miljenika. Trude se da ih predstave kao standard uspeha kome treba težiti da bismo se obogatili. Zvezde dobijaju sve što može da se ima u ovom životu. One se kupaju u sjaju bogatstva i slave. Ko to ne želi? Čak i ako niste željni velike slave i nije vam stalo do glamura, sigurno ne biste odbili materijalno blagostanje i zadovoljstvo koje vam dolazi kao plod vaših napora.

Zvezde se rađaju same od sebe, ali ih klatna rasplamsavaju. Želim da kažem da je kult zvezda uspostavljen i doživljava procvat upravo zahvaljujući klatnima. Klatna to rade s namerom. Sa filma, pozorišta, stadiona i TV ekrana konstantno nam se prikazuju izabrani predstavnici. Posebno se naglašavaju momenti u kojima zvezde sa ogromnim nadahnućem primaju svoje miljenike, kako su očaravajuće i kakva blistava postignuća dostižu. Neprestano nas ubeđuju u nesporну činjenicu: zvezde se svima dopadaju i to je ono ka čemu treba da težimo.

Koji cilj imaju klatna kada na pijedestal uzdižu svoje miljenike? Možda su zabrinuta za lična dostignuća i to rade zbog dobrobiti svojih sledbenika? Ni najmanje. Ona demonstriraju njihova ostvarenja kako bi motivisala prosečne sledbenike da ih još usrdnije služe. Kako se običan čovek pretvara u zvezdu? Upornim trudom. Zvezde postaju bolji od najboljih. Svako može da postane zvezda, ali je za to potrebno puno rada. Potrebno je da sledimo njihov primer, radimo kao oni i onda ćemo postići uspeh. Zvezde poseduju

jedinstvene sposobnosti i kvalitete. To nije svima dato i zato se, radi postizanja uspeha, treba još više truditi.

Klatna promovišu takve parole. Ona ne poriču da svako može da postane uspešan, ali brižljivo prikrivaju činjenicu da jedinstvene sposobnosti i kvalitete poseduju svi ljudi, bez izuzetka. Kada bi svaki čovek otkrio svoje jedinstvene sposobnosti, za klatna bi to bila smrt. U tom slučaju bi svi sledbenici postali slobodne ličnosti, više ne bi bili pod kontrolom i klatno bi se jednostavno raspalo. Naprotiv, klatno se najbolje oseća kad poklonici misle i deluju u istom smeru. Kao što se sećate iz prve knjige (Prostranstvo varijanti – prim. prev.), uslov za stvaranje i postojanje klatna je da sledbenici razmišljaju na isti način. Snažna individualnost zvezde je izuzetak koji najčešće potvrđuje pravilo, upravo zato što je izuzetak. A to pravilo glasi: „Radi kao ja!“

Zbog toga mnogi mladi ljudi upadaju u zamku klatna i pokušavaju da budu slični svojim idolima, da ih oponašaju, a sobe oblepaju njihovim posterima. Razum slepo korača na uzici klatna. Ograničeni razum sugeriše duši da je nesavršena. Doslovno joj govori: „Čak i ja sa mojim sposobnostima ne mogu da postignem uspeh, a kamoli ti! Te osobe su nešto drugo. Vidiš kakve su! Treba da se ugledaš na njih. Zato sedi tu i umukni tako nesavršena, a ja će se iz petnih žila truditi da ličim na njih“.

Oponašajući svoje idole, mladi ljudi pokušavaju da uhvate opsenu. Napor usmeren ka tome da nam uspešni pojedinci budu uzor i da ličimo na njih, posledica je delovanja unutrašnje namere, kao kad muva udara u prozorsko staklo. Ona se naštima na tuđi sektor gde izgleda kao parodija. Razum može da napravi različite varijacije kopija, ali time neće nikoga zadržati. Zvezda je postala zvezda upravo zahvaljujući svojoj jedinstvenosti, originalnosti – jer ne liči na druge. Duša svakog čoveka je na svoj način neponovljiva. Jedinstvena duša u prostranstvu varijanti ima odgovarajući sektor u kome njene izuzetne osobine dolaze do izražaja u punom sjaju.

Svaka duša poseduje individualni, „zvezdani“ sektor. Jasno je da takvih sektora može biti beskonačno mnogo, ali mi ćemo uslovno smatrati da svaka duša ima jedinstveni sektor – individualni cilj ili put. Razum će, privučen udicama klatna, besmisleno tapkati u nečijem sektoru pokušavajući da prekopira tuđe osobine ili ponovi scenario tuđeg uspeha. Međutim, imitacija drugog scenarija se uvek završava parodijom jer duša ne može da se

realizuje u tuđem sektoru. Ali kako da pronađe svoj sektor? Razum ne mora da brine o tome, jer će duša sama da pronađe put samoizražavanja. Zadatak razuma se sastoji u tome da zaboravi na tuđe iskustvo, da prizna jedinstvenost svoje duše i da joj dopusti da ide svojim putem.

Uticaju klatna su naročito izloženi tinejdžeri koji tek stupaju u život, ne znaju šta da rade i kako da se ponašaju. Ukratko, sigurnije je i bezbednije sliti se s masom, preterano se ne isticati i živeti kao svi drugi. Nagon stada pruža osećaj sigurnosti, ali u korenu saseca zametak individualnosti. Može se primetiti da se mladi ljudi uglavnom oblače identično, koriste isti jezik („mrak, strava, ekstra...“) i ponašaju se apsolutno jednolično. Bez obzira na spoljašnji sjaj samostalnosti i nezavisnosti, oni se pokorno potčinjavaju pravilu klatna: „Radi kao ja!“. Smatraju da su predvodnici modernizma nove generacije. Ali ko od njih donosi te novine?

Lideri, kao i autsajderi među tinejdžerima su uvek postajali pojedinci koji su sebi dozvolili da ispolje jedinstvene osobine duše. Razvijajući svoju individualnost, takve ličnosti su na kraju postajali oni koji diktiraju novu modu, pokreću nove trendove, otvaraju nove perspektive i mogućnosti. Nisu kopirali tuđe iskustvo, nisu se potčinjavali pravilu, već su dozvolili sebi da realizuju jedinstvene kvalitete duše. Klatna ne trpe individualnost, ali im ništa drugo ne preostaje sem da zvezde u usponu prepoznaju kao svoje favorite, te ih stoga podižu na pijedestal i postavljaju kao nove objekte za oponašanje prosečnih sledbenika.

Nema ništa loše u tome što dečak želi da bude snažan kao njegov heroj. Ili kad devojka želi da bude lepa kao njena heroina. Samo je potrebno da ne kopirate ono što vam se svidelo kod drugih. Na primer, da težite da imate iste mišiće, manir hodanja, govora, pevanja, igranja baš kao i neko drugi. Taj drugi vam se dopao upravo zato što je ostvario svoje neponovljive vrline, u svom sektoru.

Naravno, neki početni obrazac je potreban. Može da postoji uzor, kao demonstracioni obrazac, ali ne i etalon, predmet podražavanja. Vaš etalon je vaša duša. Jednostavno joj dozvolite da otkrije svoje kvalitete u svom sektoru. Bolje je da na zid okačite svoju fotografiju i da joj se divite. Veoma je korisno i isplativo voleti sebe. Ljubav pre-ma sebi se pretvara u samozadovoljstvo, a sile ravnoteže je kažnjavaju samo ako je propaćena omalovažavanjem okoline.

Vi ste zaista jedinstvena osoba i niko ne može da se takmiči s vama. Samo dozvolite sebi da budete ono što jeste. Vaša jedinstvenost nema konkurenciju. Setite se svog prava na neponovljivost i bićete u ogromnoj prednosti naspram onih koji pokušavaju da imitiraju tuđe iskustvo. Ako pokušavate da postanete kao on (ona), nećete postići ništa. Budite ono što jeste. Dopustite sebi takav luksuz. Ako ste navukli masku aktuelne zvezde, to će biti kopija ili parodija. Ne postaje se zvezda imitiranjem drugih.

Kad prekinete s beskorisnim nastojanjima da ličite na nekoga, doživećete uspeh na svim poljima. Kad prekinete s beskorisnim pokušajima da ponovite tuđi scenario, uspećete u svemu. Kada prepoznate lepotu svoje individualnosti, drugima neće preostati ništa sem da se slože s tim. Dopustite sebi drskost da imate.

Svi veliki glumci glume sebe. Ovo izgleda neobično, jer su uloge različite, ali odmah se prepoznaje ličnost, karakter, šarm koji se oseti. Najteža uloga je odglumiti samog sebe, dozvoliti sebi da budete ono što jeste, skinuti masku. Lako je igrati tuđu ličnost, jer je mnogo jednostavnije staviti masku. Ali to će biti samo gluma, profesionalna tehnika. Daleko je teže ukloniti masku. Ako vam podje za rukom, to više neće biti igra već život na pozornici.

Komplikovanost je samo prividna. Zapravo, prilično je lako doneti odluku da imate. Potrebno je samo da otresete sa sebe nagomilane stereotipe klatana i da konačno poverujete u neograničene mogućnosti svoje duše. Klatna ne mogu da vas ometaju ako okrenete leđa tuđim iskustvima i dopustite sebi da budete zvezda. Mogu vam samo nametati sugestivne misli poput: „Zvezda mora da bude lepa, a ja nisam lepa“. Zvezda mora lepo da peva, pleše, glumi, a ja to ne umem. Zvezda mora da ima talenat, a ja ga nemam. Neću uspeti. Moram stoga da prekopiram kako to rade drugi“.

Zaista, pogledajte estradne zvezde, istaknute naučnike, sportiste, biznismene i druge. Mnogi među njima, ako ne i svi, uopšte se ne zadovoljavaju opšteprihvaćenim standardima i predstavama o tome kakvi treba da budu. Svaka slavna osoba ima gomilu nedostataka koji mogu da zasene svaku njenu vrlinu. Na primer, jedna ima dugačak nos, ali je smatraju lepom. Jedna uopšte nema sluha, ali se njenim pevanjem svi oduševljavaju. Druga nema glumačkog talenta, odbijali su je svi režiseri, a ona se ipak otisnula među zvezde. Ovaj je mali i debeo – koji su to kvaliteti zbog kojih ga žene toliko vole? Ovaj nije ništa naročito – šta to u njemu pronalaze? A ovaj neugledan tip – zar je moguće da je to baš

on?

Reklo bi se da se individualnost ne uklapa u pravilo „radi kao ja“. Ali, složiće se da je upravo ta činjenica neizbežan uslov za rađanje zvezde. Hrabar pojedinac narušava pravilo, pa, iako stereotipi i dalje ostaju na snazi, klatna moraju da priznaju da je to izuzetan slučaj. Sve zvezde su izuzetni slučajevi. I vaš slučaj će takođe biti izuzetak od opšteprihvaćenih stereotipa.

Možete imati predivan glas u tehničkom smislu, ali ćete ipak ostati da čamite u tami. Ili da najodvratnije pevate, ali da to činite na neki neobičan način, zbog čega će se svi oduševljavati. Takođe, možete da posedujete zadržavajuće intelektualne sposobnosti a da ipak ništa ne postignete u životu, dok će bedni trojkaš uporno razvijati svoje prazne ideje i na kraju doći do važnog otkrića. Možete imati izvanredne fizičke predispozicije, ali da nikad ne postanete sportska zvezda, dok će onaj koji se odvažio da naruši opšteprihvaćene stereotipe, povesti igru na potpuno drugačiji način i izaći kao pobednik. Neću nastavljati sa spiskom rušenja stereotipa. Princip vam je jasan. Imajte drskosti da okrenete razum ka svojoj jedinstvenoj i neponovljivoj duši. Ne plašite se da ćete narušiti stereotipe klatana.

Samo nemojte da upadnete u drugu klopku klatana. Ona mogu da vas isprovociraju da se date u trku za tuđim ciljem koji vama neće doneti ništa sem razočaranja. Šta će vam tuđi cilj? Slušajte svoju dušu, a ne razum. Duša najbolje zna u čemu možete da se istaknete kao zvezda.

U svetu klatana deluje sledeći zakon: samo pojedinci postaju favoriti, dok svi ostali moraju da izvršavaju funkcije prosečnih sledbenika i da se potčinjavaju pravilima sistema. Transurfing nema snagu da naruši taj zakon, ali će vam pomoći da ga skršite ako to poželite. Ukoliko budete iskoristili jedinstvene osobine svoje duše, klatna će biti primorana da vas uvrste u grupu favorita.

Andeo čuvar

Mnogi veruju da čovekovoj duši pomaže Andeo čuvar. Ako verujete u svog Andela čuvara, to je jako dobro i znači da on postoji. Razmišljate o njemu, uzdate se u njega, zahvalni ste mu i te misli ga čine stvarnim, u to nemojte da sumnjate. U prostranstvu varijanti sve je moguće. Ako vam tako više odgovara, može se reći da misli stvaraju nezavisan energetsko-informacioni entitet. Što ga iskrenije budete voleli i upućivali mu zahvalnost za raznorazne sitnice, Andelčić će biti sve snažniji i tako će vam više pomoći. Konačno, nije toliko ni bitno da li on postoji nezavisno, sam po sebi, ili je stvoren uz pomoć vaših misli.

Međutim, ako ne verujete u njega, u tome, takođe, nema ništa loše. Ako vam je sve potaman u životu, onda je sve u najboljem redu. Na kraju krajeva, u ono što verujemo, to i dobijamo. Iako bih, da sam na vašem mestu, ipak verovao. Jer, šta ako on ipak postoji nezavisno od vaše vere, ako vas voli, brine o vama koliko je u njegovoj moći, a vi ste ga zaboravili i odbacili? Nedostaje mu vaša ljubav, što znači da je slabašan, nema dovoljno energije i nema moć da pomogne svom štićeniku. Istovremeno, vi svoju energiju rasipate na sve strane destruktivnim klatnjima. Ona vam takođe mogu pomoći, ali samo u okviru svojih interesa. Nečije blagostanje im ništa ne znači, dok se vaš Andeo čuvar brine samo o vama.

Zamišljajte ga u bilo kom obliku: kao dete s krilima, oblak, pticu ili bilo šta drugo. To je potpuno nebitno. Sam po sebi, on nema nikakvo obliče. Vi ga oblikujete u svojoj mašti. Zato ga zamišljajte onako kako vam odgovara. Čak ga možete poistovetiti sa svojom dušom. Ako posedujete ekstrasenzorne spo-sobnosti, možete i da razgovarate s njim. Ako ih nemate, ne brinite, on će pronaći način da vas usmeri na pravi put. Najvažnije od svega je da nikada ne budete ogorčeni na njega, a pogotovo nemojte biti besni. On najbolje zna od čega treba da vas zaštiti i gde da vas usmeri zato što ste vi u poređenju s njim slepi kao krtica. Nemojte mu upućivati kritike. Vi i ne naslućujete od kakvih nevolja pokušava da vas zaštiti u skladu sa svojim mogućnostima.

Postoji priča o čoveku koji se na nebu susreo s Bogom. Bog mu je pokazao ceo njegov životni put, gde je po tragovima bilo vidljivo da je On sve vreme koračao pored

njega. Ali onda je čovek ugledao naj-teže periode svog života i na njima su bili vidljivi tragovi samo jedne osobe. Tada se obratio Bogu, prebacujući Mu: „Bože, ostavio si me kad mi je bilo teško!“ Na to mu je Bog odgovorio: „Grešiš, to nisu tvoji tragovi. Tad sam te nosio na rukama“.

Teško je preceniti ulogu Anđela čuvara. Već sama spoznaja da postoji biće koje se brine o vama i štiti vas koliko je u njegovoj moći, daje vam dodatni balans sigurnosti. Sigurnost, iz koje potom nastaje smirenje, igra vrlo važnu ulogu u čovekovom životu. Ako ste usamljeni, sa Anđelom možete da podelite svoju samoću. Ako ste tužni ili radosni, takođe. Uz sve to, Andeo čuvar ima još jednu čudesnu osobinu: za razliku od vas, na njega ne deluju sile ravnoteže.

Ako vas raduju sopstveni uspesi, onda hvalite sebe i ponosni ste, što je dobro. Bolje je hvaliti sebe nego grditi. Loša strana je u tome što se pritom stvara mali, ali ipak suvišni potencijal, pa će vam sile ravnoteže pokvariti veselje duše. Pohvaliće sebe, a nakon toga ćete napraviti grešku ili će vam se desiti neka neprijatnost. Da li to znači da ubuduće treba da strahuјete i da svojim uspesima treba krišom da se radujete?

Postoji jedan način koji nam omogućava da uživamo u radosti i gordosti a da pritom ne stvaramo suvišni potencijal. Podelite svoju radost i gordost sa Anđelom čuvarom. On se takođe brinuo o vama i pomagao vam. Zaslužuje pohvale i zahvalnost. Kada se radujete svojim uspesima i ponosni ste na sebe, setite se Anđela i radujte se zajedno s njim. Popričajte s njim. Pohvalite ga i zahvalite mu se. Bolje je da hvalite njega, nego sebe. Ne treba da se pretvarate, iskreno mu dajte pravo na nagradu. Time ništa ne gubite; ostvarili ste svoje, a sada pohvalite Anđela i zahvalite mu se.

Mislite o tome kako je on zaslužan za vaš uspeh. Šta se pritom događa? Vaš suvišni potencijal gordosti se umanjuje. Istovremeno, bez straha, u duši ostavljate mesto za radost. Uživajte u radosti. Radost zadržite za sebe, a gordost predajte Anđelu. Potpuno je jasno da vašu zaslugu нико neće preoteti.

Umesto da stvarate suvišni potencijal gordosti, ili zahvaljujete klatnu koje vas je usrećilo, bolje je da nagradu i zahvalnost poklonite svom Anđelu. On od vas ne traži energiju, ali mu je ona potrebna. Ukoliko smatraste da ste dobili pomoć od klatna, možete se zahvaliti i njemu, to nikome neće naškoditi. Ali klatno ionako uvek dobija deo vaše energije,

ono nikad ništa ne daje besplatno. Samo ne zaboravite na svog Andjela. Stalno mu napominjite da ste mu zahvalni i da ga volite. On će tako osnažiti i stostruko vam se odužiti.

Futrola za dušu

Vaša duša je došla na svet prepuna poverenja i nadanja, široko otvorenih očiju. Ali klatna su je odmah ščepala u svoje ruke usađujući joj objave da je ovde niko nije čekao, da joj se niko ne raduje i da mora da obavi prljav i težak posao kako bi zaslužila i najmanje parče hleba. Naravno, ne rađaju se svi u siromaštvu, ali i bogataši imaju svoje probleme, samo druge vrste. U svetu klatna bogataši pate podjednako kao i siromašni.

Vaša duša nije došla u materijalni svet da bi patila. Ali klatnima odgovara kad borba za mesto pod suncem postane pravilo. Kao što znate, klatno koje je stvoreno zajedničkim mislima i delovanjem grupe ljudi, započinje samostalno da živi u skladu sa zakonima energetsko-informacione strukture. Posredstvom energetsko-informacione razmene ono sledbenike potčinjava svojoj volji i primorava ih da razmišljaju i deluju u skladu s njegovim interesima. Ljudi daju energiju klatnima kad ispoljavaju nezadovoljstvo, bes, strah, kao i kad učestvuju u bitkama klatana.

Navikli smo da živimo u svetu klatana, gde se ugnjetavanje, neprijateljstvo, konkurenacija, ratovi i mnogi drugi suparnički odnosi smatraju normom. Ne možemo da shvatimo kako je sve to nenormalno i kako može da bude drugačije. Pogledajte na svet s tačke gledišta modela klatana; setite se svih manifestacija njihove nezasite žudnje za energijom i zamislite kakav bi mogao da postane svet kada bi se oslobođio klatana. Ako ne dolazi do energetsko-informacione razmene, to znači da nema ni struktura koje pokušavaju da ukradu tuđu energiju i izazivaju suparništvo. Teško je to zamisliti, ali se sa sigurnošću može tvrditi da bi u takvom svetu bilo jako puno sreće i jako malo patnje. U takvom svetu bi bilo dovoljno prirodnih bogatstava i mogućnosti za sve.

Usađeno nam je u glavu da su borba za opstanak i prirodna selekcija neophodni i normalni procesi koji doprinose razvoju života. Da, ti procesi zaista omogućavaju razvoj agresivnog sveta. Međutim, prirodna selekcija uopšte nije neophodan uslov za životni razvoj. Život bi mogao da se razvija u skladu sa drugim, humanijim zakonima.

Prirodna selekcija u svetu klatana odvija se po negativnom scenariju u skladu s kojim biva uništen onaj kome je loše. Selekcija dejstvuje po metodu potiskivanja i

uništavanja. Da li vam je nekad palo na pamet kako bi mogao da postoji i drugačiji, pozitivni scenario? U skladu s takvim scenarijom, preživljava onaj kome je dobro. Ta dva scenarija se po svom usmerenju razlikuju isto onoliko koliko se negativna energija razlikuje od pozitivne. Možemo da tvrdimo kako u prirodnoj selekciji deluje i jedan i drugi scenario. Ali, osim toga, dominantan faktor je upravo negativnost: umire onaj kome je loše. U svakom slučaju, klatna su u svetu ljudi uspostavila okrutniji poredak nego u prirodi.

Borba za preživljavanje u prirodi nema tako žestok i agresivan karakter kao u svetu ljudi. Klatna koja deluju u svetu ljudi su daleko jača i agresivnija od klatana u prirodi. Činjenica je da u prirodi neko uvek pojede nekoga, što ne znači da se u prirodi stalno vode ratovi. Lav će pojesti kravu isto kao što će krava jesti travu. Životinje i biljke nemaju predstavu o važnosti i zato nema narušavanja ravnoteže. Važnost je osobina koja je karakteristična samo za ljude. Posmatrajući prirodne pojave iz perspektive važnosti, normalnu koegzistenciju živih bića čovek tumači kao okrutnu borbu.

Čak i borba za teritoriju i partnere u životinjskom svetu ima strog nominalni karakter u poređenju s neprestanim ratovima koje vode ljudi. Životinje vrlo retko jedne drugima nanose telesne povrede ukoliko se ne radi o lov. U većini slučajeva, svaka svađa se rešava u korist onoga koji glasnije rikne i strašnije pokaže zube. Ali i ako dođe do krvoprolića, šta da se radi – šape su teške. Ljutnja i mržnja nisu svojstvene životinjama. Takođe ne postoje ni hrabrost i kukavičluk, već samo nagon za samoodržanjem. Hrabri vukovi i kukavički zečevi postoje samo u čovekovoj mašti.

Svet ne možemo da promenimo ni na koji način. Prinuđeni smo da se pomirimo sa onim što ne zavisi od nas. Brojna ograničenja i uslovljavanja bukvalno nam zatvaraju dušu u futrolu. Razum, koji je zahvaćen uslovljenostima, postaje tamničar duše i ne dopušta joj da realizuje svoje sposobnosti. Čovek je jednostavno primoran da se ponaša onako kako od njega zahteva svet klatana: da ispoljava nezadovoljstvo, žesti se, oseća strah, takmiči se i bori. Čovekove misli i ponašanje su uslovljeni njegovom zavisnošću od klatana. Kao što ste se već uverili u prethodnim poglavljima, takva uslovljenost oduzima čoveku energiju, podiže protiv njega sile ravnoteže i odvlači ga prema lažnim ciljevima. Povrh svega, spoljašnja namera deluje kao realizacija najgorih očekivanja. Čovek bi možda i bio voljan da se osloboди uslovljenosti i zavisnosti, ali ne zna kako to da učini.

Sada vam je jasno da se *vlast klatana održava na osećaju važnosti i nesvesnosti*.

Čovek nesvesno reaguje na njihove provokacije. On se mahinalno prepušta teskobi, strahu, nervoziji; po navici ispoljava nezadovoljstvo i bes; s lakoćom to-ne u uninije (stanje najdublje potištenosti, teskobe na duši - prim.prev.), prepreke ga primoravaju da se napreže iz sve snage. Čovek živi kao u snu, potčinjavajući se scenariju koji su mu nametnula klatna, a nije svestan da scenario može da uzme pod svoju kontrolu. Čini mu se da od nje-ga malo šta zavisi. Važnost uvlači čoveka u igru klatana, a nesvesnost mu oduzima poslednju mogućnost da na neki način utiče na scenario. Pravila igre diktiraju klatna.

Kao što vidite, prinuđen sam da više puta ponavljam jedno te isto jer, bez obzira na očiglednost, sva ova rasuđivanja je teško shvatiti i osetiti. Naš ustaljeni pogled na svet, formiran klatnima, snažno se ukorenio u našoj svesti. Iz futrole uslovlijenosti moći ćete da se izvučete ako budete sledili principa Transurfinga. Vlast klatana je velika, ali ona vam neće smetati ako se odreknete važnosti i svesno iskoristite *pravo da birate i određujete scenario*.

Klatnima je isplativo da drže ljude pod kontrolom. Ona slede isključivo svoje ciljeve, dok je čovek za njih samo instrument, sredstvo, marioneta. Vaša duša je došla na svet kao na svetkovinu i zato je priuštite sebi. Jedino vi odlučujete o tome da li ćete ceo život proćerdati na rad u korist tuđeg klatna ili ćete živeti za sebe, zadovoljni. Ako izaberete svetkovinu, znači da je potrebno da se oslobođite klatana koja vas okivaju i da pronađete svoj cilj i svoja vrata.

Vaš razum mora da shvati: niste primorani da koračate na uzici destruktivnih klatana. Ujedinite razum i dušu i dobićete sve što vam duša želi, u doslovnom i prenesenom smislu. Potrebno je samo da se oslobođite od klatana i da otklonite raskorak između duše i razuma. Dopustite sebi luksuz da budete dostojni najboljeg.

Ne verujte onima koji vam sugerišu kako ste obavezni da se trudite za tuđu sreću. Ne verujte onima koji vam dokazuju da se na svetu sve dostiže samo upornim trudom. Ne verujte onima koji pokušavaju da vam nametnu tešku borbu za mesto pod suncem. Ne verujte kad vam ukazuju na mesto koje vam pripada. Ne verujte kad pokušavaju da vas uvuku u sektu ili zajednicu gde je potreban „vaš doprinos za opštu stvar“. Ne verujte kad vam govore da ceo život morate biti siromašni jer ste se tako rodili. Ne verujte kada vam sugerišu da su vaše mogućnosti ograničene.

Predstoji vam da se uverite da klatna neće odustati tako lako. Čim se u vama pojave klice odlučnosti, ona će namestiti situaciju u kojoj će pokušati da vas ubede kako su vaše mogućnosti ograničene. Čim se osetite sposobnim da birate i određujete scenario igre, klatna će se potruditi da vam pokvare planove. Čim osetite spokojstvo i sigurnost, pokušaće da vas upecaju. Ne nasedajte na provokacije i ne dopuštajte im da vas izbace iz ravnoteže. Neka vam važnost bude na najnižem nivou, a dejstva svesna. Od vas se ne očekuju snaga i izdržljivost, već samo svesna namera da važnost održite na nuli.

U toj igri vaše mogućnosti su ograničene jedino ličnom namerom, a mogućnosti klatana su ograničene jedino nivoom vaše važnosti i svesti. Zapamtite: ako ste prazni, ona nemaju za šta da vas zakače; ako ste svesni smisla igre, ne mogu da vam nametnu scenario. Ukoliko su uspela da vas razočaraju, iznerviraju, izbace iz ravnoteže, znači da treba da se osvrnete oko sebe i shvatite u čemu ste prekoračili nivo važnosti.

Promenite svoj odnos prema onome što vas je izbacilo iz ravnoteže. Potrudite se da shvatite da važnost nije potrebna vama, već klatnima. Futrola za dušu je napravljena od osećaja vaše važnosti. Ničemu nemojte da pridajete značaj. Mirno i bez navaljivanja uzmite ono što vam pripada. Ako vam ne polazi za rukom, nemojte pridavati značaj ni tome – klatna samo to i čekaju, da klonete duhom. Ako vas je nešto uzrujalo, poništite njegovu važnost. Budite svesni da je to samo igra klatana. Baš igra, a ne bitka, zato što su po svojoj suptilnosti klatna slična glinenim lutkama.

U pitanju je okrutna igra koja računa na čovekovu slabost. Čim popustite i uvećate osećaj važnosti, odmah ćete izgubiti. Ali ako je važnost na nuli, klatna će se stropoštati u vašu prazninu. Glinene lutke će se raspasti. Snagu ćete izvlačiti upravo iz spoznaje da shvatate pravila igre. Čim primetite da klatna pokušavaju da vas potkače i izbace iz ravnoteže, nasmejte se u sebi i neumoljivo poništite važnost. To će vam postepeno preći u naviku. Osetiće snagu i shvatiti da možete sami da određujete scenario igre. Odnoseći pobedu u igri s klatnima, dobićete slobodu izbora.

Frejle

Sve do sada smo govorili o tome da sektori prostranstva varijanti poseduju određene karakteristike, odnosno parametre. Da bismo uprostili, dogovorili smo se da ćemo te karakteristike smatrati frekvencijama. Ako se frekvencija vašeg odašiljanja misli, uz uslov jedinstva duše i razuma, podudara s frekvencijom određenog sektora, snaga spoljašnje namere ostvaruje prelaz. Drugim rečima, scenario i scenografije tog sektora se materijalizuju u sloju vašeg sveta.

Duša svakog čoveka poseduje i jedinstveni individualni skup parametara – *frejle duše*. Zbog jednostavnosti modela, frejle čovekove duše ćemo smatrati njegovom karakterističnom frekvencijom. Frejle jedne osobe razlikuje se od frejle druge isto kao što se razlikuju forme snežnih pahuljica, koje su neponovljive. *Frejle karakteriše individualnu suštinu čovekove duše*.

Nema smisla produbljivati ovu definiciju. Možemo samo da nagađamo šta ona predstavlja, budući da se frejle ne pojavljuje otvoreno, već je skrivena pod maskama razuma koje, na ovaj ili onaj način, poseduje svaka osoba. Nesporno je samo to što u svakom od nas postoji individualna i neponovljiva suština. Možete da opišete karakter, navike, manire, spoljašnji izgled poznate osobe, ali iza svih tih karakteristika stoji jedna integralna slika koja vam je jasna bez reči. Baš tu individualnu suštinu, koja je jasna bez reči, nazvaćemo *frejle*.

Možda ste susretali osobe koje zrače ne-objasnjivim šarmom. Interesantno je da one čak ne moraju da imaju privlačan spoljašnji izgled. Međutim, čim započnete razgovor s njima, odmah zaboravljate na njihove fizičke nedostatke i u potpunosti se predajete njihovom šarmu. Međutim, na pitanje u čemu je tajna tog šarma, možemo samo da promrmljamo kako „nešto ima u njima“, jer ne pronalazimo drugo objašnjenje. Takvi ljudi se vrlo retko sreću. Ako u vašem okruženju nema takvih osoba, potražite ih među zvezdama šou-biznisa. Glavno obeležje takvih ličnosti je izuzetna lepota i šarm koji kao da im izviru iz dubine duše. Nije posredi lepota lutke i to će vam odmah biti jasno. Lepota „lutke“ samo spolja odgovara zahtevima postavljenih standarda.

Dakle, s tačke gledišta frejle, tajna očaravajuće lepote se uopšte ne krije u tome što

čovek poseduje duševnu lepotu ili neke naročite duševne kvalitete. Moraćete da prihvate (ili ne, ako želite) još jedan paradoksalan zaključak Transurfinga: ne postoji ono što nazivamo duševnom lepotom, već jedino harmonijom između duše i razuma.

Kad čovek ne voli sebe, nezadovoljan je sobom, obavlja posao koji ne voli, kad mu je um u konfuziji i u raskoraku s dušom, on ne može da bude očaravajuće lep. Svaki konflikt između duše i razuma odražava se na spoljašnji izgled i čovekov karakter. Međutim, kada je čovek zadovoljan sobom, voli sebe, živi zadovoljno, bavi se poslom koji voli, tada iz njega zrači unutrašnja svetlost.*To znači da se razum naštimovalo na frejle duše.*

Jedinstvo duše i razuma izjednačuje čovekovu mentalnu energiju sa prirodom spoljašnje namere. Zadovoljstvo sobom, ili harmonija između duše i razuma, takođe stvara nešto slično. Duševni mir rasplamsava unutrašnju svetlost koja dušu podseća na njenu istinsku prirodu i zato lepotu harmonije ljudi doživljavaju kao šarmantnost ili lepotu duše. Takva lepota izaziva i skrivenu zavist: „Šta to radiš, pa tako svetliš?“

Duša se oseća prijatno kada je razum ne guši u njenoj futroli, već je neguje kao ružu u stakleniku, kad joj se divi, savesno brine o njoj i svakoj njenoj latici dopušta da se slobodno rastvori. To je onaj redak slučaj koji obično nazivamo *srećom*.

Frejle može da bude hobи, ushićenost nekim aktivnostima i svim onim što se obavlja s ljubavlju i zadovoljstvom. Često strune frejle dugo čute. Ponekad neki znak natera strunu da zasvira i to može da bude slučajno dobačena opaska, koja iz nekog razloga dotakne dušu. Ili, npr., nešto što ugledate i odmah vam privuče dušu nekim posebnim magnetizmom. Nerazgovetna svesna privlačnost uskoro će se ponovo ispoljiti. Reč je o dejstvu spoljašnje namere duše. Ali budući da je u pitanju nejasna težnja, ni spoljašnja namera ne deluje usmereno. Potrebno je da oslušnute ono što duša ima da vam kaže kako bi je razum podržao. Tada se može uloviti spo-ljašnja namera i brzo postići željeno.

Šta je ono što razumu smeta da uspostavi odnos s dušom? Isti onaj osećaj važnosti i isti naši stari poznanici – klatna. Oni nameću ljudima lažne ciljeve i vrednosti. Kako je već rečeno, klatna postavljaju standarde lepote, uspeha i blagostanja. Unutrašnja i spoljašnja važnost teraju čoveka da upoređuje sebe s tim standardima. Naravno, razum pronalazi gomile nedostataka i počinje sebe, a time i dušu, aktivno da mrzi. On isprobava na sebi najrazličitije maske pokušavajući da frejle naštimume na određene standarde. Po pravilu, iz

toga ne može da nastane ništa dobro. Konačno, nesklad između duše i razuma se još više produbljuje. O kakvom onda duševnom miru može da se priča! Razum svoju ružu zaliva samo prekorima i nezadovoljstvom, a ona sve više vene.

Razum kreće u potragu za blagom bilo gde, samo ne u svojoj duši. Klatna glasno i zavodljivo dozivaju, a duša tiho i stidljivo pokušava da izrazi svoje sposobnosti i sklonosti. Razum ne sluša dušu, već pokušava da promeni frejle. Naravno, iz toga neće proizaći ništa dobro. Na kraju se duša i razum usklađuju kad je reč o odbacivanju svojih prividnih nesavršenosti. Budući da se nesavršenstvo bukvalno materijalizuje, spoljašnja namera munjevito premešta čoveka na linije života gde se netrpeljivost produbljuje.

Razum veruje da će, ako navuče korektivnu mas-ku, moći da se prilagodi utvrđenom standardu. Kao što shvatate, to je besmislen pokušaj da se sustigne opseна. Umesto da iskoristi dragocenu neponovljivost svog frejle—a, čovek slepo udara o staklo prateći tuđi uspeh. Ali uspeh zvezde se dogodio upravo naštimavanjem razuma na frejle njene duše. Lovac na opsenu ništa ne postiže, već oseća još veće nezadovoljstvo sobom. Ako je nezadovoljan sobom, čovek nikada neće dospeti na linije života gde je zadovoljan. Parametri njegovog odašiljanja odgovaraju linijama života na kojima će biti još više razloga za nezadovoljstvo.

Takvu besmislenu igru klatna nameću ljudima. Međutim, ta igra ima određeni smisao za klatna budući da su nezadovoljstvo i otpor njihova omiljena energetska hrana. Kako naštimovali razum na frejle duše? Jedini način je da ubedite razum u to da duša, pre svega, zaslužuje ljubav. *Prvo treba zavoleti sebe, a tek onda obraćati pažnju na vrline drugih ljudi.* Ne treba brkati ljubav prema sebi sa samoljubljem, samozaljubljeničušću i samozadovoljstvom. Samozadovoljstvo ima za posledicu uzdizanje sebe nad drugima, čime se stvara najopasniji suvišni potencijal. Voleti sebe znači spoznati svoju jedinstvenost i prihvati sebe onakvim kakvi jesmo, sa svim nedostacima. Vaša ljubav prema sebi ne sme da bude uslovljena, jer će se pretvoriti u suvišni potencijal. Zar ne zaslužujete da jednostavno volite sebe? Jer, vi jedino sebe i imate.

Ako je čovek daleko odmakao u borbi sa svojim frejle, biće mu teško da tek tako zavoli sebe. „Kako mogu da zavolim sebe kad se ne dopadam sebi!“ Pogledajte stanovište razuma: „Kada se budem dopadao sebi, onda će i voleti sebe“. To je čist suvišni potencijal

koje je stvorila povećana unutrašnja i spoljašnja važnost. Spoljašnja važnost u smislu kad nečiji postavljeni standardi za nas postaju nesporna istina. Možda preterano cenimo tuđe vrline? Unutrašnja važnost se ogleda u tome što primoravamo sebe da pratimo tuđe standarde. A ko je rekao da sam gori od njih? Ja i samo ja. Da li je moje samopoštovanje prenisko?

Da biste zavoleli sebe, odgurnite s pijedestala spoljašnju važnost i prestanite da se klanjate tuđim standardima. Ko vas sprečava da izgradite sopstvene standarde? Neka drugi trče za vašim standardima. Snizite svoju unutrašnju važnost i osloboinite se. Niste obavezni da sledite tuđe standarde i usklađujete se s njima. Trebalo bi da uvek budete svesni da važnost nije potrebna vama, već klatnima. Kad celokupnim razumom budete zavoleli svoju dušu, spoljašnja namera će vas preneti na linije života gde ćete biti potpuno zadovoljni. Ako se, bez obzira na sve, ipak dopadnete sebi, uspećete da obmanete spoljašnju nameru i otkrijete vrline o kojima i ne slutite. Kad budete zračili samozadovoljstvom, spoljašnja namera će vas preuzeti i preneti na linije gde ćete zaista imati čime da se ponosite.

U jednoj zapovesti se kaže: „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“. Iz nekog razloga svi obraćaju pažnju na potrebu da vole bližnjeg svog. Ali, u zapovesti se podrazumeva da inicijalno treba da imamo ljubav prema sebi. Napustite igru koju nameću klatna i od danas volite sebe. Kupite svoju omiljenu poslasticu i priredite svečanost. Brižljivo vodite računa o sebi. Neko će možda zlurado dodati: „Prepustite se svojim slabostima, ružnim navikama...“ To je demagogija klatana i mislim da nema potrebe započinjati diskusiju s njima. I sami shvatate šta podrazumeva ljubav prema sebi. Slabosti i ružne navike u čoveku indukuju upravo klatna.

Gral ne treba tražiti u džunglama. Sveti Gral se nalazi unutar vas – to je frejle vaše duše.

Jedinstvo duše i razuma

Duša dolazi na svet i s poverenjem pruža dečje ručice. Ali se zatim ispostavlja da je svet pod opsadom klatana koja su ga pretvorila u džunglu. Ona odmah pokušavaju da nametnu duši kako je ovde niko nije čekao, već svako mora da se bori za svoje mesto i plati klatnima danak. Naivnu i iskrenu dušu odmah žele da postave na svoje mesto. Sugerisu joj da njene želje nikoga ne zanimaju, da je na svetu više patnje nego radosti, da se praznici priređuju samo određenim danima, da se za komad hleba treba uporno boriti. I to je to... čovek se snuždi i potišteno lije suze. Ili postaje sve ogorčeniji. Oseća kako je to pogrešno, nepravedno! Ježi mu se koža. Njegovoj duši se čini kako postoji samo jedan izlaz: da tužno luta putem koji su joj nametnula klatna ili da očajnički grebe kako bi se izborila za svoje.

Klatna okupiraju čovekov razum na svim nivoima – mentalnom, emocionalnom i energetskom. Njegov uobičajeni pogled na svet i reakcije oblikuju upravo klatna. On razmišlja i postupa onako kako je njima korisno. Duša sledi razum i upa-da u futrolu uslovljenosti. Ta uslovljenost se ogleda bukvalno u svemu. Čovek je primoran da se pomiri s brojnim ograničenjima i da ispunjava ulogu koja mu je dodeljena u nametnutoj igri. U takvim okolnostima se duša postepeno potiskuje u drugi plan, a razum preuzima uzde u svoje ruke.

On vodi dušu kao malo, budalasto dete: „Ja bolje od tebe znam šta treba da se radi, a od tvog glupog blebetanja nema nikakve koristi“. Kod većine ljudi duša se pretvorila u uplašeno i obespravljeni biće koje je saterano u čošak, tužno posmatrajući šta čini pomahnitali razum. Ponekad se dogode trenuci u kojima su duša i razum u saglasju i tad duša peva, a razum zadovoljno trlja ruke. Međutim, to se retko događa. Najčešće se jedinstvo duše i razuma postiže kroz neprijateljstvo, strah i mržnju.

Duša nema pravo glasa po pitanju izbora. Razum se obraća duši kao detetu što u prodavnici želi igračku koja mu se dopala. Odgovori razuma su najčešće standardni. Na primer: „Mi za to nemamo novca“. I tako se mašta uništava u začetku.

Pogledajte šta se događa. Detetu je igračka potrebna odmah. Ako zaista ne možete da mu je priuštite, nema ničeg nenormalnog u tome da ga odbijete. Jer, duša je spremna da

sačeka! Međutim, um sa samopouzdanjem tipičnim za idiota daje konačnu presudu: „Nemamo novca“. Stoga ispada da je mašta zapravo nedostižna.

Razum sledi logiku koju su mu nametnula klatna, a njima odgovara da sledbenike drže na uzici – da im ne dopuste čak ni slobodu u izbora snova. Duša uopšte ne poseduje logiku, ona sve bukvalno shvata. Razum tvrdi da nema nov-ca. Ali duša ne traži novac već igračku! Tvrdeći da nema novca, razum postavlja zabranu na igračku (to je nerealno i teško ostvarivo), pa duši preostaje da se povuče u sebe i da igračku više i ne pominje. Tako se snovi sahranjuju.

Razum ne zamišlja na koji način može da ostvari san i zato ga ne pušta u sloj svog sveta – jer u životu sve mora da bude logično i jasno. A bilo je potrebno samo odobriti igračku, pa bi se spoljašnja namera pobrinula za to kako obezbediti novac za nju. Međutim, ustaljeni pogled na svet, koji su oblikovala klatna, takva čuda ne dopušta. *Sloboda izbora sledbenika nikako nije u interesima klatna.*

Čovek pogrešno percipira racionalni pogled na svet kao nepromenljiv zakon. Ipak, taj zakon je „lažnjak“ i može biti „hakovan“. U našem životu se često dešavaju neobjasnjava „čuda“. Pa, zašto onda ne bismo jedno od tih čuda pustili u njega? Potrebno je samo da dopustimo sebi da imamo ono što duša želi. Ako skinete sa sebe paučinu predrasuda i ograničenja kojima su vas obmotala klatna, najiskrenije poverujete da ste dostojni svojih snova i dopustite sebi da imate ono što želite, to ćeće i dobiti. Dopustiti sebi da *imamo* glavni je uslov za ispunjenje želja.

Postoje i drugi odgovori koje razum može da uputi duši u prodavnici: „Gluposti! Ja najbolje znam šta ti je potrebno. Nije to za nas, mi smo obični ljudi. To je nerealno. Nije to za svakoga. Nemaš za to talenat, niti sposobnosti. Treba da živimo kao svi“. I tako dalje. Kad takva rasuđivanja ne bi bila posledica uticaja klatana, mogli bismo da okrivimo razum za neverovatnu tupost. Ali hajde da se nadamo da će se on, čitajući ove redove, ipak trgnuti s močvarnog dna i shvatiti svu apsurdnost svojih „razumnih“ argumenata.

Razum bez duše može vrlo malo toga da uradi. Udruženi su sposobni za sve jer njihov spoj stvara moćnu silu – spoljašnju nameru. *Razum upravlja unutrašnjom namerom, a duša spoljašnjom.* Međutim, duša ne može svrsishodno da upravlja spoljašnjom namerom. Kad se duša i razum sliju u jedno, tad mogu da upravljaju spoljašnjom namerom i mogu se

iskoristiti za postizanje postavljenih ciljeva.

Sve što vam se čini teško ostvarivim ili nerealnim zaista je teško ostvarivo u uskim granicama mogućnosti unutrašnje namere razuma. A ko to negira? Ma kakav cilj sebi postavili, ja će se složiti da je njegovo dostizanje teško u granicama racionalnog pogleda na svet. Ali ne treba da odustajete od svojih snova zato što su tamo neki naduveni autoriteti dali sebi za pravo da određuju šta je realno, a šta nije. Iskoristite i vi svoje pravo da imate sopstveno čudo.

Tajna sreće podjednako je jednostavna kao i tajna nesreće. Stvar je samo u jedinstvu ili raskoraku između duše i razuma. Što je čovek stariji, taj raskorak je veći. Razum se potčinjava uticaju klatna, a duša postaje nesrećna, U detinjstvu se duša još uvek nada da će dobiti svoju igračku, ali s vremenom se ta nada gasi. Razum stalno pronalazi nove potvrde za to da su snovi teško ostvarivi i odgađa njihovu realizaciju za kasnije. To odgađanje obično traje čitav vek. Život se približava kraju, a maštanja ostaju da leže u prašnjavom sandučetu.

Za postizanje jedinstva duše i razuma neophodno je da odredite pre svega u čemu konkretno treba da bude dostignuto to jedinstvo, odnosno da odredite svoje ciljeve. Bez obzira na pri-vidnu očiglednost, ovo pitanje uopšte nije trivijalno. Ljudi po pravilu tačno znaju šta ne žele, ali im je teško da formulišu svoje stvarne želje. To se objašnjava time što klatna teže da potčine ljude svojim interesima i da im nametnu lažne ciljeve. Nema govora ni o kakvom jedinstvu duše i razuma ako razum juri privlačnu opsenu, a duša želi nešto sasvim drugo.

Osim toga, ljudi su toliko zauzeti i zabrinuti obavljanjem različitih zadataka za klatna, da jednostavno nemaju vremena da sednu i na miru razmisle o svojim istinskim željama. Za to je potrebno izdvojiti vreme i setiti se ka čemu je duša težila u detinjstvu. Šta joj se dopadalo, šta je želela, šta ju je stvarno privlačilo i šta je ono čega je vremenom morala da se odrekne. Zapitajte se: da li vas istom snagom privlači vaš nekadašnji cilj? Razmislite šta je ono što zaista želite. Možda je taj cilj lažan? Da li to zaista želite celim bićem ili samo hoćete da to želite?

Kad razmišljate o svom cilju, potrebno je da stresete unutrašnju i spoljašnju važnost. Ako je spoljašnja važnost preterano visoka, cilj će vas fascinirati svojom

prestižnošću, kao i nedostupnošću. Možda ste se upečali na udicu klatna? Ako vam je povišena unutrašnja važnost, može vam se činiti da je cilj izvan granica vaših mogućnosti. Cilj ponovo fascinira svojom nedostupnošću. Ali da li vam je to zaista potrebno?

Kad razmišljate o cilju nemojte da razmišljate o prestižnosti. Odgurnite cilj s pijedestala nedostupnosti. Na taj način ćete umanjiti spoljašnju važnost. Razmišljajući o cilju, ne razmišljajte o sredstvima za njegovo postizanje. Time ćete odbaciti unutrašnju važnost. Razmišljajte samo o svom komforu. Kada je cilj postignut, da li vam je zaista dobro ili vam na duši ipak leži teret? Sumnja u realnost da se dostigne željeno još uvek ne znači da to nije bilo potrebno. Najvažnije je da, razmišljajući o željenom cilju, vaša duša peva. Bez obzira na njegovu privlačnost, ako vas nešto tišti, znači da cilj može da bude lažan. Na svim ovim pitanjima ćemo se detaljnije zadržati u sledećem poglavljju.

Ako nemate određen cilj i ništa ne želite, znači da imate nedovoljno energije, ili je vaš razum definitivno saterao dušu u futrolu. U prvom slučaju možete da povećate životni tonus tako što ćete se posvetiti brizi o zdravlju. Možda čak i ne znate šta znači imati dobro zdravlje. Uz dobro zdravlje život predstavlja zadovoljstvo i sve želite odmah i odjednom. Duša ne može a da ništa ne želi, jer je za nju ovaj život jedinstvena prilika.

U drugom slučaju imate samo jedan izlaz – da zavolite sebe. Možda ste se suviše posvetili brizi o drugima? Postavite sebe na prvo mesto. Drugi od vas neće dobiti ništa dobro ako je vaša duša gurnuta u drugi plan. Predajući celog sebe služenju drugima, čak i bliskim ljudima, ili klatnima, besmisleno ćete pročerdati život. On vam nije dat da biste nekome služili, već da biste sebe realizovali kao ličnost. Zatvarajući dušu u futrolu, stvarate snažan suvišni potencijal skrivenog unutrašnjeg nezadovoljstva koje će se izlivati u raznoraznim nesrećama kroz koje ćete prolaziti vi ili vaši najmiliji. Činiće vam se da ljudima želite dobro, a zapravo će im sva ta briga samo škoditi.

Brižljivo vodite računa o sebi; odnosite se prema sebi s poštovanjem i pažnjom. Tada će se vaša duša ogrejati i raširiti svoja krila.

Ne verujte nikome ko vam kaže da je za uspeh potrebno da promenite sebe. Sigurno ste već imali priliku da čujete nešto slično, zar ne? To je omiljeni recept klat-na. Navodno, ako u nečemu nemate uspeha, znači da treba da radite na sebi. Sa stanovišta klatna, na koji to način treba da se promenite? Da okrenete leđa sebi, suočite se s klatnima i

sledite pravilo „radi kao ja“ da biste zadovoljili njihove zahteve i postupali u njihovom interesu. A da biste promenili sebe moraćete da se borite protiv sebe. O kakvom jedinstvu duše i razuma može biti reči ako ne prihvivate sebe, ne volite sebe i borite se protiv sebe? Duša neće prihvati lažne ciljeve, ona ima svoje sklonosti i potrebe. Jureći za lažnim ciljevima nećete ništa postići, ili čete, ako i postignete, shvatiti da vam to nije potrebno.

Transurfing nema nikakav odnos prema klatnima i zato vam nudi sasvim suprotan put. Ne menjajte sebe, već prihvatile sebe. Okrenite se od ljuštare koju vam nameću klatna i usmerite razum ka svojoj duši. Slušajte ono što vam ona govori, svesno odbacite važnost, dopustite sebi da imate i dobićete sve što želite.

Da biste ujedinili dušu i razum, morate češće da obraćate pažnju na stanje duševnog mira. Osećate se prijatno ako vas u određenom trenutku ništa ne brine, ne tišti, kada se osećate ugodno i smireno. Duševna nelagodnost signalizira suprotno: osećate nejasnu teskobu, nešto vas tišti, nečega se plašite, osećate se pokunjeno, na duši osećate neko breme. Kada se slični osećaji vidljivo manifestuju i kad vam je jasno odakle potiču, znači da se radi o nespokojstvu uma. On po pravilu zna šta ga plaši, uznenimira i tišti. U takvom slučaju se možete osloniti na njega i on će vam poslati rešenje.

S duševnim nemicom stvari su komplikovanije jer se on ispoljava prikriveno, kao maglovit predosećaj. Razum tvrdi da je sve sjajno, baš kako treba, da nema razloga za uznenirenost. Ipak, bez obzira na razložne argumentacije, nešto vas tišti. Upravo je to *šum jutarnjih zvezda*. Nije teško čuti glas duše. Potrebno je samo da na njega obratite pažnju. Glas razuma i njegova logička rasuđivanja vrlo su bučni i čovek ne poklanja značaj maglovitim i nejasnim predosećajima. Zaokupljen svojom logičkom analizom i prognoziranjem događaja razum nije u stanju da oslušne osećaje duše.

Kako biste naučili da osluškujete šum jutarnjih zvezda, izgradite naviku da *obraćate pažnju na stanje duševnog mira*. Svaki put kad treba da donesete odluku, prvo saslušajte glas razuma, a zatim osećaje duše. Čim razum doneše odluku, duša na nju reaguje pozitivno ili negativno. U poslednjem slučaju čete imati nedefinisan osećaj duševne nelagodnosti.

Ako ste zaboravili da na vreme obratite pažnju na stanje duševnog mira, pokušajte da se kasnije setite šta ste tad osećali. Kada ste doneli odluku, imali ste neki osećaj. U tom

trenutku je razum bio toliko zaokupljen analizama, da nije mario za osećaje. Prisetite se kakav je bio taj prvi letimičan osećaj. Ako je bio tegoban, dok je razum u pozadini optimistično rasuđivao, to znači da je duša jasno rekla „ne“.

U kojoj meri možemo da verujemo predosećajima duše? Ako predosećate određeni događaj koji bi trebalo da se desi, ne morate obavezno u to da verujete. Nemoguće je garantovati da će razum pravilno protumačiti informaciju duše. Jedina pouzdana interpretacija je stanje duševnog mira nakon što je razum doneo odluku.

Stanje duševnog mira i dalje nije garancija da je duša rekla „da“. Možda samo nema odgovor. Ali kad duša kaže „ne“, to ćete osetiti sasvim opipljivo. Kao što vam je poznato iz prethodnih poglavlja, duša može da vidi sektore prostranstva varijanti koji će biti realizovani u slučaju da se odluka razuma sprovede u dejstvo. Ona vidi rezultate i izražava svoj odnos, pozitivan ili negativan. Uglavnom, na sopstvenom iskustvu se možete uveriti u to da kad duša kaže „ne“ – uvek je u pravu.

Na taj način, u situacijama kada je potrebno doneti odluku, imaćete pouzdan kriterijum istinitosti – stanje duševne (ne)prijatnosti. Ako duša kaže „ne“, a razum kaže „da“ – hrabro odustanite ukoliko je to moguće. Duša ne može sebi da želi zlo. Ali ako razum kaže „treba i mora“, postupajte u zavisnosti od okolnosti. U životu ponekad moramo da se pomirimo s neizbežnim. U svakom slučaju, kriterijum duševne neugodnosti donosi jasnost i određenost pitanja kod kojih dolazi do ljudskog tasova na vagi.

Kad dostignete sklad duše i razuma po pitanju odabranih ciljeva, preostaje vam da postignite jedinstvo u odlučnosti *da imate i delujete*. Unutrašnja namera razuma mora da se ujedini sa spoljašnjom namerom duše. Ako delujete u okvirima unutrašnje namere, a pritom je spoljašnja namera usmerena u istom pravcu, smatrajte da vam je cilj već u džepu. Ukoliko je unutrašnja namera neodređena i ne možete jasno da zamislite na koji način možete da dostignete cilj, radite nad odlučnošću da je ostvarite. Spoljašnja namera je prilično snažnija od unutrašnje i zato će ona sama pronaći opciju koja vam najviše odgovara.

Potrebno je da postignite jedinstvo duše i razuma u odlučnosti da nešto dobijete u istoj meri kao prilikom intenzivnih emocija. Po pravilu, duša i razum su ujedinjeni kad je reč o emocijama obožavanja ili neprijateljstva prema nekome, strahova i najcrnijih očekivanja. Ljubav i mržnju osećamo celim bićem. Kad su duša i razum ujedinjeni, naviru neobuzdana

osećanja. „Onaj koji ne ume da mrzi, neće naučiti ni da voli“ – govorio je poznati ruski pisac Nikolaj Černiševski.

Ako je cilj pravilno odabran, i duša i razum će biti zadovoljni. Zadovoljstvo mogu da pomrače jedino misli o teškoj ostvarivosti cilja ili uskoj zoni duševne udobnosti. Ukoliko razum sumnja u realnost cilja, a duša se oseća sputana u „no-voj fotelji“, to se može ispraviti pomoću slajdova. Već vam je poznato kako se to radi. Kada proširite zonu udobnosti, osetiće mahnitu radost jedinstva, da duša peva, a razum zadovoljno trlja ruke.

Još jednom ču ponoviti: razmišljajući o cilju, ne razmišljajte o tome koliko je on prestižan, nedostupan kao ni o sredstvima potrebnim za njegovo dostizanje, već usmerite pažnju samo na stanje duševne udobnosti. Da li vam je dobro ili loše? Samo je to važno. U suprotnom, duševnu okovanost možete da pobrkate s duševnom neugodnošću. Okovanost ili svojevrsna stidljivost posledica su neobičnosti situacije: „Da li je moguće da je sve to namenjeno meni?“ Nelagodnost pak ukazuje na potištenost, balast, teskobnu potrebu, uninije, primetan nemir. Ako okovanost ne može da se otkloni pomoću slajdova, znači da je nelagodnost očevидна. Stoga je potrebno da, bez ikakve samoobmane, ponovo razmislite: da li vam je taj cilj zaista potreban?

Zvučni slajdovi

U zavisnosti od karakteristika percepcije, ljudi mogu da se svrstaju u tri tipa ličnosti: vizuelni, kinestetički ili auditivni. Neki ljudi bolje operišu vizuelnim slikama, drugi su senzitivniji kad je reč o osećajima, a treći su posebno osjetljivi na zvuke. Do sada smo govorili o slajdovima koji sadrže vizuelne i senzitivne slike kao one koje se najčešće preferiraju.

U nekim duhovnim praksama se za usavršavanje koristi tehnika afirmacija. Naime, čovek mentalno ponavlja afirmaciju usmerenu ka određenom cilju. Na primer, afirmaciju poput: „Odličnog sam zdravlja, snažne energije i osećam duševni mir. Smiren sam i ispunjen samopouzdanjem“. Višekratna ponavljanja sličnih izjava na glas ili u sebi najviše odgovaraju osobama auditivnog tipa. Ali budući da ne postoje čisti tipovi, afirmacije svako može uspešno da koristi.

Afirmacije deluju na isti način kao i slajdovi, ali ih treba primenjivati imajući u vidu razlike u jezicima duše i razuma. Pre svega, duša ne razume reči. Ako bez razmišljanja budete nešto ponavljali, to vam neće doneti ništa. Duša razume samo misli i osećaje bez reči. U određenoj meri reči mogu da oblikuju misli i osećaje, ali to nije isto, jer je govor sekundaran. Daleko je efikasnije jednom nešto osetiti nego hiljade puta ponavljati. Zbog toga bi trebalo da istovremeno proživljavate ono što ponavljate.

Kao drugo, pojedinačna afirmacija mora biti usko usmerena. Ne treba odmah spajati nekoliko ciljeva. Na primer, reklo bi se da je gorenavedena afirmacija veoma dobra kad je reč o sadržaju i da poseduje sve što je potrebno. Međutim, ponavljajući takvu afirmaciju, nećete uspeti da u sebi izazovete neophodne osećaje.

Kao treće, potrebno je da izbegavate monotonost i jednoličnost. Svaku novu seriju ponavljanja treba da propratite novim aspektima doživljaja i osećaja. Na primer, ako stalno ponavljate: „Smiren sam i imam samopouzdanje“, te reči uskoro mogu da prestanu da označavaju ono što nose sa sobom. Samouverenost se pojavljuje u trenutku nastanka namere da budete samouvereni. Želju treba dugo negovati da bi bila uverljiva, dok namera deluje

odmah: ako želiš da budeš samouveren – budi takav.

I, na kraju, afirmaciju ne treba da usmeravate na borbu s posledicama, a da prethodno niste otklonili uzrok. Na primer, nema smisla ponavljati: „Nemam razloga za strah i brigu“ ako nije otklonjen uzrok nemira. Osim toga, afirmaciju treba formulisati na pozitivan način. Umesto beskonačnog ponavljanja onoga što želite da izbegnete, „programirajte“ se na rezultat koji želite da postignete. Na primer, negativnu afirmaciju: „Ne plašim se i ne brinem“ bolje je zameniti pozitivnom: „Sve mi ide od ruke“. Konkretno ukazujte na to šta bi tačno trebalo da dobijete kako ne biste imali razloga za strepnju.

Obratite pažnju na to da je potrebno da izgovarate: „Sve mi ide od ruke“, a ne „Sve će mi ići od ruke“. Ako formulišete afirmaciju u budućem vremenu, budućnost neće postati sadašnjost, već će se pretvoriti u oazu koja se nalazi negde ispred vas. Parametre svog odašiljanja treba da podesite tako kao da već imate ono što naručujete.

Podjednako je besmisленo da naručujete duševni mir. On je posledica usaglašenosti duše i razuma u svakom pojedinačnom problemu. Uopšte, nemoguće je postići saglasnost kroz apstraktnu autosugestiju, već samo priučiti i umiriti dušu pomoću konkretnog slajda.

Afirmacije su najdelotvornije kada se nalazite u nultom emocionalnom stanju, odnosno kad nemate suvišnih potencijala. Podsvest ne možemo da ubedimo ili da joj nešto naredimo. Uključivanjem bilo kakvih emocija, narušavate ravnotežu. Ako uz teškoće pokušavate da utuvite sebi u glavu jednu te istu misao, vaša duša će „začepiti uši“. Najefikasnije je mirno ponavljanje u opuštenom stanju. Tada će razum možda uspeti da dopre do podsvesti, ali ako on ostrašćeno pokušava da ubedi dušu, znači da ni sam ne veruje i da mu nikakva ponavljanja neće razvezjati sumnje.

Ako dušu budete pritiskali razumom, time ništa nećete postići. Odlučnost da imate ne može se prizvati pomoću emocionalnog intenziviranja. Ono što imate čini se uobičajenim i onim što se podrazumeva. Smireno i bez insistiranja uzimate ono što vam pripada, kao pismo iz poštanskog sandučeta. Ako greškom svoje samopouzdanje budete tumačili kao odlučnost da imate, tapkaćete u mestu, držeći se s klatnom za ruku. Ono će vas u jednom trenutku pustiti i vi ćete naglavačke pasti u ambis pređašnje neodlučnosti. *Kad je vaša odlučnost da imate lišena želje da imate – klatno nema za šta da se zakači.*

Kao što shvatate, afirmacija je svojevrsni zvučni slajd. Možete da koristite

video-slajdove, kao i afirmacije. Udruženi imaju najbolji efekat. Evo primer takvog kompleksnog slajda. Pretpostavimo da sadrži sliku vaše nove kuće. Sedite pored kamina. Fotelja na l juljanje škripi. Drva veselo pucketaju. Kako je priyatno gledati u vatru! Iza prozora dobuje kiša i šumi hladan vetr, a vama je lepo i toplo. Na stočiću su vaše omiljene poslastice. Na televiziji je zanimljiva emisija. Sve ono što budete videli, čuli i osećali, izgovarajte u sebi: „Osećam se priyatno“. Ne gledate, niti slušate slajd, već živite u njemu.

Prozor u prostranstvo varijanti

U čovekovoj glavi se stalno premotavaju kontrolisane i nekontrolisane misli. Neki ih nazivaju unutrašnjim dijalogom, ali je to zapravo monolog. Um nema s kim da brblja, osim sa sa-mim sobom. Duša ne ume da misli i razgovara, ona samo oseća i zna. Unutrašnji monolog se čuje vrlo glasno u poređenju sa nemim osećajima duše. Zbog toga nas intuicija posećuje retko i jedva primetno.

Postoji mišljenje da će um otvoriti pristup intuitivnoj informaciji ako se zaustavi unutrašnji monolog. To je istina, međutim, njega je nemoguće potpuno isključiti u svesnom stanju. Recimo, koncentrisali ste se i prekinuli tok misli i reči. Misli navodno nema, unutra je praznina, ali monolog ipak nije zaustavljen. Razum u tom trenutku ne spava, već je, naprotiv, vrlo budan, ali obavlja drugi zadatak – ne razmišlja i ne govori. On doslovno kaže: „Pa dobro, sad ču malo da čutim i vidim šta ćeš za to vreme da radiš.“

To je iluzija zaustavljanja monologa. Zaustavljanje unutrašnjeg monologa se događa kad razum *prekida kontrolu, ili bar oslabljuje budnost*. Pri lažnom zaustavljanju monologa on je na oprezu i može se reći da još jače prigušuje osećaje duše svojim „gromoglasnim“ čutanjem.

Kada bi razum isključio kontrolu, vaša percepcija bi se sunovratila u prostranstvo varijanti. Istinsko zaustavljanje unutrašnjeg monologa događa se samo u snu, ili u stanju duboke meditacije. Praktičnu korist od toga možete imati samo ako je reč o svesnom snu, ili ako ste ovladali tehnikom duboke meditacije u kojoj svest nije isključena.

Svesno sanjanje se može iskoristiti kao zanimljiv eksperiment i za treniranje spoljašnje namere. Ali da li se zaustavljanje unutrašnjeg monologa može iskoristiti u svesnom stanju? Ovde postoji jedan vešt izlaz, odnosno uski „prozor“ koji se spontano otvara u trenucima popuštanja kontrole razuma i kad prema svesti pokuljaju intuitivni osećaji duše.

Intuicija se ispoljava kao maglovit predosećaj, koji se naziva i *unutrašnjim glasom*. Um je u tom trenutku ometen pri čemu se lako mogu detektovati osećaji ili znanja duše. *Začuli ste šum jutarnjih zvezda – glas bez reči, razmišljanje bez misli, zvuk bez volumena.*

Nešto shvatate, ali nejasno. Ne razmišljate, već intuitivno osećate. Svako je u nekom trenutku iskusio to što nazivamo intuicijom. Na primer, osećate da neko treba da dođe, ili da nešto treba da se desi, ili imate nesvesnu potrebu da nešto uradite, ili kad nešto jednostavno znate.

U toku igre misli, ulogu sudsije preuzima analitički aparat razuma, koji brzo gura sve podatke na police oznaka, kako bi sve bilo logično i racionalno. Zaustavljanje unutrašnjeg monologa nastaje kada sudiji oduzmu zviždaljku i posade ga na klupu. Razum posmatra, ali više ne može da kontroliše igru.

Žonglirajući podacima, razum uzima kratko-trajne predahе. Seda na klupu i odmara se. *Upravo se tad otvara prozor namenjen intuitivnoj informaciji.* U tom trenutku potpuno prirodno tonete u san. Možda je za vas ovo neverovatna novost, ali je zaista tako. Svi ljudi tokom dana više puta tonu u san, ali to ne primećuju zato što je prozor otvoren *vrlo kratko*.

Uspavani razum se ponovo budi i nastavlja monolog. Ponekad utisci, zbog onoga što vidimo u prozorskom staklu, dolaze do svesti u obliku intuitivne informacije. Ali razum najčešće ne obraća pažnju na kratkotrajnu sliku onoga što vidi jer je previše obuzet svojim mislima.

Duša u snu besciljno leti i može da odluta bilo gde. Za razliku od običnog sna, kroz otvoren prozor u budnom stanju ona se fokusira na sektor prostranstva varijanti prateći kontekst tekućih misli razuma. Kontekst usmerava pogled duše na odgovarajući sektor prostranstva, gde se susreće sa znanjima koja se odnose na trenutni sadržaj misli. Čim se prozor otvorи, ta znanja se probijaju ka razumu. Ako probuđeni razum obrati pažnju na utiske duše, odnosno seti se kratkog bljeska svog sna, dobiće ono što nazivamo intuitivnim znanjem – dokaze koji kao da su se niotkuda pojavili, „s neba“.

Obično se smatra da je intuitivna spoznaja spontani bljesak prozrenja razuma. S jedne strane, na razum se odjednom sručuje rešenje „s neba“, a s druge strane se tvrdi da je to rešenje razum pronašao sam. Odakle dolaze ta znanja niotkuda? Uobičajeni pogled na svet pred tom neshvatljivom činjenicom zatvara oči i odbacuje je pod izgovorom da se to navodno nalazi u prirodi razuma.

Proizilazeći iz Transurfing modela, vidimo da mehanizam spoznaje ima sasvim

drugačiju prirodu. Razum pronalazi svoje rešenje kroz logičke zaključke, dok spoznaja, odnosno karika koja nedostaje i koja ne može da nastane iz postojećeg logičkog lanca, dolazi iz prostranstva varijanti, čemu posreduje duša.

Nejasni osećaji duše ispoljavaju se kao teskoba, potištenost ili ushićenje, uzlet. Sve te osećaje možemo da objedinimo terminom – klonulost. Duša oseća potrebu da nešto saopšti razumu, ali ne može da objasni šta. Iznurujući nemir, osećaj krivice, breme odgovornosti i utučenost ostvaruju se kao najgora očekivanja. U svim tim osećajima se ogleda jedinstvo duše i razuma. Naša najgora očekivanja se ostvaruju kao posledica delovanja spoljašnje namere.

Poznato vam je da nevolja nikad ne ide sa-ma. S takvim parametrima odašiljanja premeštamo se na najgore linije života gde nesreća, kako se kaže, ne ide sama. Ponekad indukovani prelazak može da nas odbaci u prostranu i mračnu oblast iz koje dugo vremena ne uspevamo da se iščupamo. Primetićete da u trenucima ove tihe patnje odmah pristiže ostvarenje vaših najgorih očekivanja. Spoljašnja namera vas premešta na nesrećne linije života gde se situacija pogoršava pred vašim očima.

Istovremeno s predosećajem nesreće, duša, u suštini, i pomaže u njenom ostvarenju, zbog toga što su duša i razum ujedinjeni u najgorim očekivanjima. Koristeći osobinu jedinstva u najboljim očekivanjima, spoljašnju nameru možemo da preokrenemo u svoju korist. U tu svrhu Transurfing predlaže da se odreknete osećaja važnosti, negativnosti i da svesno usmerite mentalnu energiju ka postizanju cilja. Kao što vam je već poznato, parametri mentalne energije se naštimavaju pomoću slajdova u svesnom stanju. Tu tehniku možete da iskoristite i u trenutku otvaranja prozora, ako uspete da ulovite taj trenutak.

Intuitivna znanja i predosećaji dolaze spontano. U datom slučaju razum koristi potencijale u pasivnom režimu – on prosto dobija informaciju iz sektora u koji je duša slučajno zalutala. Dakle, naš zadatak se sastoji u tome da svesno izazovemo intuitivne predosećaje. To je potrebno da bismo jedro duše usmerili u neophodnom pravcu.

Kako to da učinimo? Potrebno je da uhvatite trenutak kad je razum ometen. Ali ovaj put osećaje ne treba hvatati, već ih treba svesno indukovati, odnosno ubaciti trenutni slajd u prozor. Slajd treba da sadrži osećaje koje već imate unutar slajda. Umećući slajd u otvoren prozor, nećete dobiti informaciju duše, već obrnuto – usmeravaćete je ka cilnjom

sektoru prostranstva. Ako to uspete da uradite, vaš razum će dotaknuti spoljašnju nameru.

Reklo bi se da isti efekat može da se postigne ako slajd vrtimo pre spavanja, ležeći u postelji, koji će neprimetno preći u san, čime će biti dostignuto jedinstvo duše i razuma. Međutim, ma kako bilo čudno, to vam ništa neće doneti. Razjašnjenje ću priložiti u sledećem poglavlju. U međuvremenu pokušajte da odgovorite na pitanje: zašto nema smisla premotavati slajd u snu?

Kadar

Postoji prelazna oblast između događaja koji su oblikovani pomoću spoljašnje namere i onih koji su nam predskazani kroz intuitivne predosećaje. Drugim rečima, kad intuitivno predosećate da će se nešto desiti, ovlaš ga dotičete svojim mislima ne radeći to sa određenim ciljem. Zatim se, po pravilu, taj događaj zaista i ostvaruje, naročito ako se razum saglašava sa predosećajem duše. Postavlja se pitanje: da li ste samo predosetili kako je događaju suđeno da se desi, ili su vaše podsvesne misli proradile kao spoljašnja namera i indukovale taj događaj?

Ne postoji jednoznačan odgovor na to pitanje. Dešava se i jedno i drugo. U snu se sve odvija konkretnije: dovoljno je da pomislite ili osetite kako događaji treba da se razvijaju na određen način i taj scenario će se odmah ostvariti. Spoljašnja na-me-ra besprekorno deluje u snu. Šta dobijamo time?

Ništa, osim što realizaciju očekivanog scenarija dobijamo u snu. San uopšte ne utiče na materijalnu stvarnost. Virtuelna stvarnost ostaje ono što jeste. Zašto, pak, spoljašnja namera sna ne realizuje virtualni sektor? Može se učiniti da je to povezano sa inertnošću materijalne realizacije.

Zaista, u poređenju sa materijalnom stvarnošću san je čamac od papira u odnosu na veliku fregatu. Papirni čamac odleće pri najmanjem dašku spoljašnje namere. Da bi se teška fregata pomerila s mesta, potrebno je veliko jedro i duži vremenski interval.

Uprkos tome, spoljašnja namera sna uopšte ne može da realizuje virtualni sektor, i to ne zbog inertnosti. Možete koliko god želite da vrtite slajd čak i u svesnom snu, ali vas to ni za korak neće približiti cilju. Stvar je u tome što spoljašnja namera u snu ispunjava samo jednu funkciju – premešta dušu iz jednog virtuelnog sektora u drugi. U snu se događa sledeće: razum usmerava perce – jedro duše u skladu sa očekivanjima, a spoljašnja namera munjevito premešta čamac od papira u odgovarajući sektor. I to je to. Posao je obavljen i misija spoljašnje namere je time završena.

Delovanje spoljašnje namere se u stvarnosti ne završava jednim daškom vetra. Vetar namere duva, ali se fregata ne pokreće s mesta. Ako je dostignuto jedinstvo duše i

razuma, jedro se okreće u neophodnom smeru. Veličina jedra zavisi od stepena jedinstva. Vetar ne može u trenutku da premesti fregatu u potreban sektor. Parametri energije mentalnog emitovanja zadovoljavaju ciljni sektor, a materijalna realizacija kasni u pređašnjem sektoru. Zbog toga vetar namere mora da deluje duže vreme da bi realizovao ciljni sektor.

Međutim, spoljašnja namera snova uopšte ne može da pomeri fregatu s mesta iz jednostavnog razloga što je u snu postavljeno samo perce čamca od papira, dok je jedro fregate spušteno. Vetar namere premešta samo papirnati brodić sna, a na fregatu materijalna realizacija uopšte ne deluje.

Stoga, premotavanje slajda u snu ne doprinosi kretanju materijalne realizacije. U snu, jedro duše omogućava letenje u virtuelnom prostranstvu, ali nikako ne utiče na pokretanje materijalne realizacije. Jedina funkcija slajda u svesnom snu je proširenje zone udobnosti. Ipak, ni to nije malo, pa ukoliko ga praktikujete, slajd će biti idealno sredstvo za san.

Na javi se vaša svest i podsvest nalaze u granicama materijalnog sveta. Razum zadržava fokus duše u sektoru materijalne realizacije. Kao što je ranije rečeno, razum stalno prilagođava percepciju u skladu sa utvrđenim šablonom. Vrteći slajd u budnom stanju, podešavate parametre mentalnog odašiljanja na nerealizovani sektor. U zavisnosti od stepena jedinstva duše i razuma, jedro se puni vетром spoljašnje namere i fregata počinje polako i postepeno da se kreće prema ciljnom sektoru. Rad spoljašnje namere trajaće sve dok materijalna realizacija ne stigne do odredišta.

Primećujete li u čemu je razlika? U snu se delovanje spoljašnje namere završava, a na javi se nastavlja. U snu se parametri momentalno usklađuju i time se posao završava, a na javi se proces odvija polako i postepeno. Kada se na javi bavite premotavanjem slajda, kod vas je instalirano jedro fregate materijalne realizacije i fregatu pokreće spoljašnja namera, a ne brodić sna.

Neka vas ne zbumuje odvažnost s kojom koristim proste metafore da bih vam opisao sva složena pitanja. Na spisku oznaka razuma ionako nema prikladnijih analogija i zato se na ovaj način suština najjasnije izražava.

Prozor u prostranstvo varijanti, koji se otvara u trenutku kratkotrajnog uranjanja

razuma u san, ostavlja fokus percepcije u kontekstu tekućeg sektora materijalne realizacije. Za razliku od običnog sna, jedro fregate ostaje podignuto u prozoru. Ako se u tom trenutku u prozor ubaci slajd, udari vetra spoljašnje namere će prenesti realizaciju na značajnu udaljenost. Efikasnost prozora se ogleda u tome što se jedinstvo duše i razuma u takvom stanju ispoljava na najvišem nivou. Uspavani razum više nema kontrolu i dopušta da ono nerealno uđe u njegov šablon percepcije, slično kao što se događa u snu. Dimenzije jedra se povećavaju i spoljašnja namera deluje s najvećom snagom.

Ova tehnika je prilično komplikovana, ali možete pokušati da je primenite. Počnite od toga što ćete neprestano obraćati pažnju na intuitivne predosećaje, tj. posmatrati sebe. Tada ćete shvatiti da se u toku dana prozor često otvara. Razum se povremeno umara od svoje kontrole i brbljanja i na nekoliko trenutaka gubi budnost. U tom času se s namerom mogu ubaciti osećaji o događaju koji želite da indukujete. Baš osećaji, a ne verbalne formulacije.

Zamislite kako biste se osećali kada bi vam se ispunilo ono što ste zamislili?

Zavrtite u glavi slajd dostizanja cilja nekoliko puta, a zatim iz njega uzmite jedan integralni otisak – kadar. Na primer, potpisujete ugovor i osećate zadovoljstvo. Ili, uspešno polažete ispit i profesor vam, pružajući ruku, čestita. Ili kako prvi dolazite na cilj i kidate traku. Taj otisak će i biti formula koju treba da ubacite u odškrinuti prozor. Kadar možemo da nazovemo jednom rečju, na primer: „Pobeda!“ „Ura!“ „Uspeo sam!“, ili kako vam se više dopada. Taj naziv će biti lajt motiv kadra.

Prozor je teško uloviti jer to radi vaš razum, bez obzira što je u pospanom stanju. Čim počne da se budi, prozor se odmah zatvara. Navike ćete steći vremenom. Potrebno je imati čvrstu nameru i strpljenje. Prvo treba razraditi kadar osećaja realizacije događaja pomoću razuma. Neka razum aktivno učestvuje u tom razvoju. Zatim, ne pokušavajući da ulovite prozor, vrtite taj kadar kako biste razjasnili šta je krajnji osećaj. Potrebno je da stvorite vezu, integralni osećaj. A zatim, u trenutku otvaranja prozora, brzo u njega ubacite kadar.

Trebalo bi da postignete to da usnuli razum odjednom osvesti stanje svoje uspavanosti i, dok se još nije probudio, da kadar brzo ubacite u prozor. To će i biti delovanje spoljašnje namere pri zaustavljanju unutrašnjeg monologa.

Višestruki, pa makar i neuspešni pokušaji, postepeno će formirati naviku i vaš razum će naučiti da automatski ubacuje kadar u prozor. Smisao kadra se i sastoji u tome da ga razum aktivira automatski, pre nego što se probudi.

Međutim, ako vam tehnika kadrova stvara velike poteškoće, nemojte se obeshrabriti, nego je ostavite na miru. Tehnika se navodi samo informativno. Ako vam ne polazi odmah od ruke, znači da vam nije ni potrebna. Radite sa običnim slajdovima i bavite se vizualizacijom procesa.

U svakom slučaju će vam biti vrlo korisno da steknete naviku obraćanja pažnje na prozore. Ako naučite da ulovite trenutak otvorenog prozora, intuitivne spoznaje će vas sve češće posećivati.

Rezime

- Razum ima volju, ali ne može da oseti spoljašnju nameru.
- Duša može da oseti spoljašnju nameru ali nema volju.
- Jedinstvo duše i razuma spoljašnju nameru potčinjava volji.
- Vaša duša nije ništa lošija od drugih. Dostojni ste svega najboljeg.
- Imate sve što vam je potrebno. Preostaje vam samo da to iskoristite.
- Zvezde se rađaju same od sebe, ali ih rasplamsavaju klatna.
- Klatna skrivaju činjenicu da svaki čovek ima jedinstvene sposobnosti.
- Pravilo „Radi kao ja“ stvara opšteprihvaćene stereotipe klatana.
- Svaka duša ima svoj individualni „zvezdani“ sektor.
- Ako razum dopusti, duša će sama pronaći svoj sektor.
- Dopustite sebi drskost da pljunete na stereotipe klatna.
- Dopustite sebi drskost da poverujete u bezgranične mogućnosti svoje duše.
- Dopustite sebi drskost da imate pravo na svoju predivnu individualnost.
- Radost zadržite za sebe, a gordost dajte Anđelu.
- Čovekovo ponašanje i misli uslovljeni su njegovom zavisnošću od klatana.
- Neka vaša važnost bude na minimalnom nivou i delujte svesno.
- Ničemu ne pridajte preterano veliki značaj.
- Osećaj važnosti nije potreban vama, već klatnima.

- Nisu potrebni napor i upornost, već svesna namera da osećaj važnosti bude na nuli.
- Frejle karakteriše individualnu suštinu čovekove duše.
- U jurnjavi za tuđim standardima, razum se sve više udaljava od duše.
- Podešavajući razum na frejle duše, steći ćete veliki broj pritajenih vrlina.
- U stanju jedinstva duša peva, a razum zadovoljno trlja ruke.
- Razmišljajući o sredstvima, razum proglašava nemogućim teško dostupne ciljeve.
- Dozvolite sebi da imate – to je glavni uslov za ispunjenje želja.
- Ma kako cilj bio privlačan, ako vas nešto muči, možda je on lažan.
- Ne verujte nikome ko vas poziva da promenite sebe.
- Osećaj neugodnosti se ispoljava kao tegoban nemir, balast, potištenost.
- Osećaj mira na duši nije jednoznačno „da“.
- Osećaj nespokojsstva je nedvosmisleno „ne“.
- Razmišljajući o cilju, ne mislite na njegovu prestižnost, nedostupnost kao i sredstvima potrebnim za njegovo dostizanje – obraćajte pažnju samo na stanje duševne udobnosti.
- Afirmacija mora da bude propraćena odgovarajućim osećajima.
- Svaka afirmacija mora da bude pozitivna i usko usmerena.
- Afirmaciju usmeravajte na uzrok, a ne na posledicu.
- Afirmaciju formulišite u sadašnjem vremenu.
- Kad je odlučnost da imate lišena želje, klatno nema za šta da vas zakači.
- Smireno i bez insistiranja uzimajte ono što vam pripada kao što uzimate pismo iz sandučeta.

4. Ciljevi i vrata

RUŠEĆI STEREOTIPE, OTVARATE VRATA

Svaki čovek ima svoj put kojim će dostići istinsku sreću. Ali kako ga pronaći? Saznaćete kako to da učinite. Ali kako dostići postavljen cilj kad želje nisu uvek usaglašene s mogućnostima? Preostaje vam da se uverite kako su vaše mogućnosti ograničene sa-mo vašom namerom. Razbijanjem brava stereotipa, otvorite vrata koja su se ranije činila nedostupnim.

Kako odabratи stvar koja je namenjena vama

U ovom poglavlju ćemo govoriti o tome kako da razlikuje-mo istinsku težnju duše od lažnih ciljeva koje na svakom koraku pokušavaju da nam nametnu klatna. Problem se sastoji u tome što nam lažni cilj, bez obzira na svoju privlačnost, neće doneti ništa sem razočaranja. U trci za lažnim ciljem nećete ništa postići i energija koju ste uložili će poslužiti kao hrana klatnima, ili ćete se, dostignuvši cilj, uveriti da vam uopšte nije potreban. Da li treba propuštati jedinstvenu šansu koju nam je poklonio život i gubiti dragoceno vreme u ispravljanju grešaka? Bez obzira na to što nam se život čini dugim, on vrlo brzo i neprimetno prolazi. Zato je važno da naučite kako da pronađete upravo vaše ciljeve, koji će vam doneti sreću. Ne bih želeo da ovo poglavlje počinjem s teorijom jer ste se verovatno već umorili od komplikovanih teoretskih opservacija. Trudio sam se da, koliko god je moguće, olakšam mučno izlaganje, ali se plašim da mi to nije uvek uspevalo. Šta da se radi... dotakli smo se neuobičajenih pitanja, a tim pre su zaključci zapanjujući. Vaš razum nikad ne bi ozbiljno shvatio ideje Transurfirga ukoliko mu ne bih dao neko obrazloženje. Međutim, najkomplikovanije je iza nas i ovo poglavlje ću započeti s praktičnim pitanjima.

Traganje za neophodnom odećom je najupečatljiviji i najjednostavniji primer, a

ujedno i vežba za određivanje sopstvenih ciljeva. Prisetite se slučajeva kada ste kupili garderobu koja vam je navodno odgovarala, a kasnije se ispostavilo da vam se više ne sviđa, ne odgovara vam ili je s ne-kom falinkom. Dešavalo se i da ste videli neku stvar, odmah je bez dvoumljenja kupili, a zadovoljni ste i danas. Razlika između tih stvari je u tome što je prva odeća tuđa, a druga je – vaša.

Prva stvar, koja vam se učinila privlačnom, bila je namenjena drugoj osobi. Možda ste je videli kod nekog poznanika ili na lutki u izlogu. Ako neka odeća dobro izgleda na drugome, još uvek ne znači da će odgovarati i vama. I ne radi se o telesnom nedostatku, već o dostojanstvu. Jako je loše biti maneken kome sve dobro stoji. Snažan utisak ne izaziva lepotu u opšteprihvaćenom smislu, već uspešno istaknuta individualnost.

Svestan sam da vam je sve ovo dobro poznato i bez mene. Međutim, ipak dugo obilazite prodavnice i mučite se jer ne znate šta da kupite. Poznavanje modnih stilova i osećaj za modu, pa čak i dobar ukus vam ne pomažu. Nakon dugih traganja svejedno niste potpuno zadovoljni kupljenom odećom. Da biste uvek pronašli ono što vam je potrebno, mo-rate naučiti da razlikujete svoje stvari od tuđih. Kako se to radi? Nećete verovati koliko je lako!

Pre svega, nemojte se mučiti problemom izbora jer se time primetno narušava ravnoteža. Što se više upinjete, rezultat će biti gori. Ne treba dugo da razgledate robu i analizirate njene prednosti i nedostatke. Razum ne treba da učestvuje u izboru, zato što razum i njegove misli niste vi, već je to nalet koji se dešava zahvaljujući uticaju klatna. Samo hodajte i razgledajte kao na izložbi, ne razmišljajući ni o čemu.

Na početku u opštim crtama precizirajte sebi šta biste želeli da kupite. Nije obavezno da zamišljate detalje. Jedini opis koji treba da imate je vrsta odeće. Na primer, ako vam je potreban kaput, postavite sebi za cilj da izaberete kaput i ništa drugo. Neka vaša duša odabere stvar – ona je mnogo bliža onome što jeste. Ona neće propustiti ni najmanji detalj i sigurno će vam ukazati na pravu stvar. To ćete znati čim među mnoštvom stvari ugledate, tačnije osetite onu koja će u vama izazvati najveću simpatiju.

Još jednom naglašavam kako nije potrebno da analizirate zašto vam se ta odeća dopada. Ona vam se jednostavno dopada i tu je kraj. Možete da kažete: „To je ono što mi treba“. Kupiće ste je bez oklevanja.

Čak i ako dugo tražite i ne možete da pronađete, ne budite skeptični. U nekoj prodavnici postoji stvar koja vam je potrebna. Ako ne u trećoj, onda u desetoj. Ona vas strpljivo čeka, pa zato ne budite nervozni, neka vas ne muče sumnje i ne prebacujte sebi. Da biste bili potpuno sigurni, odaću vam tajnu kako da razlikujete tuđu stvar od vaše.

Jednostavno je i besprekorno funkcioniše.

Kao što sam već rekao, u procesu izbora ne treba razmišljati o prednostima i nedostacima robe. Eto, došao je trenutak kad prodavcu treba da se odgovori sa „da“ ili „ne“. U tom trenutku vi slatko spavate, čak i ako vam čini da nije tako. San je naročito dubok ako vam prodavac ili poznanik nešto govore o toj odeći.

U trenutku donošenja odluke radi samo vaš razum. On analizira prednosti i mane, plete svoj koncept tako da bude racionalan i uverljiv, a istovremeno obraća pažnju na mišljenje okoline. Razum je toliko uvučen u taj proces da uopšte ne obraća pažnju na ono što oseća duša. U tom smislu on čvrsto spava.

Nema potrebe da ga ometate u trenucima donošenja odlu-ke. Čim odlučite, ne slušajte više nikoga, nego se probudite i osvestite: šta ste osećali kada ste doneli odluku? Stanje duševne prijatnosti pokazaće odnos duše prema odluci razuma.

Kao što vam je poznato, osećaj duševne prijatnosti ne može da pruži nedvosmislen odgovor. Duša ne zna uvek šta tačno želi, već može da se dvoumi. Ako vam se neka stvar dopadne na prvi pogled i odmah to osetite, znači da je duša rekla „da“. Ali se zatim uključuje razum i počinje da analizira i argumentuje izbor. Ako je u rezultatu analize razum takođe rekao „da“, znači da je taj odevni predmet vaš. Ali ako niste odlučili da kupite odeću zato što vam se na prvi pogled svidela, već zato što je preporučljivo da se kupi, potrebno je da naročitu pažnju obratite na najmanji osećaj neugodnosti. Duša tačno zna šta ne želi.

Ako oklevate, ako u toj stvari postoji nešto što vam izaziva blag nemir ili neugodnost, ako osetite trunku dileme ili mrzovolje, onda je to tuđa stvar. Razum će vas nagovarati i u pastelnim bojama isticati sve njene prednosti. Ako se uhvatite u trenutku da pokušavate sebe da nagovorite da vam odgovara model i dimenzija – odmah bez žaljenja možete da odbacite tu stvar – ona nije vaša.

Nedvosmislen kriterijum izbora sadrži se u prostoj frazi: ako nagovarate sebe, znači da je stvar tuđa. Ako je vaša, za tim neće biti potrebe.

I, na kraju: da li u procesu izbora treba slušati tuđa mišljenja? Mislim da se ne isplati. Niko osim vas ne može da izabere stvar koja vam odgovara. Ako vam se bezuslovno svidela, možete da budete potpuno sigurni da će drugi biti oduševljeni kad vide kako vam стоји.

Što se tiče cena, mogu da kažem samo jedno: vaša stvar se ne nalazi obavezno u skupim prodavnicama. Ali ako se i nalazi, Transurfing će vam pomoći da rešite finansijske probleme u svom životu. Kad odredite svoj cilj i počnete da ga ostvarujete, novac će sam doći, i to u izobilju.

Kao što vidite, proces izbora odeće obuhvata sve osnovne principe Transurfinga. Po prodavnici treba da se krećete kao na izložbi i da jednostavno razgledate, ne postavljajući sebi u zadatak da nešto obavezno morate da pronađete. Posledično, odričete se želje da postignete cilj. Smireno postajete svesni da vas negde čeka vaša stvar i tačno znate kako da je razlikujete od tuđe. Znači da je osećaj važnosti na minimalnom nivou. Probudićete se odmah nakon donošenja odluke i shvatiti kako se to dogodilo. Time svesno delujete i sami određujete scenario igre. Donoseći završnu odluku, oslanjate se na stanje duševne prijatnosti. Nećete načiniti grešku zato što u ovom klimavom svetu postoji čvrst oslonac – jedinstvo duše i razuma. I, na kraju, sebi ćete maksimalno pojednostaviti zadatak ako se ne budete bavili krutim planiranjima, okivali se obavezama i tvrdoglavovo se držali svoje pozicije, već ćete imati poverenja u tok varijanti. Ako to sebi dopustite, život će vam postati prijatan odmor. Smireno i bez insistiranja uzmite ono što vam pripada.

Kako diktirati modu

Da li biste želeli da budete neko ko diktira modu? Nekada je bilo dovoljno samo da pogledamo kako se drugi oblače, idu u korak s modom i da se pri tom ne udubljujemo u pitanje ko tu modu kreira. Ele, moda ne nastaje u salonima vodećih modnih kreatora. Oni je samo preuzimaju. Nove modne trendove stvaraju osobe koje su u izvesnoj meri oslobođene od uticaja klatna. One se rukovode isključivo svojim nezavisnim procenama i sklonostima i zato postaju trendseteri. Oblače se onako kako im govori srce i pogađaju pravo u metu. Zatim tu njihovu ideju primećuju drugi, prihvataju je i ona se spontano širi.

Ukoliko budemo slepo pratili modu, pretiče nam opasnost da potpuno nagrdimo svoj spoljašnji izgled. Ako pažljivo pogledate oko sebe, uočićete elegantne osobe koje uopšte nisu odevene prema poslednjoj modi. Odmah se oseti da u tome „nešto ima“, te niko i ne pomišlja da ih optuži da nisu moderno odevene. I obrnuto: na svakom koraku susrećemo stvorenja koja su obučena prema poslednjoj modi, ali ih je tužno gledati jer im takva odeća uopšte ne pristaje. Imitatori slepo prate put unutrašnje namere koji vodi ka tuđem cilju a određuje ga modno klatno. Takve osobe ne razmišljaju o svojim afinitetima nego se potčinjavaju pravilu klatna koje glasi: „radi kao ja“. Kao ilustraciju ćemo navesti jednu francusku izreku: „Ne plaši se da ćeš izgledati demode, već se plaši da ćeš izgledati smešno“.

Spoljašnja strana mode je stil, a unutrašnja suština je ono što pristaje baš vama u kontekstu datog stila. Ali je potrebno da imate jasnu predstavu o tome šta želite: da izgledate moderno ili elegantno? To nisu iste stvari. Šta je po vašem mišljenju bolje? Možemo da se obučemo tako da ne budemo u duhu našeg vremena, kao, npr., u nekom jezivom retro stilu. Ali ako ste to baš vi, svi će crći od zavisti!

Verovatno ste pogodili da praćenje mode nije ništa drugo do učestvovanje u igri klatna mode. Modni trendovi se brzo pojavljuju i nestaju. To su jedna od najkratkovečnijih klatana. Nije strašno ako ste pod njihovim uticajem. Važno je da to shvatate i da iz mode izvučete korist za sebe, a ne da joj samo prinosite danak.

Ne postoje nikakve prepreke da i vi kreirate svoje modno klatno. To je vrlo prosto.

Potrebno je da klatnima okrenete leđa i pozabavite se sobom. Postavite sebi za cilj da izgledate zanimljivo i elegantno. Ništa nije potrebno da detaljišete. Samo obilazite prodavnice i razgledajte odeću u skladu s naznačenim metodom. Zaboravite na aktuelnu modu i obratite pažnju na osećaje koje imate dok posmatrate neki odevni predmet. Isključite svoj analitički aparat. Prestanite da razmišljate, upoređujete i razmatrate. Čim uhvatite sebe u pokušaju razmišljanja i analize, odmah zaustavite taj zaludan proces. Osluškujte šum jutarnjih zvezda.

Rezultati vam verovatno neće pristići odmah. Dajte sebi neodređen rok i pri tome se odrecite želje da ostvarite cilj. Jer, ako vam i ne uspe, ništa nećete izgubiti. Oslobodite se obaveze da ostvarite cilj. Odbacite osećaj važnosti i olabavite stisak. Samo hodajte i znatiželjno razgledajte odeću. Prepustite se toku varijanti.

Biće od koristi da u glavi istovremeno premotavate slajd svog cilja. Međutim, on ne treba da bude konkretna slika toga kako izgledate. Slajd treba da sadrži osećaje koje doživljavate kad privlačite pažnju okoline i izgledate elegantno, zanimljivo i neobično.

Izbacite iz sebe želju da pronađete nešto fensi i neobično. Neobičnost uopšte nije garancija uspeha. Verujte, ionako vam predstoje neočekivana otkrića. Posle nekog vremena sigurno ćete otkriti originalno i neobično rešenje. Čim bude postignuto jedinstvo duše i razuma, doživećete osećaj koji se ni sa čim ne može uporediti. Biće to mešavina zadivljenosti i ushićenosti. Odmah ćete to shvatiti, ali nemojte sebi da kažete: „To je ono što mi treba“. Poželećete da viknete nešto poput: „Nemoguće! Ludilo!“ Baš tako. Vaše mogućnosti su ograničene jedino ličnom namerom.

Tajna uspeha je u tome što ste se oslobođili uticaja klatna i krenuli svojim putem. Šta rade klatna kad vide da se na horizontu rađa nova zvezda? Kao što vam je poznato iz prethodnog poglavљa, klatna potpaljuju rađanje zvezde. Ništa im drugo ne preostaje sem da od vas naprave zvezdu, odnosno svog favorita. Klatna se trude da sve drže pod kontrolom i zato će vam u tom procesu čak i pomoći. Ako vam se posreći, napravićete svoje klatno i postati njegov favorit.

Naravno, sve što je rečeno ne odnosi se samo na odeću. Iste principe možete da примените na sve što radite. Biti svoj je luksuzna privilegija! I to ona koju svako može da priušti sebi. Ipak, na nju se odvažuju samo pojedinci. Razlog leži u jednom: snažna zavisnost

od klatana. Njima su potrebne poslušne marionete, a ne slobodne ličnosti. Preostaje vam samo da to shvatite, oslobođite se od nepotrebnog uticaja i postanete ono što jeste.

Drugim rečima, vaš razum mora na spisak svojih označavanja da unese ovu jednostavnu istinu: svako poseduje dragoceno bogatstvo – neponovljivost duše. Svaki čovek nosi u džepu ključ od uspeha, ali ga ne koristi. Neka vaš razum uzme dušu za ručicu, povede je u prodavnicu i dozvoli joj da izabere svoju igračku.

Jedinstvo duše i razuma je takva retkost koja bi mogla skupo da se prodaje. Sva umetnička i kulturna remek-dela predstavljaju suštinu manifestacije tog jedinstva. Zvezde postaju zvezde samo zato što ljude zanima ono što im nedostaje – jedinstvo duše i razuma.

Tuđi ciljevi

Do sada smo spoljašnji svet u kontekstu čoveka proučavali kao prostranstvo varijanti sa sektorima koji su povezani u linije života. Kada se parametri čovekove mentalne energije podudare s parametrima sektora, tada se sektor otelotvoruje u materijalnoj realizaciji. Međutim, čovek na energetskom planu predstavlja individualni entitet, koja poseduje jedinstveni spektar emitovanja. Svaka individua u prostranstvu varijanti ima „svoje“ linije života koje najbolje odgovaraju frejle-u njegove duše.

Na svojim linijama života čovek se susreće s minimalnim brojem prepreka i sve okolnosti se udešavaju tako da idu njemu u korist. Frejle čovekove duše se uspešno upisuje u liniju svog života i s lakoćom postiže svoje ciljeve. Isto kao što se originalni ključ od kuće lako okreće u ključanici i otvara zaključana vrata. Nema potrebe da tač-no znamo zašto i kako se sve to odvija. Važ-na je samo činjenica da svaki čovek ima svoj put. Stoga, ako korača prema svom cilju pro-lazeći kroz svoja vrata, u životu će mu sve biti dobro.

U suprotnom, ako skrene sa svog puta, na njega se obrušavaju najrazličitije nevolje i život mu se pretvara u neprestanu borbu za opstanak. Za dušu je to prava tragedija. A vi se uzrujavate zbog toga što će ružno vreme pokvariti vikend? Zamislite šta oseća duša kad joj jedinstvena šansa koju je dobila ovim životom uludo propadne.

Duša opaža kako se razum, zaveden klatnima, ceo život upinje, ali ništa ne može da promeni. Dolazeći na svet, razum ne zna tačno šta treba da radi, šta da želi i čemu da teži. Ako duša ne zna, ona u krajnjoj meri bar naslućuje, ali je razum ne sluša. Klatna odmah ubacuju razum u „mašinu“, namećući mu svoje ciljeve i pravila igre. Ona primoravaju ljude da izaberu tuđe ciljeve i da se guraju ispred tuđih vrata. Uticaj klatna je toliko silovit da slabašni pokušaji duše da utiče na razum ničemu ne vode.

Mnogima od nas su od detinjstva usađivali misli kako uspeh može da se dostigne samo upornim trudom. Takođe, da treba uporno da težimo ka svom cilju, savlađujući prepreke. Jedna od najvećih zabluda je da se za sreću treba boriti, biti istrajan, uporan, savladavati mnoštvo prepreka, uopšte, izboriti se za svoje mesto pod suncem. To je veoma štetan lažni stereotip.

Hajde da razjasnimo na koji se način on oblikovao. Čovek obično potпадa pod uticaj klatna i skreće sa svog puta. Logično, zbog toga se na njegovom putu gomila veliki broj prepreka. Ali budući da želi sreću, prinuđen je da ih prevazilazi. Pokušajte da pogodite u čemu je njegova zabluda? U tome što on ide ka tuđem cilju prolazeći kroz tuđa vrata? Ne. Odgovor će vam se učiniti neočekivanim, kao i sve u ovoj knjizi.

Čovekova zabluda se sastoji u lažnom uverenju: „Ako prevaziđem prepreke, tamo negde, ispred, očekuje me sreća“. To je samo iluzija. Ispred vas nema nikakve sreće! Koliko god se čovek trudio, uvek će biti u položaju onog koji juri sunce na zalasku. Na tuđoj liniji života njega ne očekuje nikakva sreća – ni u bliskoj, ni u daljoj budućnosti.

Mnogi ljudi, koji su uz velike napore dostigli cilj, ne osećaju ništa sem opustošenosti. Gde se dela ta sreća? Tamo je uopšte nije ni bilo jer to je opsena, koju su stvorila klatna da bi im čovek davao energiju na putu do varljive sreće. Opet ponavljam: u budućnosti vas ne čeka nikakva sreća; ona se nalazi ovde i sada, na aktuelnoj liniji života. Ili je uopšte nema.

U čemu se sastoji sreća u Transurfing modelu? Možda će nam pristići ako budemo dostigli baš svoj cilj? Opet niste pogodili. Sreća dolazi u procesu kretanja ka sopstvenom cilju i prolaskom kroz sopstvena vrata. Kada se čovek nalazi na svojoj liniji života, na svom putu, on sreću oseća odmah, čak i kad cilj nije dostignut. Tada se život pretvara u slavlje. Kada cilj bude postignut, to će biti dvostruko slavlje. Međutim, već samo kretanje ka ličnom cilju će svaki dan pretvoriti u slavlje. Kretanje ka tuđem cilju će praznik ostaviti uvek tamo negde, u iluzornoj budućnosti. Dostizanje tuđeg cilja nipošto ne donosi sreću, već razočaranje i pustoš.

Vaš cilj je ono što vam pričinjava istinsko zadovoljstvo. To nije ono što nam pristiže prolaznim zadovoljstvom, već što nam pruža osećaj radosti življenja. Vaša vrata su put kretanja prema sopstvenom cilju na kom osećate ushićenje i nadahnuće. Ne treba gajiti iluzije da je na tom putu sve uvek glatko. Važno je da prolazak kroz vaša vrata ne izaziva prazninu, već vam, naprotiv, donosi priliv snage.

Kada se krećemo ka sopstvenom cilju, prolazeći kroz sopstvena vrata, prepreke se lako savladavaju a rad ne predstavlja teret. Ako, pak, na putu do cilja ulažete sve sile, radite bez inspiracije i zamarate se, znači da je cilj tuđ, ili se gurate pred tuđim vratima.

Označićemo karakteristične osobine tuđih ciljeva.

Tuđi cilj uvek predstavlja nasilje prema sebi, prinudu, obavezu. Ako vaš cilj donosi i najmanju prinudnu obavezu, možete hrabro da odustanete od njega. Ako je cilj vaš, nećete morati da nagovarate sebe, već je ka njemu prijatno ići i proces dostizanja će vam pričinjavati zadovoljstvo. Put ka tuđem cilju podrazumeva savladavanje velikog broja prepreka. To je uvek borba. Klatno iziskuje da svi moraju temeljno da obavljaju zadatak šrafića za dobrobit celog mehanizma. Uprkos tome što vam je teško, ipak ćete to raditi jer su vam klatna sugerisala da se sve može postići samo napornim trudom. Ako smo jaki, moramo da prevazilazimo sebe, da sve počistimo na svom putu, prođemo kroz vatru i vodu, izborimo se za svoje mesto pod suncem. Ali ako smo slabi, treba da znamo svoje mesto i da ćutimo.

Tuđi cilj se pojavljuje pod maskom mode i prestiža. Klatna žele da vas namame na tuđe linije života i zato će se iz sve snage truditi. Šargarepica treba da izgleda vrlo primamljivo i tada će se razum, navrat-nanos, baciti na nju. Klatna ne mogu u svim situacijama da vas nagovore da pratite pravilo „radi kao ja“. Potrebno je da sami to želite. U tu svrhu se stvaraju mitovi o uspešnoj karijeri zvezda. Oni demonstriraju algoritam njihovog uspeha i postavljaju vas pred izbor: ili ćete ponavljati tuđe iskustvo ili ćete ostati praznih ruku. Kako možete da znate na koji način da postignete uspeh? Ali, eto, oni znaju, rezultat je pred vašim očima. Međutim, kako je već rečeno, zvezde su svoj uspeh postigle upravo zato što su srušile pravilo „radi kao ja“ i krenule svojim putem. Algoritam vašeg uspeha nikome nije poznat sem vašoj duši.

Tuđi cilj koketira svojom nedostupnošću. Čovek je sazdan tako da ga privlači sve što je zaključano. Nedostupnost stvara želju da to osvojimo. Takva osobina ljudske psihe razvila se još u detinjstvu kada smo želeli jako mnogo, a dostupno nam je bilo tako malo. Često se događa da se dete duri sve dok ne dobije igračku koju želi. A zatim mu ona odmah postane nezanimljiva. Odrasli imaju druge igračke, ali se ponašaju isto kao deca. Na primer, odraslo dete nema sluha, niti lep glas, ali mu se čini da voli da peva. Međutim, „slavuj“ ne želi da se pomiri s tim da pevanje nije njegov put. Jer, drugima to odlično ide od ruke, zašto bi on bio lošiji od njih? Odbacite važnost cilja i odgovorite na pitanje: da li zaista to želite celim bićem ili samo hoćete da želite? Ako na putu do cilja želite da sebi i drugima nešto dokažete, znači da je to pogrešan cilj. Vaš cilj vam ne visi oko vrata kao teško breme, već

vam pričinjava istinsko zadovoljstvo.

Drugi vas navode da sledite tuđi cilj. Međutim, niko, osim vas, ne može da odredi vaš cilj. Možete slobodno da slušate pouke „zNALACA“ o tome kako treba da postupate. Donesite svoje zaključke i postupajte kako znate. Ali čim neko počne da vas uči šta je ono ka čemu bi trebalo da težite, odmah odbacite takav grub upliv u svoju dušu. Ionako je sita besmislenih ideja koje potiču od razuma. Niko ne može da vam ukazuje na vaš cilj. Istina, postoji jedan izuzetak – a to je slučajno dobačena fraza. Kao što se sećate, slučajne fraze mogu da budu znaci. Znak ćete odmah osetiti. Nečija spontana fraza odjednom može da zapali plamen u duši. Ako dotakne vaš cilj, duša će vam živnuti, pomoći će vam da shvatite da je to „ono što vam je potrebno“. Ali to treba da bu-du situacije kada ne pokušavaju da vas ubede u nešto ili „postave na pravi put“, nego vam uzgred dobace neki komentar ili savet.

Svrha tuđeg cilja je da poboljšate tuđe blagostanje. Ako vam cilj ne donosi poboljšanje u životu, znači da nije vaš. Pravi ciljevi uvek rade za vas, za vašu dobrobit i uspeh. Vaš cilj je potreban samo vama. Ukoliko direktno zadovoljava tuđe potrebe i poboljšava tuđe blagostanje, znači da je cilj tuđ. Klatna će pod svim mogućim suvislim izgovorima pokušavati da vas nagovore da služite drugima. Načini su najrazličitiji. Na osobe s pojačanim osećajem krivice obično deluju fraze „moraš“, „obavezani si“, „treba“. Takvi zaista i pronalaze utehu u iskupljivanju svojih imaginarnih grehova. Na druge može da utiče parola „Njima treba vaša pomoć“. To takođe „pali“. Kao što shvatate, takvi metodi se održavaju na unutrašnjoj i spoljašnjoj važnosti. Ne smemo zaboraviti da prvenstveno živimo za sebe i da nikome ništa nismo dužni niti obavezni. Ne možete druge da učinite srećnim, ali im zato možete naškoditi ako budete nesrećni.

Tuđi cilj izaziva duševnu nelagodnost. Lažni ciljevi su po pravilu vrlo privlačni. Razum će sa oduševljenjem i u najlepšem koloritu oslikavati najrazličitije prednosti cilja. Ali ukoliko vas, i pored privlačnosti cilja, nešto tišti, budite pošteni prema sebi. Naravno, razum ništa ne želi da sluša: sve je divno i savršeno. Ali odakle onda taj nemir? Ponoviću važno pravilo iz prethodnog poglavlja. Kad razmišljate o cilju, ne razmišljajte o njegovoj prestižnosti, nedostupnosti i sredstvima potrebnim za njegovo dostizanje – obraćajte pažnju samo na duševnu prijatnost. Zamislite da ste dostigli cilj i da je sve iza vas. Da li se osećate dobro ili loše? Ako pored zadovoljstva provejava i strah, ili tegoban osećaj nekog tereta,

znači da osećate duševnu nelagodnost. Da li bi trebalo da imate posla s tuđim ciljem? Ako ne postoji nikakav osećaj duševne neudobnosti, vaš cilj će vam biti još privlačniji i pružiće vam još više zadovoljstva. Potrebno je samo da okrenete leđa klatnima i da ga pronađete.

Ako vas ne zadovoljava mesto koje zauzimate u svetu, ili vas prati niz neuspeha, znači da ste u nekom trenutku potpali pod uticaj destruktivnih klatana i da ste se kroz tuđa vrata uputili ka tuđem cilju. Tuđi ciljevi zahtevaju puno energije i rada. I obrnuto: vaši ciljevi se postižu sami od sebe i sve ide kao podmazano. Tuđi ciljevi i tuđa vrata vas uvek osuđuju na patnju. Pronađite svoj cilj i svoja vrata – i svi problemi će nestati.

Mogli biste da kažete: „Ali ja ne znam šta želim. Kako da to saznam?“ Uzvraćaju vam pitanjem: da li ste se bar jednom zamislili nad tim? Kao što znate, većina ljudi je toliko zabrinuta aktivnostima klatna da se bukvalno vrte kao hrčak u točku, ne pronalazeći vremena za sebe, za svoju dušu. Pitanja o tome šta istinski žele od života oni rešavaju u letu, usputno, grčevito, nepomišljeno, pod pritiskom problema. Ne treba se baviti samoanalizama, nego će biti dovoljno da se bar na kratko vreme umirite, osamite i oslušnete šum jutarnjih zvezda.

A šta ako ništa ne želite? To govori da je vaš energetski potencijal krajnje nizak. Stanje depresije i apatije su jasan dokaz da imate dovoljno energije samo za preživljavanje. Potrebno je da uvećate njene rezerve. Vaša duša ne može a da ništa ne želi, nego vi jednostavno niste u stanju da je čujete.

Rušenje stereotipa

Bez obzira na to što je o klatnima ionako već prilično mno-go rečeno, želeo bih da navedem nove primere za to kako ona mogu da vas zavedu s puta. Zapitajte se da li vam klatno nameće tuđi cilj pod nekim navodno plemenitim izgovorom? Na primer, „dobra duša“ se poziva da pomogne. Može biti reč o nezbrinutim životinjama, ranjenim vojnicima, gladnoj deci ili svima onima kojima je potrebna pomoć. Ili: tamo negde se vodi borba za slobodu i potrebno im je vaše hrabro srce. Dobra duša će odmah poleteti tamo gde je potrebna.

Elem, uopšte se ne radi o „dobroj duši“ već o „dobrom razumu“, koji, pritom, uopšte nije dobar, već bezdušan. Taj razum je zaboravio na svoju dušu i bacio se u pomoć drugim dušama. To je isto što i odbaciti svoju decu, a spasavati tuđu. „Dobar razum“ je svoju dušu saterao u futrolu i ostao sam sa svojim „razumnim“ mislima. Nastala je unutrašnja praznina, a treba je nečim ispuniti.

Klatna će odmah ponuditi najrazličitije oblike kompenzacije. Pokazaće vam najveći asortiman načina na koji možete da utrošite svoju energiju za tuđu dobrobit. Možda se čovek revnosno odaziva na tuđe pozive zato što je iznutra prazan? Ono što opšteprihvaćeni stereotipi predstavljaju kao dobrotu i predusretljivost, možda je zapravo duševna praznina? Duševna praznina razuma se kompenzuje brigom o drugima, dok potrebe njegove duše ostaju nezadovoljene. Klatnima je isplativo da brigu o drugima proglašavaju duševnom širinom.

Kao što vidite, klatna mogu vešto da oblikuju vrlo ubedljive stereotipe. Ali sve je to samo slatka demagogija. A šta je s vašom dušom? Da li će je vaš razum odbaciti zbog drugih? Zbog toga vam tako uporno savetujem da se okrenete od klatana i oslobođite dušu iz futrole. Kad zavolite sebe, pronaći ćete svoj cilj. Na putu ka sebi učinićete bezbroj istinski dobrih i korisnih dela. I, naravno, pomoći ćete mnogim siromašnim i nesrećnim ljudima, zato što ćete steći velike mogućnosti.

Ali sve dok vam cilj nije definisan, budite vrlo suzdržani prema bilo kakvим

pozivima u pomoć. Vaša unutrašnja i spoljašnja važnost moraju da budu na najnižem nivou. Klatnima je naročito potrebna dopunska energija dok biju svoje bitke.

Na primer, dva klatna se pripremaju za bitku. Jedno sebe proglašava pravednim osloboodiocem i okriviljuje drugo da je diktator i potencijalno opasan agresor. Pravedno klatno zapravo želi da proguta svog konkurenta, da osvoji njegovu naftu ili druge resurse. Ali se to prećutkuje i otpočinje masovna propagandna kampanja u cilju zaštite slobode i pravde.

Čovek koji je prepun osećaja važnosti i koji se upicao na udicu klatna, kaže себи: „Oslobodiću potlačen narod i pokazaću tom diktatoru i agresoru!“ U međuvremenu, drugo klatno stvara tabore svojih sledbenika. Klatno-diktator tvrdi da je dobro, a da je ono drugo, koje je sebe proglašilo osloboodiocem, zapravo agresor. Drugi čovek, ispunjen važnošću, kipti od besa: „Kako su mogli da objave rat a da mene nisu ni pitali?! Idem na ulicu da gromoglasno protestvujem!“ On može čak da odjuri u rat i svoj život uloži za tuđu slobodu.

Kao što vidite, sledbenici oba tabora se uvlače u bitku klatana zbog toga što im je povećana unutrašnja i spoljašnja važnost, a unutar njih je duševna praznina koja se ne može popuniti, već se, naprotiv, još više produbljuje. Šta dobijaju sledbenici uvučeni u bitku? Pristalice rata će se na kraju i sami uveriti da su ih obmanuli i da rat nije bio potreban, već je doneo nesreću svim učesnicima. Pristalice mira će takođe dobiti čušku preko nosa. Taj isti nezaštićen narod koga su napala agresorska klatna užurbano će se odreći svog poraženog vladara i rasturiti ambasadu zemlje koja je štitila mir, ukrašće joj humanitarnu pomoć i dodvoravaće se agresoru.

Sasvim je očigledno da su svi uzvišeni ideali, za koje se bore pristalice bitke klatana, nalik balonima od sapunice. Iznutra je duševna praznina, a na površini koloritna ljuštura sačinjena od napumpane važnosti. Zar je sva ta buka potrebna dušama pristalica?

Kada cilj koji ste odredili ne služi vama, već drugima, možete da proverite na vrlo jednostavan način. Kada je briga o drugima nametnuta spolja, nebitno na koji način, znači da je cilj tuđ. Kada, pak, briga o drugima dolazi iznutra, iz dubine vaše duše, onda taj cilj može da bude vaš. Na primer: „Obožavam da brinem o svojim kućnim ljubimcima, to mi ne predstavlja opterećenje“. Ili: „Volim svoju decu (unuke) i dopada mi se da brinem o njima, da gledam kako rastu, da se radujem zajedno s njima“. Međutim, kad porastu, moraćete da

pronađete drugi cilj.

Niko sem vas ne može da vam ukaže na vaš cilj. Postoji samo jedan način da ga pronađete: da odbacite važnost, okrenete klatnima leđa i obratite se svojoj duši. Takođe, da na prvom mestu volite sebe i brinete prvenstveno o sebi. Jedino tako ćete pronaći put ka svom cilju.

Takođe je greška razuma u tome što on odmah pokušava da proceni realnost dostizanja cilja i da unapred predvidi sve načine i sva sredstva. Naravno, zato što sve mora da bude razumno. Ako postoji sumnjičavost po pitanju izvesnosti dostizanja cilja, tada se on principijelno odbacuje ili se smešta na udaljenu policu. S takvim odnosom čovek nikad neće uspeti da se naštimuje na ciljnu liniju života. Naprotiv, razmišljajući o sredstvima za postizanje cilja, on se naštimava na liniju neuspeha jer u mislima premotava najrazličitije scenarije poraza. Cilj neće moći da se dostigne na uobičajen način, niti će se desiti neko čudo. Teško ostvariv zadatak se zaista retko može ostvariti u okvirima uobičajenog pogleda na svet i to zapravo treba da bude tako jer parametri skeptične osobe nikada nisu usklađeni sa ciljnom linijom.

Čudo će se desiti samo u slučaju ako srušite uobičajeni stereotip i budete razmišljali o samom cilju, a ne o sredstvima za njegovo dostizanje. Tada će vam se ono što se ranije činilo nerealnim, odjednom pojaviti s druge strane. Iznenada, kao da se radi o slučajnosti, otvoriće vam se potpuno realan put za postizanje cilja. Uobičajenom pogledu na svet će to izgledati kao čudna koincidencija. Tada će razumu preostati samo da raširi ruke: „A ko je to mogao da zna?!”

Sa stanovišta Transurfinga, u ovome nema nikakvog čuda. Samo ste se podesili na frekvenciju ciljne linije i postali odlučni da imate, a spoljašnja namera vas je prenestila na tu liniju života. Na njoj se pojavljuju nove mogućnosti i otvaraju se vrata o kojima na prethodnoj liniji niste mogli ni da sanjate.

Toliko smo navikli na ustaljene stereotipe, da ih smatramo dragocenim iskustvom koje je prikupilo čovečanstvo. Zapravo, stereotipe stvaraju klatna, a ljudi se samo prinudno saglašavaju s njima. Celo društvo se temelji na klatnima koja samostalno egzistiraju i razvijaju se, u skladu sa svojim zakonima, kao energetsко-informacione strukture koje potčinjavaju sledbenike. Njihov uticaj na čoveka je toliko velik da mu se razum bukvalno

pomućuje, te on gubi sposobnost da nezavisno i svesno razmišlja.

Uzmimo kao primer zločine nemačkih nacista u toku Drugog svetskog rata, koji su činili najokrutnije stvari. Verovatno su to bili izuzetno svirepi ljudi s patološkim i sadističkim crta-ma? Ne, većina je bila normalna kao što smo svi mi. Imali su porodice, isto tako su voleli svoje bližnje i brinuli o njima. Kad su se vratili iz rata, uključili su se u mirnodopski život i opet bili obični dobrodušni građani.

Zašto se čestit i porodičan čovek u ratnim okolnostima pretvara u zver? Zato što njegov razum potпадa pod uticaj klatna. Uvučeni u bitku klatana, sledbenici u bukvalnom smislu nisu ni svesni šta rade. Naročito se to jasno primećuje u besmislenim i okrutnim postupcima kojima su ponekad skloni tinejdžeri. Mlada i krhka psiha je naročito bespomoćna i podložna uticaju. Pogledajmo takvog jednog tinejdžera. Zar je okrutan? Uopšte ne, u to će se zaklinjati njegovi roditelji. Ali kada se nađe pod uticajem klatna, kad na primer postane deo mase, on prestaje da bude svestan šta čini. Razum pojedinca, koji je deo gomile, bukvalno je uspavan jer je uhvaćen u zamku klatna. Da li se sećate mehanizma indukovanih prelaska?

Zlo, okrutnost i nasilje se ne dešavaju zbog navodno prizemne ljudske prirode, već zbog halapljive prirode klatna. Čovekovoj duši je nesvojstveno zlo. Zlo je koncentrisano u razumu u vidu nasлага destruktivnog uticaja klatna.

Klatna provociraju ljude da budu nasilni ne samo prema drugima već i prema sebi. Kako vam se dopada hrabar slogan: „Onaj koji ne rizikuje, taj i ne pobeduje“? On u sebi sadrži provokaciju, poziv da se stavi na kocku dobrobit ili život u ime tuđe ideje. Naravno, ako ideja nije tuđa, već naša, onda je i rizik opravdan, možda se i isplati rizikovati. Međutim, ne postoji ništa gluplje od neopravdanog rizika koji predstavlja opasnost po zdravlje i život.

Na riskantne postupke čoveka provociraju klatna jer su strah, napetost i uzbuđenje, koje pritom oseća onaj što rizikuje, njihova omiljena energetska hrana. Klatno, koristeći stereotip lažne odvažnosti, ili uz pomoć konkretnog sledbenika pokušava da potkači svoju žrtvu: „Ma, šta si se uprišao! Pokaži šta možeš! Nećeš valjda da ispadneš kukavica?“ I čovek se, ispunjen unutrašnjom važnošću, baca da dokaže suprotno i sebi i drugima. Upao je u zamku lažnog stereotipa i ne pada mu na pamet kako nije u obavezi nikome ništa da dokazuje, već može da pljune na mišljenje manipulatora.

Osećaj sopstvene inferiornosti primorava čoveka da korača na uzici klatna.

Neopravdan rizik uopšte nije dokaz hrabrosti, već težnja da se sakriju sopstveni, takođe lažni, kompleksi. Razum neodgovorno gospodari životom svoje duše kako bi udovoljio sumnjivim stereotipima. Jadna mala duša se sklupčava i sa užasom gleda šta radi mahniti razum, ali ništa ne može da preduzme. U najboljem slučaju razum se prema duši ponaša kao hronični gubitnik koji svoju ništavnost iskaljuje na ukućanima, a u najgorem slučaju kao pijani i izbezumljeni neotesanko koji premlaćuje svoje nezaštićeno dete.

Razum mora da se trgne iz muljevite opsene. On poseduje neprocenjivo i predivno blago – svoju dušu. Spajanjem duše i razuma dobićete istinsku slobodu i snagu. Ne plašite se da rušite stereotipe koja su stvorila klatna. Razotkriće vam se istinska priroda mnogih stvari na ovom svetu. Rušeći stereotipe, otvorite zatvorena vrata.

Vaši ciljevi

Od samog početka verujem da u vama tinja neka skrivena želja i da bar približno znate na koji način možete da je ispunite. Čak i ako ne znate, nije strašno. Ako budete odlučni da *imate*, opcija će se pojaviti. Najvažnije je da odredite istinsku, skrivenu želju i da pronađete odlučnost *da imate i delujete*. Namera pretvara želju u cilj. Želja se bez namere nikad neće ispuniti. Ali prethodno je potrebno da jasno odredite šta želite od života. Maglovite formulacije poput „želim da budem bogat i srećan“ nemaju efekta.

Zamislite kako besciljno šetate gradskim ulicama. Tumarate, noge vas same nose. Gde ćete stići? Neizvesno je. Međutim, ako postoji konkretno odredište, onda ćete, pre ili kasnije, tamo dospeti čak i ako vam nije tačno poznata maršruta. Isto je i u životu: ako nemate cilj, znači da ste brodić od papira na uzburkanoj reci. Ako imate cilj i težite ka njemu, moći ćete da ga dostignete. Ali možda i nećete.

U samo jednom slučaju postoji stoprocentna garancija da ćete dostići cilj: *ako je on vaš i ako se prema njemu krećete prolazeći kroz svoja vrata*. Tada vas niko i ništa neće omesti, jer se ključ frejle vaše duše savršeno podudara sa ključaonicom vašeg puta. Ono što je vaše niko vam neće oduzeti. Neće biti problema s dostizanjem cilja. Problem je samo kako da pronađete vaš cilj i vaša vrata.

Pre svega, cilj se ne određuje na osnovu nekih prolaznih potreba. On mora da odgovori na pitanje: šta želite od života? Šta će vaš život učiniti radosnim i srećnim? Samo je to od značaja, dok sve drugo možete da smatrati ljušturom klatna.

Odredite jedan, glavni cilj. Njegovo dostizanje će povući za sobom ispunjenje svih drugih želja. Ako vam ništa konkretno ne pada na pamet, možete za početak da formulišete, na primer, sledeći generalni cilj: od života želite udobnost i blagostanje. Šta su po vašem mišljenju udobnost i blagostanje? Potrebu da imamo kuću, automobil, lepu odeću i slične attribute udobnog života možemo zameniti s jednim ciljem: da imamo sjajno plaćen posao. Ali, kao što shvatate, to nije čak ni cilj, već vrata, i to neodređena.

Odlično plaćen posao možemo da zamenimo konkretnijom formulacijom – da postanemo sjajan ili jedinstven stručnjak u svojoj profesiji. Čemu teži vaša duša? Međutim,

pojavljuje se pitanje: da li će taj posao učiniti život smislenim? Ako je tako, znači da vam se posrećilo i da se vaš cilj podudara s vašim vratima. Recimo da vam duša teži ka određenoj naučnoj, kulturnoj ili umetničkoj oblasti. Baveći se poslom koji volite, postizaćete otkrića i rađati remek-dela. Na takvoj liniji života sreća je ovde i sada, a ne negde ispred vas. Svi atributi udobnog živo-ta, koje drugi dostižu sa ogromnim naporom, vama će doći sa-mi, kao ono što se podrazumeva. Zato što koračate svojim putem.

Ako, pak, posao, čak i onaj koji volite, nije jedini koji će vam doneti radost i ispuniti život atributima udobnosti, znači da ga možete posmatrati kao vrata, ali ga ne možete nazvati ciljem. Ne zaboravite da vaš cilj treba da vam pretvori život u slavlje sa svim pratećim atributima. Za sada nemojte da razmišljate o sredstvima za njegovo dostizanje, odnosno o vratima. Najvaž-nije je da odredite cilj, a vrata će se vremenom sama pojaviti.

Odgovorite na pitanje: *ka čemu teži vaša duša, šta je ono što će vam život pretvoriti u slavlje?* Odbacite sve misli o prestižnosti i teškoj dostupnosti prepostavljenog cilja. Ne treba da vas zanimaju nikakva ograničenja. Ako ne verujete, onda se bar pre-tvarajte kako vam je sve dostupno i kako vam preostaje sa-mo da izaberete. Ne ustručavajte se i naručujte punim plućima.

Želeli biste da imate čamac? A šta kažete na sopstvenu jahtu?

Želeli biste da imate stan? A šta kažete na porodičnu vilu?

Želeli biste da postanete šef odeljenja? A šta kažete na funkciju predsednika korporacije?

Želeli biste da mnogo da radite kako biste zaradili puno novca? A šta kažete na to da uopšte ne radite i da zadovoljno živite?

Želeli biste da jeftino kupite komad zemlje i sagradite kuću? A šta kažete na svoje ostrvo u Sredozemnom moru?

Eto, takve fraze „A šta kažete na...“ možemo da nabrajamo u beskraj. Čak ne možete ni da zamislite koliko su vaše želje skromne u poređenju s tim šta sve možete da dobijete ako se prema sopstvenom cilju budete kretali prolazeći kroz svoja vrata.

Želju ne treba da zamišljate razumom. Odvojite vreme kako biste razjasnili šta želi vaša duša. Izraz „toplo mi je oko srca“ govori sam za sebe. On ne ukazuje na proces razmišljanja, već na odnos. Mišljenje je produkt mentalne aktivnosti razuma. Odnos dolazi

iz dubine duše i zato samo on može da bude odrednica sopstvenih i tuđih ciljeva. Prilikom određivanja cilja potrebno je da se zapitate: „Kako se osećam u ljušturi dostonutog cilja?“

Prepostavimo da ste zamislili želju. Da biste proverili da li je to vaš cilj ili ne, postavite sebi dva pitanja. Prvo je: da li mi je to stvarno potrebno? Drugo: ipak, da li mi je to stvarno potrebno? Pokušajte da na ovoj želji isprobate sva obeležja tuđeg cilja.

Da li to zaista želite celim bićem ili samo hoćete to da želite? Možda pokušavate da sebi i drugima nešto dokažete? Za-ista to želite? Možda je to samo omaž modi ili prestižu? Osobi sa invaliditetom se može učiniti kako svim srcem želi da kliza na ledu. Međutim, takav cilj zapravo ne dolazi iz srca, nego iz ogorčenosti zbog lične inferiornosti. Cilj mami svojom nedostupnošću. Ako je teško dostupan, pokušajte da od njega odustanete posmatrajući sebe. Ako ste osetili olakšanje, znači da je to tuđi cilj. Ako osetite bes i revolt, znači da je cilj možda vaš.

Jedini pouzdan kriterijum u izboru cilja je osećaj duševne neprijatnosti. To je negativna reakcija duše na odluku koju je razum već doneo. Stanje duševne prijatnosti se može proveriti tek kada je razum doneo odluku i definisao svoj cilj. Zamislite da ste ostvarili cilj i da je sve to već iza vas. Čim ste to učinili, prestanite da razmišljate o cilju i osluškujte osećaje duše. Da li vam je dobro ili loše? Ako se u zadovoljstvo umešao strah, mučan osećaj nekog tereta ili osećaj neophodnosti, neke obaveze, znači da duša jasno kaže „ne“. Razum ne može čak ni da prepostavi kakve neprijatnosti u sebi skriva lepo upakovan cilj. A duša to oseća.

Osećaj neugodnosti može da bude nejasan i maglovit. Ne brkajte duševnu okovanost sa neugodnošću. Kao što je rečeno u prethodnom poglavlju, okovanost ili svojevrsna stidljivost nastaju zbog neobičnosti situacije: „Da li je moguće da je sve to namenjeno meni?“ Duševna neugodnost je osećaj potištenosti ili tereta koji se ispoljava na fonu optimističkih rasuđivanja razuma. Duševna okovanost se može otkloniti pomoću slajdova, dok se duševna neugodnost nikad ne može otkloniti. Najveća greška bi bila da mislite kako toga niste dostojni. Potpuna besmislica! Klatna su vas nateralna da okačite na sebe takvu primitivnu etiketu. Naprotiv, vi zasluzujete sve najbolje. U svakom slučaju, ne žurite s donošenjem konačne odluke. Pokušajte da proverite svoj cilj uz pomoć slajdova. Ako uočite da osećaj koji vas tišti ne prolazi vremenom, znači da imate posla s duševnom

neugodnošću.

Ako osećate duševnu neugodnost zbog nekih aspekata sa-mog cilja, znači da je cilj tuđ. Ako je osećate zbog spoznaje da je cilj teško ostvariv, znači da ne ulazi u zonu vaše udobnosti ili da ste izabrali tuđa vrata. Ne razmišljajte o sredstvima dosti-zanja sve dok tačno ne odredite svoj cilj. Ako vam ne podje za rukom da se jasno zamislite u toj ulozi, možda još uvek niste spremni da je prihvativi. Zona udobnosti se može proširiti pomoću slajdova. Ne morate strahovati po pitanju vrata. Od vas se traži samo odlučnost da *imate* i tada će spoljašnja namera pre ili kasnije da vam ukaže na nužna vrata.

Ne prepustajte se iskušenju da postavite sebi za cilj novac. Kako se kaže, ako bude novca, svi naši problemi će biti rešeni, znaćemo šta njime da kupimo. Sećate li se aktovke prepune novca iz poglavlja „Slajdovi“? U njemu se govorilo o tome da novac ne može da bude cilj, već samo prateći atribut. Možete odmah da se složite sa ovakvim stanovištem, ali to nije potpuno trivijalna tvrdnja. Svi smo u toj meri navikli na novac, da smo u stanju da praktično sve pretvorimo u novčani ekvivalent. Međutim, *novac je apstraktna kategorija koja je namenjena razumu, a nipošto duši*. Duša nema pojma šta da radi s novcem, budući da ne ume apstraktно da razmišlja. Konačni cilj mora da bude razumljiv duši. Ona mora da zna šta želite da kupite za novac koji ste tražili: novac: kuću, kazino, ostrvo ili dr. Nije reč o sredstvima, već o tome *da duši to mora da se svidi*.

Sve dok vaš unutrašnji knjigovođa bude preračunavao sredstva za postizanje cilja, nećete uspeti da odredite cilj i naštimumjete se na ciljnu liniju života. Uključite svog Čuvara i opomenite sebe svaki put kad razum pokušava da izbegne odgovor na pitanje: „Šta želim od života?“. Stereotip teške ostvarivosti cilja je najuporniji, pa će vam biti potrebno strpljenje. Razum će pokušavati da odgovori na drugo pitanje: „Kako to dostići?“ Neka vaša duša tad kaže razumu: „Umukni. To nije tvoja briga. Mi biramo igračku!“

Potrebno je da težite oslobođanju od destruktivnih klatana, ali to ne znači da bi trebalo da se izolujete. Celo društvo je sazданo na uticajima klatna i zato vam preostaje da odete na Himalaje ili da potražite svoja klatna. Pustinjacima je lako da „razgovaraju s Večnošću“ kada se nalaze daleko od klatana. Ali dovoljno je da se takav pustinjak vrati u njihovo agresivno okruženje i da odmah izgubi uravnoteženost i osećaj nevezanosti.

Vaš cilj takođe pripada nekom od klatana. Međutim, to ne predstavlja pretnju za

vas, jer je bitno da je cilj pravi. Pronađite svoj cilj i klatno će biti primorano da vas učini favoritom. Čak možete da stvorite novo klatno. Glavno je da ostvarite svoje pravo na slobodu izbora i da ne dopustite klatnima da uspostave kontrolu nad vama.

Cilj ne možete da odredite analizom i razmišljanjem. Pravi cilj može da identifikuje samo vaša duša. Analiza je rad razuma, dok duša ne ume da razmišlja. Ona može samo da vidi i oseća.

U procesu traganja za ciljem zadatak razuma nije u traganju. Razum će to raditi uobičajeno, metodom analize i stvaranjem logičkih nizova baziranih na opšteprihvaćenim stereotipima i šablonima. Ako bi lični put bilo moguće definisati pomoću takvog načina, svi ljudi bi bili srećni.

Zadatak razuma se sastoji u tome da kroz sebe propušta spoljašnju informaciju, obraćajući pritom naročitu pažnju na stanje duševne prijatnosti. Razum treba samo da izda direktivu: tražim ono što će mi život pretvoriti u slavlje. A zatim treba da propusti spoljašnju informaciju u sebe i posmatra osećaje duše iz perspektive takve direktive.

Aktivno traženje puta vas nigde neće odvesti. Ne brinite, čekajte i posmatrajte. Ako bude postojala direktiva za traganjem, potrebna informacija će vam sama doći. U određenom trenutku ćete dobiti određene informacije koje će u vama pobuditi veliko interesovanje.

Bitno je da razum u tom trenutku ne istrčava sa svojim razmišljanjima, već treba da obraća pažnju samo na stanje duševne prijatnosti.

Dolazak nužne informacije možete i sami da ubrzate. Da biste to postigli, od velike koristi će biti da proširite krug svojih interesovanja. Uputite se tamo gde još uvek niste bili: u muzej, na ekskurziju, u bioskop, na putovanje, u drugi deo grada, u knjižaru, bilo gde. Potragom ne treba da se bavite aktivno, već proširite dijapazon spoljašnje informacije i posmatrajte.

Dajte sebi neograničeno vreme, ne stvarajte pritisak vremenskim okvirima i ne pretvarajte u obavezu potragu za ciljem. Jednostavno, u mislima zadržite sledeću direktivu: tražim ono što će mi život pretvoriti u slavlje.

Pažljivije nego što ste ranije činili, pratite svoje osećaje. Dopustite da direktiva radi u pozadinskom režimu. Svaku informaciju koja vam pristiže propustite kroz upitni filter: šta ja osećam u vezi s tim, da li mi se to dopada ili ne?

Pre ili kasnije dobicećete neki znak ili informaciju zbog koje će u vama nešto zatreperiti: „To mi se dopada!“ Sa svih strana preispitajte ovu informaciju, pažljivo osmatrajući stanje duševne prijatnosti.

Konačno ste uspeli da ne upadnete u iskušenje razmišljanja o sredstvima, nego ste odredili cilj. Kada se pojavi odlučnost da imate i delujete u pravcu dostizanja cilja, sloj vašeg sveta će se podvrgnuti neverovatnoj transformaciji. Evo šta će se desiti.

Rasteretili ste se bremena lažnih ciljeva i slobodno ste udah-nuli vazduh. Više nema potrebe da prisiljavate sebe da radite ono što vam ne leži na duši. Odbili ste da se borite za iluzornu sreću i dopustili ste sebi da je imate ovde i sada. Ranije ste pokušavali da ispunite duševnu prazninu jeftinim surogatima koja su vam nudila klatna. Sada je razum oslobođio dušu iz futrole i pojavio se divan osećaj lakoće i slobode, kao da je bukvalno stiglo proleće i vi ste se probudili iz dugog zimskog sna. Nestao je tegoban osećaj potištenosti i tereta. Složićete se da je daleko prijatnije kretati se prema sopstvenom cilju znajući da ste u sebi pronašli ono što ste ranije neuspešno pokušavali da pronađete u spoljašnjem svetu. Vaš razum je izbacio nepotrebno smeće tuđih ciljeva, odustao je od beskorisnih razmišljanja o sredstvima pomoću kojih će ih dostići, a u sloj svog sveta je pustio neophodan zadatak. Duša je sama izabrala igračku i od radosti je poskočila, pljeskajući dlanovima. Srušili ste lažni stereotip i dopustili ste sebi da imate, bez obzira na imaginarnu nedostupnost cilja. Zbog toga su se pred vama širom otvorila vrata koja su ranije bila zatvorena. Razum je konačno spoznao da je cilj zaista realno ostvariv. Sada se život pretvorio u slavlje, jer će radosna duša, poskakujući, potrčati za razumom koji je dopustio cilju da uđe u sloj svog sveta. Duša i razum će, ruku pod ruku, veselo poći ravnim i prijatnim putem ka sreći, koja je već ovde i sada.

Vaša vrata

Ako na putu do cilja neprestano morate da savladavate prepreke, znači da ste izabrali tuđi cilj, ili se prema cilju krećete prolazeći kroz tuđa vrata. Jedina stvar koju u životu možemo da smatramo važnom jeste određivanje svog cilja i svojih vrata. Težnjom ka tuđim ciljevima možemo da potrošimo čitav život i da ništa ne postignemo. Ne postoji ništa tužnije od priznanja da su svi napori bili uzaludni i da nam je život promašaj.

Klatna su naučila ljude da rade ono što je potrebno i da to prihvataju kao ono što se podrazumeva. Stereotip prinudne potrebe doveden je do apsurda: može se pomisliti da je život kazna koju morate da odslužite ili radna obaveza koju svi moraju da poštiju. Na taj način se čovek navikava na neophodnost da istinske sklonosti duše gura u najudaljeniji ugao svesti, dok navodno ne nastupe bolja vremena. Međutim, život se primiče kraju, a bolja vremena i ne nastupe.

Sreća se stalno nazire tamo negde, u budućnosti. Lažni stereotip tvrdi: da bi nastupila budućnost, za nju se treba izboriti, zaraditi je, dostići. Ljudi zbog materijalnih razloga često odustaju od posla koji vole. Poslovi se dele na one koje volimo da obavljamo i na one koji treba da nam osiguraju novčani prihod. Uporedo sa postavljanjem lažnih ciljeva, prisilna nužda je još jedan metod kojim klatna pokušavaju da skrenu čoveka s njegovog puta.

Zapravo se i pomoću hobija može dobro zarađivati ako je to vaš cilj. Ako ste prinuđeni da se odreknete posla koji volite samo zato što vam ne donosi prihod, tada jasno odredite da li taj posao ima veze s ciljem koji je izabrala vaša duša. Da li će vam omiljeni posao pretvoriti život u slavlje ili neće? Ako on nema dodirnih tačaka s vašim ciljem, to znači da je nemoguće konkretno reći da li će vam doneti prihod. Međutim, ako ste sigurni da je to vaš cilj, onda sačekajte da vam se u životu pojave atributi udobnosti. Kada se cilj podudara s vratima, čovek nema potrebu da brine o materijalnim prihodima jer će ionako imati sve – samo ako to poželi.

Međutim, lažni stereotip prinudne neophodnosti ne dopušta čoveku da se u potpunosti posveti svom cilju. To se potvrđuje na mnogim primerima. Tako, recimo, neki

čudak, kao i svi ostali, odlazi na posao, a u slobodno vreme se bavi stvaralaštvom ili otkrićima. Ni na pamet mu ne pada da skupo može da proda svoju kreaciju. Živi u siromaštvu potpuno ubedjen da za komad hleba treba marljivo da radi. Hobi mu je nešto usput-no, „za dušu“. Shvatate li šta se događa? Čovek najveći deo svog života nadniči za nekog gazdu, jer mu je to navodno neophodno za opstanak. Duša dobija mrvice koje preostanu nakon radnog vremena. Za koga živi taj čovek? Za gazdu?

Ako vam se cilj podudara s vratima, hobi će vam doneti bogatstvo. Dostizanje cilja će povući za sobom ispunjenje svih drugih želja, pri čemu će rezultati premašiti sva očekivanja. Budite sigurni da veoma skupo košta sve što je napravljeno s dušom. Za razliku od toga, proizvodi koje je sazdao čist razum se vrlo nisko vrednuju. Kao što znate, originalna remek-dela nastaju u jedinstvu duše i razuma. Na putu ka cilju stvaraćeete remek-dela ako ne dopustite klatnima da vas skrenu s puta. U tom slučaju je sve jednostavno: potrebno je samo da mirno sledite svoj put i da ne nasedate na njihove trikove. Pre ili kasnije ćete postići veliki uspeh.

Stvari su unekoliko komplikovanije kada se cilj i vrata ne podudaraju. Pre nego što zaključite tako, dobro razmisli-te. Vaš cilj ne može da vam iskompliku-je život. Naprotiv, izabравši cilj, samim tim ćete značajno pojednostaviti svoj život i izbavićete se od gomile problema. Ne žurite sa izborom vrata. Ako nemate jasnu predstavu gde se ona nalaze, radite sa slajdovima i proširujte zonu udobnosti. Odbacite važnost, odrecite se želje da postignete cilj. Čim dopustite sebi da imate, spoljašnja namera će vam ponuditi adekvatnu varijantu.

Vaša vrata su put koji će vas odvesti do cilja. Kada ste odredili svoj cilj, zapitajte se: na koji način se on može postići? Spoljašnja namera će pre ili kasnije pred vama otvoriti različite mogućnosti. Vaš zadatak se sastoji u tome da među njima pronađete baš svoja vrata. Razmotrite najrazličitije varijante. Sva-ku testirajte po pitanju duševne udobnosti. Možete da se upravlјate istim principima kao i pri izboru cilja.

Recimo da je vaš cilj solidna finansijska sigurnost. Tada je potrebno da odredite na koji način ćete je postići. Novac ne može tek tako da pristigne, već iz onoga što čovek predstavlja. To može biti: estradna zvezda, krupan industrijalac, finansijer, eminentni stručnjak, i, na kraju krajeva, naslednik. Šta biste voleli da postanete? Potrebno je da pronađete svoj put ka bogatstvu – onome ka čemu teži vaša duša. To je najbolje da pitate

nju, a ne razum. Razum je društveni produkt, a društvo počiva na klatnima. Društvo kaže: „Postani poznat, političar ili bogataš – to je stvar prestiža.“ Ali budući da vaša lična sreća nije predmet interesovanja klatna, ono vam neće pomoći da odredite neophodnu nišu u životu.

Razum i poznanici će vam govoriti da treba da pronađete dobro plaćen posao, kao što je advokatura. Svi će vam govoriti da ćete, ako postanete advokat, zarađivati gomilu novca. Naravno, želeli biste da zarađujete mnogo novca, ali ta vrata mogu da se ispostave tuđim. Ako budete prolazili kroz njih, pogrešićete. Ako je cilj pravilno odabran, tada će vam vrata otvoriti mogućnosti o kojima niste ni sanjali. Pretpostavimo da su vaše potrebe: kuća, automobil, dobra plata. Ulazeći na svoja vrata, toliko toga ćete dobiti da će se vaši prethodni zahtevi činiti smešnim. Ali zato je potrebno da ne pogrešite u izboru svojih vrata.

Ne žurite i ne žalite vreme koje ćete uložiti u izbor. Potrošićete mnogo više vremena i snage u prazno ako požurite i načinite pogrešan izbor. Na definisanje cilja i vrata mogu biti potrebni meseci. Tokom tog vremena biće potrebno da se pridržavate svojevrsnog „besprekornog posta“ i da se, po mogućnosti, strogo pridržavate osnovnih principa Transurfinga. S njima ste već upoznati.

Na prvom mestu je *svesnost*. Potrebno je da budete svesni motiva narednih koraka. Da li postupate svesno, da li shvatate pravila igre ili se poslušno potčinjavate klatnu?

Kontrolišite nivo unutrašnje i spoljašnje važnosti. Razmišljajte o svom cilju i vratima kao da su vam već poznati. Ne postoje nikakve prestižnosti, nedostupnosti i neophodnosti. Odbacite važnost bilo koje vrste. Ono što imate za vas je nešto sasvim obično.

Unapred se pomirite s mogućim neuspehom. Ako vam to podje za rukom, dobro je, a ukoliko ne – znači da to ne pripada vama i da nemate za čim da žalite. Dopustite sebi mogućnost greške. Odvojite u svom životu mesto za poraz, neka bude pod nadzorom. Štaviše, iz daljeg izlaganja ćete saznati kako baksuzni neuspeh uopšte nije poraz, već samo još jedan korak na putu do cilja.

Osigurajte postojeća vrata, pronađite im zamenu. Ne odbacujte odmah prethodna vrata, ne spaljujte mostove iza sebe, budite obazrivi. Ne stavljajte sve na jednu kartu.

Osigurajte rezervne puteve.

Neprestano premotavajte u mislima slajd vašeg cilja. Samim tim ćete proširiti zonu

udobnosti i podesiti se na frekvenciju ciljne linije. Spoljašnja namera će vam sama dobaciti potrebnu informaciju.

Da je ne biste propustili, ubacite u glavu slajd traganja za svojim ciljem i vratima. Sve podatke iz spoljašnjeg sveta propuštajte kroz taj slajd. Procenujte da li vam to odgovara ili ne. Pri tom osluškujte šum jutarnjih zvezda, a ne razum. Pratite osećaj koji vas muči ili vas inspiriše, a ne ono što o tome mislite. Obratite pažnju kako duša reaguje na bilo koju informaciju. U određenom trenutku će se ona prenuti i uzviknuti: „To je ono što mi treba!“

I opet vam ponavljam: ne žurite. Proširujte zonu udobnosti i usmeravajte svoje misli na ciljnu liniju sve dok se cilj i vrata ne oblikuju u jasan koncept. Potrebno je da dođete do jasnog zaključka: „Da, ja to želim i to će moj život pretvoriti u slavlje“. Vaša duša će pevati, a razum zadovoljno trljati ruke.

Ako vaša duša peva, a razum i dalje sumnja, iznova proširujte zonu udobnosti. To će vam omogućiti da srušite lažni stereotip nedostupnosti i nerealnosti koji vam stvara prepreku. Znate li zašto vam se vrata čine nepristupačnim? Zato što su zatvorena zbog lažnog stereotipa nedostupnosti koji čuči u vašem razumu. Kad srušite stereotip, vrata će se otvoriti.

Ne pozivam vas da verujete meni, sebi, ili nekom drugom. Razum nikada nećete naterati da poveruje. On bespogovorno prihvata samo činjenice. Da bi vrata bila realna za razum, potrebno je da pređete na ciljnu liniju života. A to možete da učinite jedino uz po-moć ciljnog slajda. Na početku vaše linije cilj se i dalje nalazi ispred vas, ali putevi njegovog dostizanja su već realno vidljivi razumu. Beskorisno je uveravati sebe i boriti se sa stereotipom. Rušenje stereotipa se uopšte ne sastoji u tome. On će pasti sam kada vam spoljašnja namera pokaže nove mogućnosti na ciljnoj liniji. Zato vam skrećem pažnju: ne pokušavajte da ubeđujete sebe i da se borite sa stereotipom. Sve što vam je potrebno je da sistematski vrtite ciljni slajd u glavi. To nisu prazne spekulativne vežbe, već konkretno kretanje prema cilju.

Ne zaboravite da je materijalna realizacija inertna i da spoljašnja namera ne može momentalno da ispunи narudžbinu. Biće vam potrebno strpljenje. Ali ako nemate strpljenja, znači da strasno želite da na brzinu postignete cilj. Tada krenite ispočetka i snizite osećaj važnosti. Kad želite, to znači da sumnjate u realnost postizanja cilja. Ponovo proširite

zonus udobnosti sve dok ne vidite da se pred vama ukazuju realne perspektive.

Pod pokrićem lažne beznačajnosti i niže vrednosti, klatna mogu da zamaskiraju vaša vrata. Od značaja i vrednosti je sve ono što umete da radite s lakoćom, bez prinude i sa zadovoljstvom. Nijedna vaša vrlina nije ništavna. Svaka glupost koja vam je svojstvena, a u granicama stereotipa nema nikakvu vrednost, može da vam posluži kao ključ za potrebna vrata. Pokušajte da svoju karakterističnu, „neozbiljnu“, vrlinu projektujete na ozbiljna vrata.

Na primer, ako imate reputaciju „lakrdijaša“, možda možete da postanete odličan komičar. Ako vam svi govore da od vas nema nikakve vajde, da samo znate lepo da se oblačite i doterujete, možda vaša vrata vode ka profesiji top-modela, šminkera ili modnog dizajnera. Ako vas nervira reklama i često prigovarate kako je loše napravljena i da je treba prezentovati na drugi način, to nije samo vaše nezadovoljstvo, već skrivena želja da pokažete svoje sposobnosti u toj oblasti. Nabrojao sam pojedinačne primere. Lični „bezwredni“ kvalitet može da se manifestuje na potpuno neočekivan način. On će se razviti ako okrenete leđa klatnima i posvetite se svojoj duši. Razmislite: ako svoje glupe postupke izvodite bez prisile i sa zadovoljstvom, to mora da ima neki smisao.

Sve što je rečeno odnosi se na proces izbora vrata. Ali prepostavimo da ste već ionako na putu ka izabranom cilju. U tom slučaju postoji način da odredite da li su to prava vrata. Ako se na putu do cilja umarate, gubite energiju i iscrpljeni ste, to znači da se ne radi o pravim vratima. I obrnuto: ako vas inspiriše bavljenje poslom koji vas približava cilju, slobodno ga prihvativate kao svoja vrata.

Postoji još jedan način na koji možete da prepoznate prava vrata. Tuđa vrata mogu da vam se učine kao vaša, jer deluje da se otvaraju pred vama, ali u odlučujućem trenutku vam se za-tvaraju pred nosom. Ispostavlja se da prilikom prolaska kroz tuđa vrata sve protiče naizgled normalno, ali vas na kraju, u odlučujućem trenutku, sustiže neuspeh. Ako vam se tako neš-to događalo, znači da ste ulazili kroz tuđa vrata. U tome se ispoljava lukavost klatna koje namerno otvara opštedostupna vrata kako bi namamilo što više sledbenika.

Po pravilu se pored vaših vrata niko ne gura. Ali čak i ako ste susreli mnogo onih koji žele da prođu kroz njih, svi će se odmah povući i vi ćete nesmetano proći.

Opštedostupna vrata su otvorena za sve, ali kroz njih prolazi samo mali broj. Setite se još

jednom kako klatna stvaraju mitove o uspešnoj karijeri zvezda i trude se da sve potčine pravilu „radi kao ja“. Sve osobe koje su očarane opsenom, tiskaju se na ista vrata dok su njihova vrata, tik uz ova, potpuno otvorena.

Međutim, ako ste grubo narušili zakon ravnoteže, pred vama mogu da se zatvore i ta vrata. Na primer, ako cilj ima pre-terano veliki značaj za vas, zbog čega ste sve stavili na jednu kartu. Ta vrata možete ponovo da otvorite ako snizite važnost. O tome ćemo porazgovarati na kraju ovog poglavlja.

Namera

Ako ste uložili vreme u određivanje cilja i vrata, znači da posedujete nameru.

Namera pretvara želju u cilj. Želja bez namere se nikada neće ispuniti. Snovi se takođe neće ostvariti. Šta je ono što razlikuje cilj od mašte? Isto ono što razlikuje nameru od želje. Ako imate nameru, mašta se pretvara u cilj. Pusti snovi i kule u vazduhu ništa ne mogu da promene. Život može da vam promeni samo namera, odnosno odlučnost da imate i delujete.

Prepostavimo da ste uspeli da odredite svoj cilj, pri čemu ste potpuno odlučni da ga postignite. Gorite od nestrpljenja da što pre delujete. Pre svega olabavite stisak. Snizite važnost cilja, odreknite se želje da ga dostignite i zadržite samo odlučnost da *imate*.

Preostaje vam da delujete u granicama pročišćene namere, odnosno da uradite sve što se od vas traži, bez želje i insistiranja.

Jedino što može da vam pokvari planove na putu do cilja su: preterana odgovornost, marljivost, revnost, istrajnost i prinuda. U okvirima uobičajenog rezonovanja to zvuči čudno i neobično. Ali nadam se da u ovome ne pronalazite ništa apsurdno. Hajde da sve postavimo na svoje mesto.

Krećući se ka cilju kroz svoja vrata, ne-ma potrebe da ulažete prekomerni napor, kao ni da sebe primoravate. Ako to nije slučaj, znači da ste izabrali tudi cilj ili vrata. Ali razum je navikao da se bori i savladava prepreke. Sve probleme proizvodi upravo on kad stvarima počne da pridaje preterani značaj i da se bori s tokom varijanti. Ako se ne budete oslanjali na važnost, vaša linija života će imati najmanji broj prepreka.

Prema svom cilju treba da se približavate kao da idete po poštu iz sandučeta. Šta će ostati od namere ako je pročistite od važnosti i želje za postizanjem cilja? Jedino odlučnost da imate i da se pokrenete. Prestanite da razmišljate o pošti u sandučetu kao o problemu, već krenite ka njemu. Ne razmišljajte o problemu, već delujte neusiljeno i problem će se rešiti u procesu kretanja.

Unutrašnja namera razuma stvara potrebu da pljeskamo rukama po vodi: „Insistiram na tome da...“ Spoljašnja namera deluje sasvim drugačije: „Stvari su takve da...“ Sve dok budete insistirali, nećete dopustiti spoljašnjoj nameri da realizuje cilj po toku

varijanti. Kako vaš razum može tačno da zna na koji način treba da bude realizovan cilj?

Kretanje prema pravom cilju, kroz vaša vrata, ide kao podmazano. Ako vam je važnost na minimalnom nivou, pri čemu se ne borite s tokom varijanti, niko i ništa vam neće smetati. Budući da idete svojim pu-tem, nemate o čemu da brinete čak i ako se pojave prolazne teškoće. Dopustite sebi da uživate u životu i sve prihvatilete kao poklon. Čim vam nešto pomrači slavlje pokušajte da odredite čemu ste pridali veću važnost. Zašto vas nešto muči? Na to pitanje postoji standardni odgovor: ili se prisiljava-te na nešto nepotrebno, ili nemate strpljenja da postignete cilj, ili nečemu pridajete preterani značaj. *Olabavite stisak.*

Misli i osećaji koji vas tiše mogu da se pojave zbog nedovoljno prostrane zone udobnosti. Recimo, kao rezultat postizanja cilja potrebno je da dobijete veliku sumu novca. Odmah se pojavljuje gomila uznemiravajućih misli: gde će ga držati, koja je najbolja investicija, a šta ako ga odjednom izgubim, kako razumno da ga potrošim, a šta ako mi ga ukradu? Ako je tako, znači da još niste spremni da imate. Kada se ostvaruje san propraćen sličnim problemima, neizbežno se pojavljuje duševna okovanost i, samim tim, podsvesna težnja da se izbavite od tih problema. U tom slučaju će spoljašnja namera raditi protiv vas.

Potrebno je da stalno negujete odlučnost da *imate*. Takođe, ne treba da prisiljavate sebe da u mislima premotavate film. Uostalom, prijatno vam je da razmišljate o željenom cilju. Ne treba da nagovarate i ubeđujete sebe. Možete dugo i bez ikakvih rezultata to da činite. Za razliku od autosugestije, namera znači da je odluka doneta i da nije predmet rasprave. Sve sumnje će otpasti same od sebe ako budete proširili zonu udobnosti.

Želim da vas upozorim na grubu grešku koja može da vam se desi. Postoji još jedan lažni stereotip koji nas poziva da neprestano mislimo na uspešan razvoj događaja. Ma kako izgledalo čudno, to je zaista lažan stereotip. Pogledajte samo koliko ih je! Da li smatrate da ćete uspeti ako neprestano mislite o uspehu? Teško. Ako budete radili na tome da isključite negativne varijante iz svog scenarija, ništa nećete postići. Nećete uspeti da ubedite razum da će sve ići glatko. Razum može da se pretvara da je poverovao u takvu direktivu, ali on to ne ume. U dubini duše ćete ipak sumnjati zato što razum sumnja. Duša će sigurno pronaći negativnu varijantu u kredencu, gde ju je umetnuo razum.

U ciljni slajd ne treba da uključujete nikakve scenarije dostizanja cilja. Taj slajd mora da sadrži samo konačnu sliku postignutog cilja. To već imate. Sve što se od vas traži je

da uživate u slajdu i da se krećete pomoću pročišćene unutrašnje namere. Vizualizacija već predstavlja rad na scenariju, ali na sasvim drugačiji način. Ne treba da ubeđujete razum u to da će se sve ostvariti, već da će se sve glatko ostvariti. Vizualizacija aktuelne karike transfernog lanca ide ukorak sa onim što sad radite, ali korak ispred vas. Međutim, ubeđujući sebe u srećan ishod, grčevito pokušavate da kontrolišete situaciju. Olabavite stisak i ne razmišljajte o problemima koji još nisu nastupili nego se spokojno krećite tokom varijanti.

Realizacija

Koračao sam vlažnim asfaltom...

Tog jutra je padala kiša i gliste su ispuzale iz travnjaka na asfalt u potrazi za smislom života i novim otkrićima. Svaka je imala drugačiju sudbinu. One kojima se posrećilo, uspele su da dopužu do susedne cvetne leje s pozamašnim slojem crni-ce. Neke su iskljucale ptice. Neke su ostale zgnječene stopalima strašnih čudovišta koja su koračala asfaltom. Sunce je prigrejalo i osušilo vlagu, prestižući jednu glistu na polovini puta. Prekasno je shvatila svoju grešku jer joj je nedostajalo snage da dopuže do kraja. Očekivala ju je duga i mučna smrt, dok se skroz ne sasuši. I odjednom ju je podigla neka neobjašnjava sila i odbacila na vlažnu zemlju. S gledišta gliste to je bilo nemoguće, jer ona to ne može da shvati i objasni. Ali za mene u tome nije bilo ničeg natprirodnog: samo mi je bilo žao gliste, pa sam je čušnuo u cveće. Biće da je ta usamljena Skitnica pravilno izabrala svoj cilj i svoja vrata.

Ako vam se cilj čini teško ostvarivim, slavlje će vam pokvariti sumnje i teskobna razmišljanja o mogućem neuspehu. Kako uprkos svemu poverovati u nemoguće da bi ono postalo moguće? To je školski primer glupog pitanja. Nikako! Ponovo se vraćam na ono što je već rečeno. Ne postoji način na koji možete sebe da nagovorite, ubedite i naterate da verujete. Ostavite se tog praznog i nepotrebnog naklapanja i pozabavite se poslom, odnosno procesom pokretanja no-gu u pravcu cilja.

Ne treba da vas zabrinjava činjenica što se cilj čini teškim za dostizanje. Teško vam je da zamislite da je tako nešto moguće. Ali te brige su jalove. Vaš zadatak je da ispravno obavite porudžbinu, a sve drugo prepustite konobaru. Mnogi ljudi koji su postigli vrtoglav uspeh kasnije su izjavljivali: nipošto nisu verovali u to da mogu postići takve rezultate.

Uzajamnom razumevanju duše i razuma smeta to što duša teži ka cilju, a razum brine o sredstvima. Duša ništa ne zna o načinima dostizanja cilja. U snovima je navikla da dobija sve što poželi. Svaka težnja duše odmah se ostvaruje namerom sna. Niko ne zna gde ona sve leti dok razum čvrsto spava. Možemo da se setimo sna jedino kad razum čvrsto spava. Budeći se iz dubokog sna, razum počinje da usmerava jedro duše u pravcu svojih

očekivanja i briga. Zbog toga snovi ne mogu da budu kriterijum onoga što duša želi. Iz istog razloga ne možemo da se setimo prethodnih inkarnacija duše, ukoliko su zaista postojale. Za razliku od duše, razum dolazi na svet kao prazan list papira. Postoje brojna svedočanstva o tome kako je ljudski razum pod određenim okolnostima imao pristup informaciji iz prošlih života. Međutim, to je zasebna tema i ne ulazi u okvire ove knjige.

Razum je prisiljen da razmišlja o sredstvima jer je navikao da deluje u granicama unutrašnje namere, a u njima je obavezan scenario s lošim krajem. U tom slučaju, spoljašnja namera ne samo što neće pomoći, već će i našteti. Zato vam od sveg srca savetujem da prestanete da razmišljate o scenarijima razvoja događaja. Na putu do cilja potrebno je da dominira odlučnost da *imate* i to je najvažnije što treba da vas interesuje. Preostali deo namere – odlučnost da delujete, mora da bude sasvim pročišćena od želje i važnosti.

Odlučnost da se pokrenete je ravnodušna namera da uradite minimum od onoga što se od vas očekuje. Delovati ravnodušno ne znači delovati tromo i neodlučno. Mislim da shvatate šta imam u vidu. Preterana odlučnost je takođe posledica osećaja važnosti. Koliko dobro ćete uspeti da pročistite unutrašnju nameru od želje i važnosti, toliko ćete efikasno i postupati.

Scenario dostizanja cilja treba da promislite samo u opštim crtama: da odredite osnovne etape na putu kretanja prema cilju, odnosno karike transfernog lanca. Nakon toga *prestanite da razmišljate o opštem scenariju*. U mislima treba da vam bude samo ciljni slajd. On sadrži završnu sliku postignutog cilja i ne uključuje nikakve scenarije. U mislima treba stalno da vrtite slajd, živite u njemu. Zona udobnosti će se proširiti i parametri vašeg zračenja će se podešavati na ciljnu liniju života.

Iz svog odnosa prema svemu što je povezano s postizanjem cilja eliminišite bilo kakve manifestacije želje i važnosti. Ako se budete trudili da uložite svu snagu zarad bržeg dostizanja cilja, ako sumnjate u svoje sposobnosti i plašite se teškoća, znači da imate povišen nivo važnosti. Dopustite sebi da budete nesavršeni i da pravite greške. Ako sami sebi ne dopustite greške, tada ne očekujte odobrenje ni od drugih. Ako strepite da nećete postići cilj, znači da niste iskorenili želju. Ali kako ne želeti? *Unapred se pomirite s porazom, smislite puteve za odstupnicu i rezervne varijante*. Neka budu u pripravnosti. Ako to ne učinite, nećete se oslobođiti želje.

Osnovno je da ni u kom slučaju ne treba, kad je vaš cilj u pitanju, da igrate na samo jednu kartu. Na primer, ne smete iznenada sve da odbacite i zagrejete se za nešto drugo. Šta ako se uskoro ispostavi da ste pogrešili i da ste tuđi cilj ili vrata doživeli kao vaše? I zatim čete, ako sve stavite na jednu kartu, narušiti ravnotežu. Uvek treba da postoji neka protivteža, rezervna varijanta, *odstupnica*. Vaša duša će biti smirena i sile ravnoteže vas neće dotaći. Na primer, ne napuštajte prethodni posao dok stoprocentno ne pronađete nov. Ne zalupite prethodnim vratima, ne spaljujete mostove iza sebe, budete vrlo oprezni i razboriti. Čak i ako ste absolutno sigurni da su cilj i vrata vaši, ne činite nagle pokrete, koji će, u slučaju neuspeha, da vas ostave bez komada hleba i krova nad glavom. Niko nije zaštićen od neuspeha.

U svakom slučaju, posedujete moćnu tehniku Transurfinga tako da će razloga za zabrinutost i strah biti mnogo manje. Sada znate pravila igre, a to već nije malo. U svetu klatana čovek ulazi s njima u igru ne znajući pravila i zato odmah biva poražen. Metodi s kojima ste se upoznali pružaju vam ogrom-nu prednost. Ali to nije ni približno sve. U sledećoj knjizi čete se upoznati s „teškom artiljerijom“ Transurfinga (knjiga Transurfing br. 3. – Napred u prošlost, prim. izd.).

Ako spoljašnju nameru ne budete ometali dejstvima koja se temelje na povišenoj važnosti, tada će vas ona svakako odvesti do cilja. Krećite se po toku varijanti i ne pokušavajte da se njim borite. Na borbu protiv toka vas može navesti naviknutost razuma da sve drži pod kontrolom. Međutim, složićete se da nikome nije dato da unapred predvidi sve korake. Ako se bavite vizualizacijom ciljnog slajda, vodiće vas spoljašnja namera. Ona deluje izvan okvira ustaljenih scenarija i stereotipa i zato u tok događaja unosi neočekivane promene.

Razum koji te promene doživljava kao negativne, počinje da mlatara rukama po vodi i sve upropastava. Da se to ne bi desilo, pružite scenariju mogućnost dinamičke promene. Olabavite stisak kontrole nad situacijom. Ako nešto ispadne kako niste planirali, ne žurite da ispravljate situaciju, već pokušajte da nepredviđeni događaj sagledate s pozitivne strane, koja ide vama u korist. Isprva to nije uvek vidljivo, ali je u većini slučajeva baš tako. Čovek se nepotrebno uzrujava, a stvari nisu toliko tragične.

Ne pozivam vas da slepo verujete u izreku: „Sve što se dešava, za naše je dobro“. U

toj izreci postoje dve strane istine: vidljiva i skrivena. Vidljivi deo se odnosi na ustaljene stereotipe i prepostavlja da ništa nije tako crno. Zaista, tok varijanti uvek ide putem najmanjeg utroška energije. Problemi iziskuju veliku potrošnju energije i izazvani su upravo čovekovom borbom s tokom. Promene u pravcu toka čovek doživljava kao neprijatnost samo zato što nisu u skladu s njegovim planom.

Međutim, ono prikriveno zrnce istine u ovoj izreci ima daleko veću težinu. Radi se o tome da ako imate nameru da promene, koje vam se čine neprijatnim, percipirate kao pozitivne, koje vam idu na ruku, tada će sve upravo tako i biti. Ova izjava može da vam zvuči naivno i sumnjivo. Bez obzira na to, u njoj se krije ogromna snaga. Ali o tome ćemo nešto više reći u trećoj knjizi Transurfinga.

Krećući se po toku varijanti, možete da ubrzate svoje kretanje uz pomoć „vesla“ – vizualizacije karike transfernog lanca. Za razliku od slajda, vizualizacija uključuje scenario kretanja prema cilju. Ali, kao što znate, vizualizacija aktuelne karike ne uključuje celokupan scenario, već samo njegov manji fragment, koji se odnosi na sadašnji trenutak. Počinjete da se pokrećete vođeni trenutnom namerom. Istovremeno, sa svakim korakom nameravate da učinite sledeći korak.

Setite se na koji način majka gleda kako raste njeno dete. Svakog trenutka vizualizuje trenutnu kariku transfernog lanca. Taj lanac je kod nje razdeljen na manje karike. Majka se raduje jer joj je dete danas stalo na noge i ona zamišlja kako će već sutra možda napraviti prvi korak. Ona ne pokušava da zamišlja kako njeno dete odrasta i pretvara se u odraslu osobu pred njenim očima. Raduje se sadašnjosti i brižljivo neguje sadašnji trenutak, ubedena da će sutra pristići novi uspesi.

U skladu sa istim principom treba vizualizovati tekuće etape kretanja prema cilju. Danas je bolje nego što je bilo juče, a sutra će biti bolje nego što je danas. Besmisleno je predviđati sve buduće preokrete toka varijanti. Bolje je osećati zadovoljstvo aktuelnim trenutkom i nepristrasno i besprekorno činiti korake. Prepostavimo da želite da plivate u bazenu. Za to je neophodno da otrčite do nje-ga sto metara, skočite u vodu i zaplivate. Sad zamislite kako „ronite“ po zemlji i grebete rukama a da se niste ni domogli bazena. Besmisleno? Podjednako je besmisleno baviti se vizualizacijom narednih karika u lancu i razmišljati o sredstvima postizanja cilja.

Prilikom vizualizacije tekuće karike, potvrđujete uspešan tok događaja u tom trenutku. Sve ide dobro. Na ovoj osnovi se gradi sledeći stepenik: sutra će biti još bolje. U mislima nameravate da stupite na sledeći stepenik koji se nalazi iznad trenutnog. Pri tom se formira lanac obratne veze. Na kraju se kretanje ka cilju odvija kao uspon stepenicama. Dolazeći uspeh se ne zamišlja kao oblak, koji lebdi u vazduhu, već kao stepenice gde svaki stepenik podržava onaj koji se nalazi iznad njega. Nivo uspeha prati uzlaznu putanju, nalik uspinjanju stepenicama. Svaki dan u sebi nosi česticu budućeg uspeha. Ne brinite o budućnosti, živite u sadašnjosti.

Na putu ka cilju, klatna će na sve načine pokušavati da vas skrenu s puta. Sve neuspehe doživljavajte kao nešto neminovno. Ništa ne može da protiče apsolutno glatko. Kada se nervirate zbog neuspeha, aktuelni stepenik propada i vi se strmoglavljujete sa stepenicama. To vas ljuti i izaziva u vama nezadovoljstvo sobom jer je narušen plan vašeg razuma. Tako ste se upecali na udicu klatna. Ako ste nezadovoljni sobom, nikad nećete preći na liniju života gde vas očekuju sreća i uspeh. Jer, kada vas prate sreća i blagostanje, osećate zadovoljstvo sobom? Kako onda dospeti na te linije kada su parametri vašeg odašiljanja podešeni na nezadovoljstvo sobom?

Ne zaboravite da iznenadnu promenu u toku varijanti razum doživljava kao neuspeh zato što ona nije deo njegovog scenarija. Zašto tu promenu ne biste prihvatali zdravo za gotovo i neuspeh posmatrali kao uspeh? Igrajte sledeću igru: svaki prividni neuspeh ne dočekujte sa uznemirenjem, već s radosnim iznenađenjem. To je delovanje spoljašnje namere koja vas nepoznatim putem vodi prema cilju. Kako razum može da zna koji put vodi do cilja? Zato on i smatra cilj teško ostvarivim jer od utabanih puteva nije u stanju da vidi stazicu koja vodi ka cilju. Naravno, ništa nećete postići ako se ne prepustite toku varijanti i ne dođete na stazicu ka kojoj vas gura spoljašnja namera.

Ne treba gledati druge kako idu ka uspehu i truditi se da ne zaostajemo za njima. Ne prepustajte se nago-nu krda jer imate svoju predodređenost. Većina ide utabanim putevima, ali istinski uspeh postižu samo pojedinci – oni koji se nisu potčinili pravilu „radi kao ja“ i koji su samostalno krenuli svojim putem.

I, poslednje upozorenje. Ako je predmet vaših snova pomoći bliskim ljudima, moguće je da vam ništa neće uspeti. Na primer, razmišljate ovako: kada mi se ostvari san,

moći će da im pomognem. Duša je po svojoj prirodi egoistična. Ona od života ionako dobija najmanji deo onoga što želi. Pri tom se uopšte ne može ni zamisliti da se ona bavi tuđom srećom. Duši nije stalo do drugih, ma koliko joj oni bili bliski i dragi. Ona se brine samo o svom blagostanju. Njen život na ovom svetu je retka i jedinstvena prilika. Svako ispoljavanje altruizma, uprkos opšteprihvaćenom mišljenju, dolazi iz duše, a ne od razuma. Duša će učiniti sve što je moguće da bi postigla svoj cilj. Ali ako taj cilj ne koristi njoj, već nekom drugom, ona gubi svako interesovanje i daje razumu slobodu da svu snagu troši na borbu za rešavanje jedinog zadatka.

Junak poznate bajke, Buratino, postavio je sebi za cilj da se obogati kako bi pomogao svom ocu. Razmišljao je ovako: posadiću zlatne novčiće na polju Čuda, nići će zlatno drvo i onda će tati Karlu kupiti pozorište. Taj cilj se nije ostvario i drvenom dečaku je doneo samo nevolje. Prilikom formulisanja cilja u startu je napravio dve velike greške.

Prva greška je sledeća: cilj ne služi njemu, već drugom. Duša Buratina sanja o nečemu svom, a razum sanja o blagostanju tate Karla. Altruizam je divna osobina, ali ako ste odlučili da se posvetite služenju drugima, nikada nećete biti srećni. Videti svoju sreću u služenju nečemu ili nekome, u pomoći slabim i nezaštićenim, celog sebe predati tuđim problemima ili ideji – nije ništa drugo do iluzija i samoobmana. To je slučaj kad su klatna potpuno zarobila razum i on svoju sreću vidi isključivo u služenju njima. Ma koliko se razum ubedivao u to da je svoju sreću pronašao u služenju drugim ljudima, ili nekoj uzvišenoj ideji, duša takve osobe je duboko nesrećna i saterana u futrolu; ona nema snage ni da pisne o svom pravu na sreću. Ubeđenost razuma u to da je tuđa ideja – njegova ideja, a da je tuđa sreća – njegova sreća, zabluda je osobe koja nije uspela da pronađe svoj cilj, a možda ga čak nije ni tražila.

Druga greška Buratina je sledeća: novac doživljava kao sredstvo za postizanje željenog cilja. Kao što se sećate, novac ne može da bude ni cilj ni sredstvo. On je samo propratni atribut na putu do cilja. Nema nikakvog smisla fokusirati se na no-vac. Naprotiv, razmišljanja o novcu po pravilu stvaraju štetne suvišne potencijale. Ako je izabrani cilj vaš, novac će sam stići, o tome nema potrebe da brinete. Priča o Buratinu je predivna ilustracija toga.

U priči se potvrđuje da ako sami pronađete svoju sreću, moći ćete i drugima da

pružite radost. Ako postignete svoj cilj, pristići će vam novac i blagostanje, a time ćete, naravno, pomoći i svojim bližnjima zato što ćete posedovati široke mogućnosti. Međutim, sad, dok ste na putu ka svom cilju, treba da mislite samo na svoju sreću. Time nećete udaljiti svoju dušu od cilja. Neka na putu do cilja vaša duša misli samo na sebe. Na-kon ostvarivanja cilja, altruistički razum će dobiti slobodu da se koliko god želi brine o bližnjima, prirodi, nezbrinutim životinjama, gladnoj deci i bilo kome.

Nadahnuće

Na putu do svog cilja, kroz nužna vrata, plovićete na vrhu talasa sreće. Duševna udobnost koju ste obezbedili omogućiće vam da emitujete harmonično zračenje. U prvoj knjizi o Transurfingu (Prostranstvo varijanti, prim.izd.), govorili smo o takvom prenosu. Međutim, prilično je teško svesno izazvati osećaj pozitivne ushićenosti u sebi, a zatim ga stalno održavati. Ipak, zahvaljujući jedinstvu duše i razuma, pronaći ćete radost i spokojsstvo i zato će se zračenje samo uspostaviti. Sve će početi da vam ide nabolje u životu; velik broj problema će nestati sam od sebe. Često ćete osetiti nadahnuće ako ne budete pokušavali da ga svesno prizovete.

Nadahnuće je, generalno, predivna stvar, ali ga okružuje oreol tajanstvenosti i nedostižnosti. Smatra se da je nadahnuće vrlo teško izazvati, već se ono pojavljuje spontano i neočekivano, poput neke muze koja se slučajno pojavi na svetlost dana. Ona isto tako može nenadano da odleti i da se dugo ne pojavi. Onaj koji pati, u agoniji iščekuje novu posetu ove dame, ali ne uspeva da je privuče. Nepoznato je kako se to uopšte može učiniti.

Zapravo je sve mnogo jednostavnije nego što se čini. Nadahnuće je stanje jedinstva duše i razuma, a odsustvo potencijala važnosti. Prvi deo definicije vam je jasan. Nadahnuće je stanje duševnog uspona pri čemu stvaralački proces protiče lako, jednostavno i, što je najvažnije, briljantno. Sasvim je očigledno da to može da se dogodi samo ukoliko postoji jedinstvo duše i razuma. Nadahnuće ne možete da osetite dok radite posao koji vam ne leži na duši.

Baveći se realizacijom svog cilja, bezuslovno ćete postići jedinstvo duše i razuma, a to će biti prvi i neophodan uslov za nadahnuće. Međutim, taj uslov nije dovoljan. Zašto se nadahnuće iznenada pojavljuje, a zatim nestaje? Možda je povezano sa zamorom? Ipak, kada smo nadahnuti, možemo satima da radimo bez ikakvog umora.

Da biste shvatiли iz kog se izvora rađa nadahnuće i gde iščezava, pomoći će vam drugi deo definicije. Verovatno već pogađate o čemu je reč. Radi se o tome da se nadahnuće ne pojavljuje samo od sebe, već se jednostavno oslobađa prilikom opa-danja potencijala važnosti. U čemu se sastoji ta važnost? Pre svega, u strastvenoj želji da se postigne cilj, a

kao drugo, u upornoj težnji ka nadahnuću.

Iako želite da postignete cilj, nećete ga postići; o tome sam već više puta govorio. Dugotrajna želja za postizanjem cilja će umesto vetra spoljašnje namere ustalasati vetrar sila ravnoteže, koji će brzo rasterati sve vaše dobre vile i muze. Želja za nadahnućem ima istu takvu prirodu. Bilo kakva priprema i očekivanje nadahnuća stvara suvišni potencijal važnosti. Dešava se sledeće: brižno ste organizovali svoje radno mesto, promislili o svim detaljima, sve ste rasporedili po policama, dobro ste se odmorili i pripremili, odnosno stvorili neophodne uslove za susret s muzom. Temeljito pripremom ste već materijalizovali potencijal važnosti i vetrar sila ravnoteže iza prozorskog stakla počinje uz nemirujuće da zavija. Zatim ste postavili sto, upalili sveće i seli očekujući posetu nepredvidljive dame. Međutim, ona se ipak ne pojavljuje. Budite sigurni da se neće ni pojaviti zato što očekivanje bez delovanja predstavlja želju na kvadrat. Iza prozora već huči uragan sila ravnoteže, tako da se nijedna dama s krilima neće ni približiti vašoj kući.

Ukoliko budete nestrpljivi i na granici očaja, podivljali vetrar će razbiti prozore i energetsko stanje vaše kuće će se pretvoriti u haos. Konfuzija će podići zid između vaše duše i razuma tako da će biti potrebno duže vremena da se uspostavi prethodno jedinstvo. Da li sad vidite šta može da izazove želja, priprema i očekivanje nadahnuća?

Na taj način se nadahnuće neće pojavitи sve dok ne *olabavite stisak* njegovog očekivanja. Nadahnuće ne dolazi, ono se samo oslobađa u trenutku kad vam *oslabljuje potencijal važnosti*. I obrnuto, nadahnuće nestaje kad nestrpljivi razum potiskuje dušu u futrolu očekivanja. Štetna navika razuma da sve mora da potčini kontroli volje pokvariće lepotu.

I pored toga, bez obzira na očiglednu svojevoljnost i nepredvidljivost nadahnuća, razum raspolaže sasvim konkretnim načinom kako bi ga potčinio svojoj kontroli. Međutim, tu kontrolu treba usmeravati u sasvim drugom pravcu. Kao i obično, ra-zum sa svojom unutrašnjom namerom udara u zatvoren prozor dok je pored njega otvoren prozorčić. Sve što je potrebno je da postupite potpuno suprotno.

Pre svega, odrecite se želje da dostignite cilj. Ako je cilj vaš, ionako se nigde neće izgubiti. Pre ili kasnije će biti postignut. Glavnu ulogu ima samo odlučnost da imate, a da vam pri tom potpuno odsustviju napor i odlučnost. Smireno i bez insistiranja treba da

uzmete ono što vam pripada, kao što uzimate poštu iz sandučeta. Unutrašnja namera treba da pokreće vaše noge dok se vi krećete prema sandučetu.

Kao drugo: odustanite od bilo kakve pripreme za „ritual“. Priprema za nadahnuće, ma od čega se sastojala, povlači za sobom nastanak suvišnog potencijala. Kada se pripremate, to znači da želite da privučete nešto što nemate. Što brižljivije obavljate pripremni ritual, rezultati će biti lošiji. Setite se sličnih situacija kada ste se brižljivo pripremali za neku aktivnost, događaj, susret. Na kraju se ništa nije desilo, plan je propao, susret se nije odigrao. Budući da sile ravnoteže imaju snagu da poremete interakciju materijalnih predmeta, tim pre će jedva primetno nadahnuće biti oduvano kao lagano perce.

Treće: odrecite se iščekivanja nadahnuća. Ono ima osobinu da se pojavljuje kada ga ne očekujemo, zar ne? Zašto ga onda očekivati i tako uništiti sam uslov njegovog pojavljivanja?

Prepostavimo da ste ispunili sva tri uslova. Šta je na kraju ostalo od vaše unutrašnje namere? Samo odlučnost da se pokrenete, odnosno da dejstvujete. Jednostavno započnite svoj posao. I to bez nadahnuća. Ubrzo će se i ono pojaviti, osloboдиće se u procesu rada. Potencijal želje i očekivanja nećete moći u potpunosti da otklonite sve dok ne počnete da dejstvujete, bez obzira da li u dobrom ili lošem pravcu. Kao što znate, namera da se deluje uklanja suvišni potencijal.

Na kraju imamo sledeću sliku: postavljate sto za sebe, palite sveće, udobno se smeštate u fotelju i uživate u čaju, nikoga ne očekujući. Možete biti sigurni da će hirovita muza biti uzdrmana ovakvom ravnodušnošću. Kako to da ste zaboravili na nju? Odmah će se pojaviti i pridružiti vam se. U tome je sva tajna.

Reanimacija cilja

Šta treba da učinite ako ste se kretali ka tuđem cilju, ali ne želite da od njega odustanete? Da li možete da ostvarite tuđi cilj? Naravno, možete. Naoružani tehnikom Transurfinga steći ćete ogromnu prednost u odnosu na one koji ne znaju pravila igre u svetu klatana. Međutim, za postizanje tuđeg cilja potrebno je da uložite daleko više truda i da toga budete svesni. Na putu do tuđeg cilja potrebno je da se rukovodite istim principima kao i prilikom kretanja prema svom cilju. Razlika je jedino u tome što svih tih principa treba besprekorno da se pridržavate. To je sve što može da se kaže o postizanju tuđeg cilja.

Prepostavimo da ste izabrali tuđi cilj. Želite li moj savet po pitanju toga da li treba da odustanete od njega ili ne? Ako je tako, znači da još uvek niste u potpunosti shvatili principe Transurfinga. U ovoj knjizi se nudi samo geografska mapa oblasti i otkrivaju se pravila igre. Međutim, odluku morate da doneSETE sami. Ako niste spremni da preuzmete odgovornost za svoju sudbinu, Transurfing vam neće biti od pomoći. Njegovi metodi deluju samo u slučaju da se kormilo namere uzme u ruke. Sada znate kako da se služite kormilom, ali sami morate da odlučite u kom pravcu ćete se kretati. Gotova rešenja može da vam pruži jedino klatno. Koristeći se tuđim odlukama, svoju sudbinu prepuštate u tuđe ruke.

Ako je kasno da biste odustali od tuđeg cilja, lako ga možete ostvariti. Da biste u tome uspeli potrebno je da se potpuno oslobođite od želje i važnosti. Na putu do tuđeg cilja se nalazi mnogo prepreka, ali većinu njih stvara sam razum kada se boris tokom varijanti i povećava nivo važnosti. Dajte se u najam. Delujte nevezano i osvešćeno. Ne borite se s problemima i preprekama. Snizite važnost i oni će sami nestati.

Prepostavimo da ste, koračajući prema svom cilju, na putu susreli teško premostive prepreke. Šta ih je izazvalo? Sada to lako možete da definišete. Analizirajte čemu ste pridali veći nivo važnosti, čemu ste pridavali preterano veliki značaj kada ste pokušavali da se borite s tokom varijanti. Odbacite važnost, dajte se u najam, imajte poverenje u tok varijanti i sve će se urediti.

Vaš cilj je možda neostvariv zato što ka njemu idete prolazeći kroz tuđa vrata. Možda je potrebno da se osvrnete i izaberete druga? Ali pre nego što promenite vrata,

obavezno snizite važnost cilja i pogledajte šta će se dogoditi. Ako ste u nečemu znatno prekoračili nivo važnosti, i vaša vrata se mogu zalupiti. Na primer, sve ste stavili na jednu kartu. U tom slučaju će dostizanje cilja biti od ogromne važnosti. Ako odbacite važnost i osigurate sebi rezervne puteve, vrata će vam se ponovo otvoriti.

Tuđa vrata, koja su se ranije činila slobodnim i otvorenim, po pravilu se iznenada zatvaraju. Razlog je potpuno racionalan, jer razumu ne preostaje ništa drugo sem da skine kapu i raširi ruke: „Ko bi to mogao da zna?“ U pitanju je situacija koja je suprotna onoj kad razum razmišlja o načinima realizacije i ne uočava realne puteve za postizanje cilja, odnosno svoja vra-ta. Međutim, radi se o tome da ako je cilj pravi, i ako ste sprem-ni da dopustite sebi da imate, vaša vrata će se otvoriti isto tako iznenada kao što se zatvaraju tuđa. Ako dopustite sebi da ima-te, pred vama će se otvoriti čak i tuđa vrata.

U svakom slučaju, budući da vaš cilj i vaša vrata nisu jedini, može ih biti nekoliko. Zato nikada nije kasno da potražite novi cilj, čak i ako su neki od prethodnih ciljeva objektivno nedostupni. Možete da osvajate tuđi cilj, ulazeći kroz tuđa vrata, i da istovremeno tražite svo-ja. Ne morate odmah da odustajete. Prelazak na ciljnu liniju možete da ostvarujete polagano. Možete da radite na tuđem cilju i da istovremeno u glavi vrtite slajd svog cilja. Ta-da će vam spoljašnja namera vremenom otvoriti nevidljiva vrata, što će vam omogućiti da bezbolno promenite aktivnosti.

Malo je verovatno da ćete u potpunosti uspeti da se oslobođite klatana koja nastoje da vam nametnu tuđa vrata. Po svoj prilici ste se i ranije gurali pred tuđim vratima. Ali čak i sad, kad to znate, niste zaštićeni od grešaka. Svako će bezuslovno praviti greške. Jedino ne treba očajavati i kuditi sebe zbog toga. Na kraju ćete pronaći svoja vrata. Greške ne pravi onaj koji ništa ne preduzima. Okružuje vas veliki broj ljudi koji žive „tek da se kaže da žive“. Oni pred sobom ne postavljaju ciljeve niti čitaju knjige poput ove. Oni žele više od onoga što imaju, ali nemaju namjeru da deluju. Prednost tih osoba je u tome što one ne prave greške. Ali vi ćete ih sigurno praviti i zato dopustite sebi grešku. Pravi uspeh se gradi na ruševinama neuspeha.

Kada se gurate da uđete na tuđa vrata, obavezno ćete se suočiti s problemima. Okolina će videti da savladavate prepreke i da se borite s problemima. Tako će izgledati na površini. Međutim, niko, pa ni vi sami, neće videti da se vaša duša na sve načini opire da na

silu prođe kroz tuđa vrata. Razum vrši pritisak svojom voljom i govori da je potrebno boriti se do kraja. Ali čak i kod osoba koje imaju snažnu volju, duša nije sposobna da dugo izdrži takav pritisak. Može da dođe do njenog sloma. Neprijatno je to što će se slom ispoljiti kroz pravljenje nepopravljivih grešaka. Kad čovek prolazi kroz sličan slom, on pravi elementarne greške. Tome su skloni svi, pa tako i oni kojima „niko ne može ništa“.

Na prolasku kroz tuđa vrata očekuju vas lomovi i greške. Samo ne treba da pravite propuste. Dajući sebe u najam, delujte besprekorno. Paradoks je u tome što će vam krupna greška biti oproštena, dok vam mali propust nikو neće oprostiti. Ne očekujte saosećajnost, čak ni od svojih najmilijih. Ukoliko bar neznatno zavise od vas, materijalno ili socijalno, tim pre – smatraće da niste opravdali njihova očekivanja.

Oni koji okrivljuju druge, kao i manipulatori, pred sobom ne postavljaju visoke ciljeve, pa zato i ne prave greške. Ne dajte im povoda da vas okrivljuju za neoprostive sitne propuste. Budite besprekorni u sitnicama. Tada slom na putu ka tuđim vratima neće biti tako bolan.

Naročito se treba čuvati saveta ljudi koji su vam bliski. Oni vam „celim bićem žele dobro“ (Ponekad je jezivo videti saosećajne roditelje koji od ranog uzrasta svom detetu predodređuju cilj.). Ako budete uporno sledili svoj put, a zatim pretrpite poraz, ne očekujte od njih milost. Reći će vam: „Lepo smo ti govorili! A ti nikad ne slušaš!“ U tom trenutku je vaša pozicija vrlo slaba. Uzrujani ste zbog neuspeha, a manipulatori koji vas okružuju će tu slabost iskoristiti i želeće da vas „uzmu u šake“. Tako im je zgodnije. Oni se na taj način samopotvrđuju, a vi ste im pod rukom – pomireni sa sudbinom i pokorni.

Osobu koja zapadne u težak položaj uvek okružuju savetnici i manipulatori. Svi oni slede isključivo svoje ciljeve: ili rastu u sopstvenim očima tako što podučavaju šeprtlju, ili dobijaju mogućnost da manipulišu vama, ili vas postavljaju na svoje mesto. Sve njihove reči zapakovane su u ambalažu „iskrenog saosećanja“, što u prevodu znači ovo: „Gde si se uputio? Misliš da si bolji od nas? Sedi tu i ne talasaj. Živi kao i mi. Mi bolje znamo kako treba živeti“. U trenutku slabosti prikrašće vam se sumnja: „Možda oni mudro zbole, a ja sam taj koji ništa ne razume?“

Tad se nameće pitanje: da li savetnike i manipulatore treba slušati? U čemu su oni u pravu? Samo u tome da ste pogrešili. U pokušaju da nešto ostvari svako će neizostavno

praviti greške, pa čak i kad sluša savete „pametnih ljudi“. Ali samo vi možete da pronađete svoj cilj. To niko drugi ne može da učini umesto vas. Čak i oni koji vam iskreno žele dobro ne mogu da zavire u vašu dušu. Jer i vi sami čujete svoju dušu kao šum jutarnjih zvezda, odnosno praktično je ne čujete. Ne budite podložni tuđim uticajima. Verujte u sebe. Ne slušajte nikoga, osim svog srca, u potrazi za sopstvenim ciljevima. Po tom pitanju treba da budete istrajni i nepopustljivi prema klatnima i vrlo pažljivi kada je reč o vašoj duši.

Kao što vidite, jedini problem u procesu izbora subbine je činjenica što svi ciljevi i vrata u prostranstvu varijanti nisu vaši. To uopšte ne znači da ne treba da ih birate. To vam niko ne zabranjuje, ali će vas tada čekati problemi. Zar vam je to potrebno? Birajući tuđe ciljeve i tuđa vrata, kretaćete se putem najvećeg otpora. Čar slobode izbora je u tome da su sopstveni ciljevi i sopstvena vrata bolji od svih tuđih. Međutim, da biste imali slobodu izbora, potrebno je da se oslobođuite od uticaja klatana koja vam nameću tuđe ciljeve i tuđa vrata.

Rezime

- Tuđi cilj je uvek nasilje nad sobom, prisila i obaveza.
- Tuđi cilj se pojavljuje pod parolom mode i prestiža.
- Tuđi cilj mami svojom nedostupnošću.
- Tuđi cilj vas primorava da nešto dokazujete sebi i drugima.
- Tuđi cilj vam nameću drugi.
- Tuđi cilj ima svrhu poboljšanje tuđeg blagostanja.
- Tuđi cilj izaziva duševnu neudobnost.
- Dostizanje sopstvenog cilja povući će za sobom ispunjavanje svih drugih želja.
- Ka čemu teži vaša duša? Šta će vam život učiniti radosnim i srećnim?
- Ne razmišljajte o sredstvima sve dok ne odredite svoj cilj. Kada donesete odluku, budite svesni stanja duševne prijatnosti.
- Duševna okovanost se može otkloniti slajdovima, dok neugodnost – nikad.
- Duša tačno zna šta ne želi.
- U procesu traženja cilja zadatak razuma nije potraga.
- Zadatak razuma je da kroz sebe propušta spoljašnju informaciju, obraćajući pritom naročitu pažnju na stanje duševne prijatnosti.
- Vaša vrata su put koji će vas odvesti do cilja.
- Ako vam je put nepoznat, u mislima vrtite ciljni slajd.
- Spoljašnja namera će vam otvoriti vaša vrata na ciljnoj liniji života.

- Ako na putu do cilja osećate nadahnuće, znači da su vrata vaša.
- Sve što radite bez prisile i sa zadovoljstvom, poseduje značaj i vrednost.
- U ciljni slajd ne uključujte nikakve scenarije. Već ih imate.
- Ne stavljajte svoj cilj i svoja vrata na jednu kartu. Osigurajte se.
- Nemojte da zalupite prethodna vrata i spaljujete mostove iza sebe.
- Ne budite podložni tuđem uticaju. Verujte u sebe.

Autor o sebi...

Diplomirao sam kvantnu fiziku na Državnom univerzitetu u Kaljiningradu, gde ujedno i živim. U dobi sam od pedeset godina, ože-njen sam i otac jedne čerke. Po nacionalnosti sam Rus, a jednom četvrtinom Estonac. Sve osta-lo ne--ma nikakvog značaja, kao što uostalom nema ni ovo. Što se tiče mojih istra-živanja, mo-gu samo da kažem da Transurfing besprekor-no funkcioniše. Ne že-lim da ističem svoj lični život, jer će nakon toga on prestati da bude lični. Velika popularnost se okrene protiv vas kad podlegnete iskušenju i popnete se na pijedestal da bi svi mogli da vas vide. Kod nekih naroda, na primer, kod američkih Indijanaca, postoji uverenje da ako je neko nacrtao vaš portret (napravio fotografiju), ukrao je deo vaše duše. Naravno, ovo je samo sujeverje, ali ono ni-je nastalo bez nekog osnova. Proizvod ličnog stvaralaštva se može distribuirati, ali praviti tiraž od ličnosti – nikad.

Na pitanje radoznalih čitalaca: „Ko je Vadim Zeland”? obično odgovaram: Niko. Moja biografija ne može i ne treba da bude predmet interesovanja budući da nisam ja autor *Transurfinga* već samo njegov „prenosnik”. Zaista je potrebno da budem „niko”, samo prazan sud, kako ničim ličnim ne bih izvitoperio ovo drevno znanje koje otvara vrata u svet gde nemoguće postaje moguće. Stvarnost prestaje da postoji kao nešto spoljašnje i nezavisno, a postaje pristupačna ako se slede određena pravila. Tajna, prikrivena samo onim

što leži na površini, toliko je veličanstvena, da identitet njenog prenosnika prestaje da bude važan. Možda su pravi interes zaslužili „Čuvari” koji su mi dali ovo znanje, ali i oni više vole da ostanu u senci...”

IZDANJA IK ARUNA

KNJICE S.N. LAZAREVA

Edicija Dijagnostika Karme

1. Sistem samoregulacije polja – knjiga 1.

(Audio–knjiga „Sistem samoregulacije polja”)

2. Čista karma – knjiga 2. – I deo

3. Čista karma – knjiga 2. – II deo

4. Ljubav – knjiga 3.

5. Dodir s budućnošću – knjiga 4.

6. Koraci ka spasenju – knjiga 6.

7. Dijalog sa čitaocima - knjiga 8.

8. Život kao zamah krila leptira – knjiga 12.

Edicija Čovek Budućnosti

1. Prvi korak u budućnost
2. Vaspitavanje roditelja – I deo
3. Vaspitavanje roditelja – II deo
4. Vaspitavanje roditelja – Odgovori na pitanja
5. Vaspitavanje roditelja – III deo
6. Vaspitavanje roditelja – IV deo
7. Vaspitavanje roditelja – V deo

Edicija Dijagnostika Karme (druga serija)

1. Iskustva preživljavanja – I deo
- Nove knjige S. N. Lazareva***
 1. Ozdravljenje duše
 2. Čovekovo zdravlje – Susret nauke i religije
 3. Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana

4. Tajne porodične sreće

5. Oblici gordosti

6. Blaženi siromašni duhom

7. 40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju

8. Recept za sreću

9. Prevazilaženje gordosti

10. Lek za sve bolesti

KNJIGE VADIMA ZELANDA

EDICIJA TRANSURFING

1. Prostranstvo varijanti-(kn.1)

2. Šum jutarnjih zvezda-(kn.2)

3. Napred u prošlost-(kn.3)

4. Upravljanje stvarnošću-(kn.4)

5. Jabuke padaju u nebo-(kn.5)

KNJICE KACUDŽO NIŠIJA

1. Lečenje disanjem – Energetsko disanje
2. Sistem prirodnog podmlađivanja
3. Zlatna pravila zdravlja
4. Pročišćenje duše – duhovni praktični sistem
5. Čime se to hrane „besmrtni“? Tajne japanske dugovečnosti
6. Lečenje krvnih sudova i krvi
7. Makrobiotika – energetska hrana
8. 10 koraka do uspeha
9. Pravila pročišćenja
10. Zlatna naštימavanja

RUSKI ISCELITELJ

ANATOLIJ MALOVIČKO

Velika KNJIGA pročišćenja:

1. Pročišćenje želuca i creva – Anatolij Malovičko
2. Pročišćenje jetre i žučne kese – Anatolij Malovičko
3. Pročišćenje endokrinog sistema – Anatolij Malovičko
4. Pravilna ishrana i pročišćenje na ćelijskom nivou – Anatolij Malovičko
5. Knjiga koja donosi zdravlje-Recepti za pravilnu ishranu Anatolij Malovičko

EDICIJA SISTEMI ISCELJENJA

1. Mudre – drevne metode za isceljenje
2. Mudre koje leče – Kim De Silva
3. Prekaljivanje, bosonogo hodanje, gladovanje – Porfirije Ivanov, ruski iscelitelj
4. Dijabetes – Vladimir Sokolov
5. Visok krvni pritisak – Aleksej Gončarov
6. Bolesti želuca i creva – Andrej Perevalov
7. Bubrežne bolesti – lečenje fitoterapijom – Sergej Vasiljev
8. Bol u kičmi – Tamara Svetlova
9. Kako pobediti rak – Filip Baron
10. Prostata: drugo srce mu škarca, lečenje – Mihail Levin
11. Iscelite svoje srce – Jevgenija Bereslavskaja
12. Proširene vene – Ana Kučanskaja

13. Impotencija, lečenje narodnim sredstvima – Vera Ozerova

14. Moždani udar: Kako sprečiti, lečiti, obnoviti funkcije – Lav Menvelov, Albert Kadikov

15. STOP Celulitu! Kompleksni program zaizbavljenje od celulita – Oleg Astašenko

16. Homeopatijom protiv raka – Sergej Barakin

PRIRODOM DO ZDRAVLJA

1. Prirodno lečenje medom
2. Lečenje pčelinjim proizvodima
3. Lečenje žitaricama – Semenje zdravlja
4. Prirodno lečenje sokovima od voća – Dr Norman Voker
5. Prirodno lečenje sokovima od povrća – Dr Norman Voker
6. Čajevi – priručnik za lečenje
7. Lečenje začinima
8. Upoznajte lekovito bilje – ilustrovani vodič za sakupljanje lekovitog bilja
9. Lečenje vodom – snegom, rosom, ledom, parom
10. Prirodno lečenje belim lukom
11. Limun - prirodno lečenje, zdravlje i lepota
12. Lečenje aromatičnim biljem

13. Prirodno lečenje metalima

14. Pivo za zdrav život

15. Prirodno lečenje alojom

Distribucija i plasman knjiga:

064/15-77-045; 064/195-18-56

Internet knjižara:

<https://aruna.rs>

email: aruna@aruna.rs